

BRIDGE

2022

EDITION DEDICATED TO MARK 400TH BIRTH ANNIVERSARY OF MAHAVIR LACHIT BARPBUKAN

P. Kakati
15.11.2022

Annual Commemorative Souvenir of
Old Boys Association, Sainik School Goalpara (OBASSG)

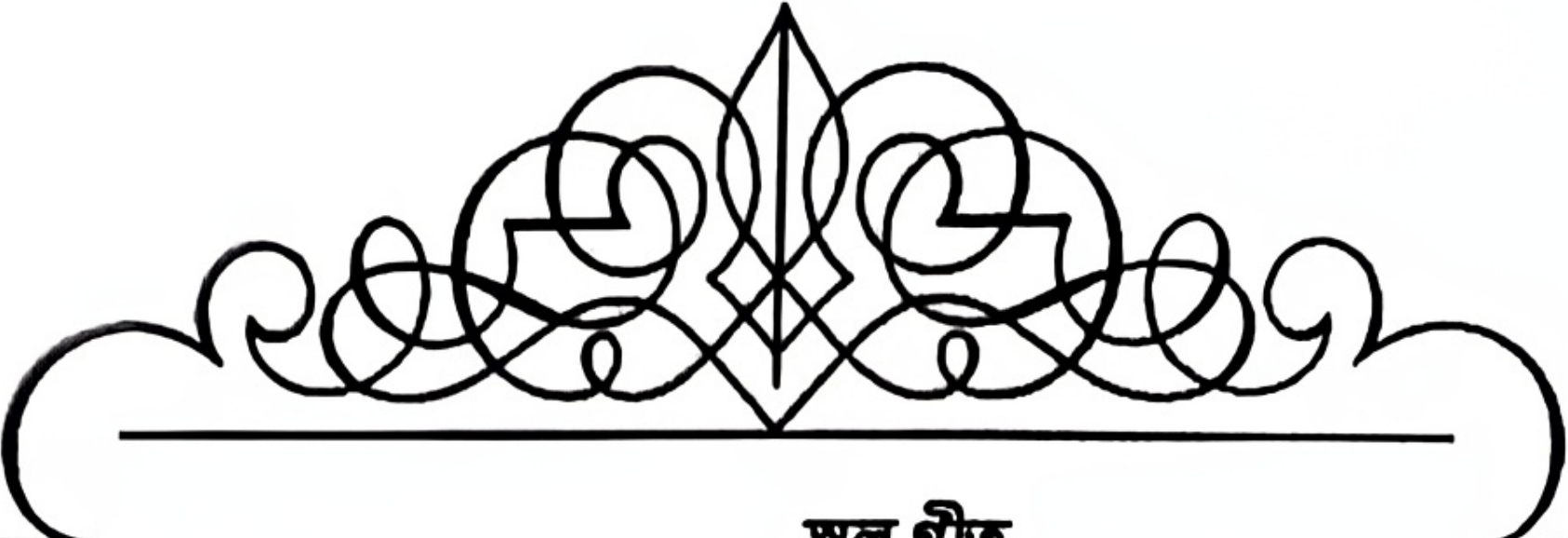

BRIDGE

2022

**Old Boys Association, Sainik School Goalpara (OBASSG)
24th Annual General Meeting
26 November, 2022, Narengi, Guwahati**

স্কুল গীত

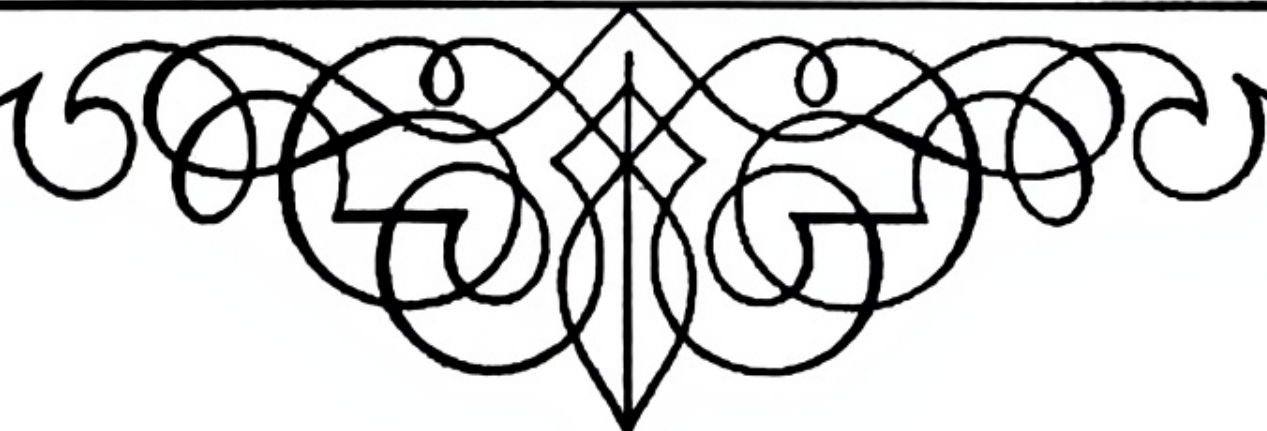
জন্ম জন্ম জ' জাই জন্ম
মাতৃ মোৰ চোনেই দেশ
স্মৃতি ধৰণী কাপোৰে স্মৃতি
শস্য-শ্যামলা জন্মীৰ বেশ।

বিজয়ৰ ধ্বজা জাকাশত উৰাই
উদয়গিৰিয়ে পোহৰ বিলাৰ
লাচিত চিলাৰাম বীৰ ডেকা দলে
হেঁচা তুলি বগ জিকিৰ।

প্ৰাগজ্যোতিষৰ লুইতৰ পানীয়ে
নীলাচল দেৱীৰ পথানে চৰণ
মাতৃৰ পুত্ৰ পদ-জন্ম ঢালি
গ্লানি-পাপ কৰিলে মোচন।

এনেগৈ স্মৃতি জন্মীৰ ভাষা
শুনিলে পোলেঙ্গা পৰাণ-শাঁত
জ্বলিলে মৰাণে তমু চৰণত
নিজৰাও জন্মীৰ স্মৃতি মাত।

গীত : অতুল চন্দ্ৰ ৰাজখোৱা
সুৰ : দেবানন্দ গোঁহাই
প্ৰাক্তন ছাত্ৰদ্বয়

MESSAGE

**LT GEN R P KALITA, UYSM, AVSM, SM, VSM,
GOC-IN-C, EASTERN COMMAND**

"An institution that has been an edifice of knowledge and military discipline for decades now, stands tall and takes pride in the glory of cadets who have walked through the prestigious portals of our school, the alma mater Sainik School Goalpara"

I am happy and proud to be an alumni of this great institution while it has grown leaps and bounds in contributing to overall Nation Building. I am glad to know that Old Boys Association Sainik School Goalpara is bringing out the annual magazine "Bridge" for the year 2022-23. Sainik School Goalpara, since its inception, has been excelling by shaping the future of younger generations and grooming them as future leaders in varied fields. It is heartening to know that cadets from our school are excelling not only in academics but also in co-curricular and extracurricular activities.

Old Boys Association has carved a niche as a single apex body of Sainik School Goalpara alumni and ever since been working for the betterment of SSG, wellbeing of its distinguished members and for larger social causes. On this occasion, we remember with gratitude the founding members of the OBASSG, who laid the foundation of this association and acknowledge the efforts of all those who contributed in making this institution what it is today.

I exhort all members of OBASSG to join hands and come together in achieving the objectives set forth by our predecessors. This edition of the magazine "BRIDGE" is a milestone that marks our growth, unfolds our imaginations and gives life to our thoughts and aspirations. It symbolises the wide spectrum of creative skills ranging from writing to editing and even designing the magazine displayed by our members. I congratulate the Editorial Board on its tireless efforts in bringing out this publication. I also extend my sincere thanks to all personnel who have contributed to this magazine and enhanced its perfection and beautification through their articles, stories, poems etc.

Individually and collectively let's work to serve the cause of education, for the betterment of the coming generations thereby contributing in overall Nation Building. Let our Old Boys Association grow as an elite organization by contributing towards societal development.

Jai Hind

EXECUTIVE COMMITTEE 2021-2023

DESIGNATION	NAME	ROLL NO.	PHONE NO.
Adviser	Nripen Choudhury	1	9854583195
	Lt. Gen. Rana Kalita	817	
	AVM (Retd.) Sanjib Bordoloi	78	8800977022
President	Brig. Ranjit Borthakur (Retd.)	212	9435408398
Working President	Sachindra Das	160	9678010741
	Anil Kr. Sarma	439	9435102064
Vice President	Col. Padmalochan Barman (Retd.)	759	8414038801
	Nabaneet Mahanta	2505	9435152371
General Secretary	Jagadish Nath .	2030	8638372212
Treasurer	Manisankar Singha	3114	9678085652
Legal Co-ordinator	Masidur Islam	1439	8474023286
Joint Secretary	Siddhartha Sankar Barua	1532	9435308086
	Utpal Parashar	2052	8136087320
	Diju Bharali	2454	8638091495
	Mridul Kr. Deka	3139	7002551820
	Manish Das	3415	9864720152
Executive Member	Ashokananda Das	189	9811102609
	Indrajit Dutta	1337	7002544142
	Kishori Mohan Medhi	2174	9101370797
	Manash Gogoi	2750	8473906039
	Pranab Jyoti Barman	2818	9972879834
	Alakesh Barman	3129	9435513822
	Muid Zaman Ahmed	3238	7002379987
	Gautam Rajkhowa	3460	9435056506
	Ankuran Rajkumar	4749	8638022309
	Dhriti Mohan Sarma	4764	8011383908
Ex-officio Member	Anowar Hussain Saikia	438	9435147756
	Abhigyan Prasad	2256	9435191884
Co-opted Member	Girija Barman	1438	9435046336
	Runjun Gogoi	2049	9864041433
	Panchal Baruah	3445	9954089344
	Saurabh Senapati	4510	7002865724
	Deep Jyoti Deka	3601	9678403601

Contents

	পৃষ্ঠা
Editorial	8
Note From the President	9
General Secretary's Report	10
অসমীয়া সংকলন	
গল্পৰ দৰে- পিছে গল্প নহয়	অংগৰাগ ভূঞা 14
অনাকাংক্ষিত	বিনীতা নাথ 19
অনুসন্ধান (এক ৰোমাঞ্চকৰ কাহিনী)	সৌৰভ বৰগোঁহাই 24
ঠিকনা	টংকেশ্বৰ শৰ্মা পৰাশৰ 41
যোগ আৰু প্ৰাকৃতিক চিকিৎসা	দিজু ভৰালী 46
ENGLISH SECTION	
Salutations	Loken Das 49
I couldn't smile through my pain	Late Dr. Shubhalakshmi Nath Kakati 50
Fighters at the borders	Ananya Barman 52
The Crossroads	Dhriti Mohan Sarma 53
Legendary General	
Mahabir Lachit Borphukan	Lt. Gen. P. K. Bharali, VSM (Retd) 54
War Memorials	Col Balen Chandra Das 61
Special Heliborne Operation (SHBO) :	
Bangladesh War of Liberation-1971	Gp. Capt. Debananda Gohain 64
A Refreshing Day	Birendra Kumar Saharia 66
Women's Role in India's Struggle	
for Independence	Maitreyi Parashar 68
Class Captain	Brig Ranjit Borthakur (Retd) 71
Hiking to Annapurna Base Camp, Nepal	Achitra Borgohain 74
Caught Between Three Ladies	Brig Ranjit Borthakur (Retd) 77
Changing Emotional Ties Post COVID-19	Atreyee Dutta 79
Life After Covid	Juhi Dutta 83
The Sleepy Kid & FIFA World Cup	Manish Das 85
List of Life Members	89
Audit Reports	93

FROM THE EDITOR'S DESK

Dear Brothers,

Greetings from the editorial desk of BRIDGE 2022. The latest copy of the annual BRIDGE magazine brought out by the Old Boys Association, Sainik School Goalpara (OBASSG) is in your hands.

This year, unlike previous few years, the response for request seeking articles, magazines, poems and more has been better from most of our brothers and their family members which has made things easier to fill up the pages. If you remember, last year we were able to bring out only a small magazine of nearly 50 pages as there were a very few articles received. This time we have been able to nearly double the number of pages. But as we have noticed, there are a few contributors from whom we get articles almost every year, while the response from many others has been tepid.

As we are all aware, this year happens to be the 400th birth anniversary of Assam's brave son and the legendary Ahom general Lachit Borphukan. While the government is marking the event with number of programmes, we the BRIDGE also decided it apt to dedicate this issue to the hero of Battle of Saraighat. We are thankful to Lt Gen Pranab Kumar Bharali, VCM (Retd.) (354/Chilarai) for providing us with a feature on Borphukan. Thanks are also due to Pritisha Kakati, daughter of Ganesh Kakati (1175/Chilarai) for agreeing to paint Lachit Borphukan, which we have used as the cover for this edition.

Pieces included in this edition ranges from poems composed by school students to features of topics penned by senior officers of the defence forces. We have included almost every article that we got within the specified deadline. Therefore, it would be proper to expect difference in style and matter. Our request to all of you is to go through each of the articles keeping that in mind.

Since, every edition of BRIDGE is brought out in a limited time span, it is to be expected that there would be few errors. Request all brothers to browse through the entire magazine and provide feedback so that the next edition came be an improvement on this one.

As an aside and on a lighter note especially for those who love numbers, the number of articles received from brothers of Chilarai House was the highest, while those from Udaygiri were the least. We got nine articles from Chilarai, four each from Lachit and Lohit, two from Aniruddha and only one from Udaygiri.

May the BRIDGE between us remain strong. Happy reading. Cheers.

Utpal Parashar
2052/Aniruddha

NOTE FROM PRESIDENT

Dear Friends,

It gives me a great pleasure to welcome all my seniors, colleagues and juniors of our almatmater to the 24th Annual General Meeting of our Association. It is always a pleasure to be part of this great association.

You are all aware that due to Covid pandemic, we couldnot organise many of our activities during last two years. However our association started its regular activities and added a few more to their calender of events. For the first time OBA with support from Axel Public School organized a open quiz competition on 9th November 2022. The successful conduct of this mega event have encouraged us to include this event in the yearly calender of OBA. We are singularly grateful to Sri Prasanta Choudhury ,an alumnus of our school and Secretary of Axel Public School for his whole hearted support.

On the issue of a permanent location for our association, I would like to add that in-spite of our best effort, the state government has not yet allotted land for the same. In this connection I also want to offer my special thanks to Lt. Gen Rana Kalita, GOC-in-C, Eastern Command, who has been in constant touch with us and also with the Honourable CM of Assam for this purpose. Hopefully Honorable CM will take positive steps soon. A permanent infrastructure is essential where we will build up a training institution for preparing candidates for NDA and other competitive examinations.

The lack of intake from our school to NDA continues to be a cause of concern. OBASSG is seized with the issue and many steps are being initiated in conjunction with school as well as with army authorities.

An organization to be viable and dynamic needs support and cooperation from each one of us. May I request all of you to contribute towards the growth of OBASSG. Together we can and we will.

Finally I once again thank all of you and I am sanguine that our organization will grow from strength to strength.

Brig Ranjit Borthakur (Retd)
212/Chilar

REPORT OF THE GENERAL SECRETARY, OBASSG

Presented at the 24th Annual General Meeting held on 26 November 2022 at Guwahati

A very Good Morning to one and all present today. Honorable Chair of today's meeting, Chief Guest of today's meeting, respected guest of honour; esteemed EC members of OBASSG; respected members and guests. I extend my heartiest welcome to you all to the 24th AGM of OBASSG. I hope that we shall all be having a very fruitful and fulfilling day.

At the outset, let me begin by offering my sincere thanks and gratitude to the august house that had assembled in this venue a year ago and had shown faith in us, the Team EC, to carry forward the mantle of OBASSG till 2023. I hope this report will somewhat justify the faith reposed in us. Before even entering into the report, I would like to thank each and every member of the team EC for their excellent efforts, sincere hard work and dedicated focus. Actually, what we have been able to achieve this, is because the good work done by each one of the team! For all successes, the team is to be credited and if anywhere, there's been any lacking, I take entire responsibility for it!

Since the 23rd AGM on 27 November 2021, we have had six offline and one online meeting of the Executive Committee to plan and discuss issues, event and activities of the association. And also, informally, members have been regularly meeting and interacting at different places to discuss ways to take OBASSG and our Alma Mater forward. I must admit, many non-EC members also have contributed immensely in such discussions, for sure.

During this period, from handing over the charges till date, a few activities and events have been organized by OBASSG. I would like to record some of them here, as below:

Celebration of Republic Day: On the auspicious day of 26th January, 2022. OBASSG celebrated Republic Day by hoisting the national tricolor at Rukminigaon Catholic Cathedral premises. Around 30 OBASSG members were present to mark the occasion.

Flood Relief and Health Camps: OBASSG, with the generous contributions from its members across the globe and with contributions from some well-wishers, conducted two flood relief camps and one free health camp in Kaihati, Chamata, in Nalbari district, one flood relief distribution activity in Karimganj district, with the help of South Assam Unit, especially Som Sankar Biswas da & his team. Another flood relief camp was organized by the 1993-2000 batch of SSG in Hazarikapara in Darrang District under the banner of OBASSG. We thank Mridul Deka and his batch mates for this wonderful work.

Blood Donation at Various Places on 15th August, 2022: Guwahati, Dhemaji, Nalbari, Goalpara, Jorhat and Shillong. On the occasion of Independence Day, for the 13th year, OBASSG organized voluntary blood donation camp at Dr. B. B. Borooah Cancer Institute (BBCI). Besides, the various units and chapters of respective locations at Dhemaji, Nalbari, Tezpur, Goalpara, Jorhat and Shillong also organized such camps. A total of 120 units of blood were donated by the members of OBASSG. We would like to thank HDFC Bank for being the refreshment partner of the Blood Donation Events. Along with the event at BBCI, food packets were also distributed to the inmates of the hospital. The food packets were contributed by Mr. Sachindra Kumar Das da. We thank Dr. A. C. Kataki, the director of BBCI for his encouragement and continuous support to carry on the event, year after year.

Felicitation of new Principal, SSG: This year, our Alma Mater welcomed a new principal, Col. Y S Parmar. We OBASSG formally felicitated him on 3rd September, 2022 at Guwahati and had discussions about broad issues where OBASSG and SSG can work together for the benefit of the school in particular and for the society, as a whole.

Late Manash Borah Memorial Debating Competition: After a Covid-induced gap of two years, the prestigious Manash Borah Memorial North East Inter Institutional Debating Competition was once again organized this year on 31 May 2022. The competition attracted a huge number of participants from across the state. As usual, the competition was open to students from Class XI to PG. The topic for this year's competition was, in the opinion of the House, "India's stand on Russia-Ukraine Conflict is a matter of choice, not compulsion". Honorable Speaker of Assam Legislative Assembly graced the event as chief guest and inaugurated the event. In his inaugural address, he praised OBASSG for being socially responsible and carrying out various quality activities. I would like to thank Dr. Shehnaz Rahman bou, Managing Trustee, Manash Borah Memorial Trust and Mr. Masidur Islam da along with his team for conducting the event so very graciously and making it a huge success.

6MSME supported career counselling and motivational lecture: MSME in association with OBASSG organized and conducted counselling and motivational sessions at Sainik School Goalpara and Nalbari College.

Prashnam, the open quiz: Open Prize Money Quiz Competition was successfully organized on 9 November 2022 at Prgiyoti ITA, Machkhowa, Guwahati. The competition was presented jointly by Old Boys Association, Sainik School Goalpara (OBASSG) and Axel Public Scxhool, Guwahati. PVSLN Murty, the CMD of NEDFI was the Chief Guest and formally inaugurated the event. The competition was ably conducted by Quizmaster Dr. Upakul Sarmah, a well-known name in the quizzing circles and currently the Deputy Registrar of TISS. Altogether 85 teams from various parts of the state took part in the Prelims. The highlight was participation of five teams from Sainik School Goalpara. There was a total of Rs. 75,000/- as Prize Money on offer with 25,000, 20,000 and 15,000 for the first three teams and 5,000/- each for the losing finalists. Besides there were trophies, certificates of merit and gift hampers for the finalists. The audience also had a great time grabbing attractive gifts like Radio, glucometer, perfume sets and packets of organic tea. The modalities of prize distribution were done by a team comprising, among others, Brig (Retd.) Ranjit Borthakur, President, OBASSG and Prashanta Choudhury, Secretary, Axel Public Society. The event was sponsored by Oil India Limited and State Bank of India and the partners were *The Assam Tribune*, News Live, NENOW and EON Services. The entire event was ably hosted by Dr. Abhigyan Prasad, the Organising Secretary. I would like to thank each of our partners and associates for standing behind like solid rock and making the event such an astounding success.

PRIZE WINNERS: Winning Team - Chilarai (Sayan Mazumdar, Bishwayan Bhattacharjee), 1st Runners Up Team - Aniruddha (Souvik Bhattacharjee, Sandipan Goswami), 2nd Runners Up Team- Ekalavya (Kumar Aditya Narayan Deb, Priyanuj Parashar) and Other Finalists were Ashwani Kumar Sharma, Arunabh Sarma, Dilip Kumar Sharma, Dipankar Kaushik, Shaheen Ahmed, Chiranjit Gam.

59th School Raising Day: We all are extended family members, courtesy SSG! As such, it holds a special place in our hearts and may be because of this School Raising day considered a very special day by all of us. Since last some years, school authorities decided to hold OBA Meet with a congregation of old boys and their families by the authorities at SSG on special day. However, due to Covid pandemic, the event wasn't hosted by SSG. But this year, when it started again, we could witness a huge turnout of old boys at the school on the 12th November, 2022. The day is special for OBASSG for another reason also, OBASSG formally presents few scholarships / prizes to some outstanding achievers of the school, instituted by members of OBASSG in memory of their family members. We are thankful to Mr. Loken Das da, OBASSG life member, for instituting 'Nagendra Chandra Das memorial scholarship' to be given every

year to the topper of SSG entrance Examination from vernacular medium background. We are thankful to 1993-2000 batch for awarding another scholarship to the student bagging highest marks in the school in PCM at AISSE and Maj. Gen. (Retd.) Ananta Bhuyan da for awarding a scholarship to the topper from the school at AISSCE. Making this year's raising day special, the 1990-97 batch presented two high resolution telescopes to the school. My sincere thanks and gratitude to all the members of the said batch. I feel, we all can get inspired by this gesture and can carry on from here.

Teachers' Day: This year on Teachers' Day, as a mark of respect to the contribution of our respected teachers in shaping our lives, teams from OBASSG visited many of our respected retired teachers, felicitated them and also interacted with them.

Now, let us discuss about few important issues which have somewhat bigger impact on the association:

Life Members: Dear members, one of the strongest pillars of our Association is the Life Members. I am pleased to announce that Col. Retd. Pranab Ch. Malakar da (364), Durjoy Rabha (2151), Col. (Retd.) Balen Das da (258) and your truly, registered as life members this year. Next year being the silver jubilee year of OBASSG- AGM, we shall pursue aggressively to bring in more and more members in this fold.

Website revamping: One of the major tasks that we undertook after taking over the reins was this. We realized that in this digital era, any association or firm can't sustain without a robust digital support system. With a dedicated team, led by Pranab Jyoti Barman, Panchal Baruah and Dhriti Mohan Sarmah, the process of revamping our website took place and the new look website with many additional features is already live. The new revamped website is full of new and interactive features supported by social platforms and payment gateway integration. We hope that this interactive website with the facility of mobile application, payment gateway and many other features would be a great help in attracting and engaging more and more members to and with the OBASSG. We hope and appeal each member to put good use of this platform and bring in maximum participation to the association and its activities.

Plot of Land: Our long-cherished dream, a plot of land at a suitable location in Guwahati, has not yet materialized. The file is still in the office of the Deputy Commissioner of Kamrup Metropolitan District. The team lead by Brig. (Retd.) Ranjit Borthakur da, honorable President, OBASSG has been continuously pursuing the matter and even we did meet and apprised the matter to Hon'ble Chief Minister. However, factors beyond control are playing a spoilsport in this regard. We hope, with the help of some luck, we shall be won this ever-elusive plot-of land this coming year. Lt. Gen. Rana Kalita da is also consistently supporting us in this endeavor.

12 A Registration: I am happy to let you know that that 12 A Registration has been completed this year and we are in the process of applying for 80G. Thanks to Sachindra Kumar Das da for his relentless efforts which has resulted into this.

On 27 November 2021, I was given the mandate by this august house to lead our Association. Given that all of us have our own professional commitments, I tried my best to do justice to the faith you had reposed in me. It is there for everyone to judge. In the road of carrying out my responsibilities, I am lucky to have an able and highly supportive team at the EC who have been guiding and helping me in every steps. I am sure, in the coming year too, I shall be blessed with their continuous guidance, support and cooperation. There are many of our members, outside the EC too, without whose guidance, support and help, we would not have been able to do many things. I wish to record my sincere gratitude and appreciation for all those esteemed members for the smooth conduct of events and programmes. I express my special gratitude to each of the executive committee members lead by our Honorable President,

Brig. (Retd.) Ranjit Borthakur da. Special mention is for Nripen Choudhury da, Lt. Gen. Rana Kalita Da, AVM (Retd.) Sanjib Bordoloi da, Sachin Das da, Ashokananda Das da, Anil Sarma da, Anowar Hussain Saikia da, Girija Kanta Barman da, Utpal Parashar, Masidur Rahman da, Siddhartha Sankar Baruah da, Abhigyan Prasad, Kishori Medhi, Mridul Deka, Alakesh Barman, Muid Zaman, Mansh Gogoi, Diyu Bharali, Panchal Baruah, Pranab Jyoti Barman, Dhritimohan Sarma, Deepjyoti Deka, for constant support and for everything. I would also like to record our sincere thanks and appreciation for our various chapters and units for their activities during the period.

Outside the EC, special mention must be made for Som Sankar Biswas da, Dr. Sashanka Baruah da and team, Subhash Das da, Dr. Rajjyoti Das da, Bharadwaj Gogoi, Rupam Sarma, Anirban Choudhury, Devajit Kalita da, Tapash Ghosh, Biswajit Kakoti, Parag Saikia, Loken Das da, Debojyoti Dutta da, Prasanta Choudhury da, Deep Roy and others. My sincere apologies for missing some names as my memory is betraying me, at the moment. Whatever we have achieved is team work. The shortcomings, I realize, so many! are entirely mine. We express our sincere gratitude to and appreciation of our valued sponsors and partners of all the events and activities.

Dear friends and brothers, with my association with OBASSG for so many years, I have realized that as the alumni association of Sainik School Goapara, the kind of reputation that school and its alumni have, we shall need to work harder and harder and have miles to cover. One hard fact which needs to be thought about is, how do we bring the similar sort of bonding and camaraderie at the level of the association, which is therewithin batchmates? It's an irony that we have not been able to leverage this strength of bonding and camaraderie that we share among batchmates to the level of our association. Use of technology may be a help in this regard and therefore, we now have implemented a new digital strategy in the form of revamped website, social media integration etc. to try and overcome physical barriers of distance and time. I would appeal everyone to exploit the features of websites, social media tools and other digital means to remain connected with each other, keep giving feedback on activities and works of OBASSG. All kinds of constructive criticism are most welcome and I assure you all that we would accept such constructive suggestions with open mind and work on those.

As we all are aware that, Silver Jubilee of OBASSG AGM would be celebrating in 2023 and the Diamond Jubilee of our alma Mater in 2024, I would appeal everyone to take active part in planning, deciding, supporting and executing of events and activities to celebrate both. If we want to make OBASSG stronger and sustainable, we need to deepen the bond, to bring more and more members on board and have larger participation.

Many a times, for all good work done are credited to the team EC of OBASSG, but I would like to openly confess that there are much more non-EC active OBASSG members without whose constant support and cooperation, it wouldn't be possible to carry out any activity, let alone be make a success out of it! Therefore, I, from core of my heart, would like to express my thanks and gratitude to all such members for being there. You all are not just a huge support but also a constant source of inspiration.

As GS, on my personal behalf and on behalf of the entire team, the people behind the screen and all others present here, once again, I express my thanks and gratitude.

Cheers to the SSG spirit; long live SSG; long live OBASSG. Jai Hind!

26 November 2022
Guwahati

Jagadish Nath
2030/ Chilarai

ভাস্কর্য

সংকলন

গল্পৰ দৰে- পিছে গল্প নহয়

অংগবাগ ভূঞা

২৭৭৩/লাচিত

কিমান সময় হৈছে চাবলৈ মবাইল ফোনটোকে সাৰ পোৱাই ললোঁ। হাতত ঘড়ী নিপিন্ধা বহুদিন হল। সময়বোৰ মবাইল ফোনতে চাওঁ। এতিয়াও তাকেই কৰিলোঁ। দহ বাজিবলৈ দহ মিনিট। ধূপধৰা পালোহি। ধূপধৰা পোৱা মানেই চাহ খাবলৈ মন যায়। আগতে স্কুললৈ গলে বা স্কুলৰ পৰা ঘৰলৈ আহিলে যে চাহ খাবলৈ ইয়াতে বথায়। চাহৰ দোকান কেইখনৰ টেবুল কেইখনৰ চিৰ পৰিচিত সেই চিনাকী গোস্কটো নাকত অনুভৱ কৰিলোঁ। তাৰ লগতে তুহুগুৰি এসোপাৰ মাজৰ পৰা টয়লেটৰ সেই গোস্ক।! গোস্কবোৰ কোনো ভুল নোহোৱাকৈ যেন নাকৰ আগলৈ ভাঁহি আহিছে। চাহ খাবলৈ নামিলে গোস্কটোও আকৌ এবাৰ যেন নাকত লাগিব। গোস্কৰো স্মৃতি আছে! গোস্কেও বহু স্মৃতি কঢ়িয়ায়। পিছে চাহ খাবলৈ জাগি উঠা তীব্ৰ ইচ্ছাক সম্বৰণ কৰিলোঁ। পলম হৈ যাব!! চাৰে দহৰ ওচৰে পাজৰে গৈ পালেগৈ স্কুলৰ চাহকাপৰ ভাগ্য হব। সেইকাপ চাহৰ গোস্কও পৰিচিত লগতে অধিক আকৰ্ষণীয়।

গোস্কে কঢ়িওৱা স্মৃতিয়েই হওক বা আন

কিবা সাধাৰণ বস্ত্ৰে কঢ়িওৱা স্মৃতি- স্মৃতিবোৰকে সম্বল কৰি কিছুমান মানুহ জীয়াই থাকে বা জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা লাভ কৰে। আন কিছুমান স্মৃতি আছে যাক পাহৰিব চেষ্টা কৰিও সফল হোৱা নাযায়। সেইবোৰ স্মৃতিয়ে বেদনা কঢ়িয়ায় আৰু খন্তেকৰ বাবে হলেও সকলোবোৰ অসাৰ যেন অনুভূত কৰায়। প্ৰথমবিধ স্মৃতিকে কঢ়িয়াই ইমান দূৰ ঢপলিয়াই আহিছোঁ-পুনৰ যেন এবাৰ সজীৱ কৰি চাম স্কুলৰ সেই সোণোৱালী দিনবোৰলৈ। যিবোৰ দিনৰ স্মৃতিয়ে মুহূৰ্ততে সতেজ কৰি তোলে ক্লান্তিত আৰিষ্ট মনবোৰ, যিবোৰ দিনৰ স্মৃতি ৰোমন্থনৰ কৰি কৰি আমি কোনোবাজনৰ, আপোনজনৰ বিৰক্তিক কাৰণ হৈ উঠোঁ, অথচ কোনোদিন ভাগৰা নাযায়- বহু উপকাহিনীয়ে লগে লগে মূৰ দাঙি উঠে।

ধূপধৰা পোৱাৰ লগে লগে মনৰ কোঠাত ভিৰ কৰিলেহি কেইবাটাও ঘটনাই। সংগী হিচাপে কেইটামান উপকাহিনীও তীব্ৰ বেগত আহি খুণ্ডিয়াবলৈ ধৰিলে। পিছে গাড়ী চলিছে তীব্ৰবেগত, স্মৃতিক লাই দিয়াতকৈ সোনকালে পোৱাত বেছি

ওৰুত্ৰ দিয়া দৰকাৰ। স্কুলৰ পৰা ঘৰলৈ, ঘৰৰ পৰা উভটনি যাত্ৰাৰ প্ৰতিটো ঘটনাৰ লগত জড়িত প্ৰতিটো পথ, উপপথ, বাটৰ কাষৰ গছ, শালনি বাৰীয়ে যেন মাত লগাব- কি খবৰ ! ইমান দিন দেখা নাছিলোঁ যে!! ইং মানুহ ইমানো বিজি হব নালাগে আৰু দেই!! উত্তৰত যে মই কম, “মাফ কৰিবা ভাই। মনেৰে নিবিচাৰিলেও কোনোবা এটা জপাত তোমালোকক ভৰাই ৰাখি থৈছিলোঁ। নিজৰ কামবোৰো যে কৰিব লগীয়া থাকে। মোৰ উত্তৰত কাষৰ গছ ঘছনিবোৰ, পথ-উপপথবোৰ, শালনি বাৰীবোৰ যেন সন্তুষ্ট নহব। পিছে মই ভ্ৰক্ষেপ কৰিলে নচলিব। পুনৰতো আহিমই। তেতিয়াই যেন অভিমানবোৰ ভাঙিম আৰু সময়ৰ অস্তিত্বক আওকাণ কৰি স্মৃতিৰ প্ৰতিটো কেঁকুৰিতে মন ভৰাই নিজকে ঘূৰাই পোৱাৰ প্ৰয়াস কৰিম। এতিয়া পিছে বৰলৈ সময় নাই। স্কুলৰ টা টাইমৰ আগতে পোৱাটো বৰ দৰকাৰী।

আগে পিছে ছিনিয়ৰৰ গাড়ী, জুনিয়ৰৰো গাড়ী। অকলো কোনো যোৱা নাই। কোনোবা গৈছে জীৱন সংগীৰ লগত আৰু কোনোবা জীৱনৰ সংগীৰ লগত। পাৰ্থক্যটো কি? কোনোবাই মোক সোধকচোন, মই মিচিকিয়া হাঁহি এটাৰে উত্তৰ দিম- এজন এছ এছ জিয়ানক সোধা, জীৱন সংগী আৰু জীৱনৰ সংগীৰ পাৰ্থক্য কি। দুয়োটা শব্দ শুনিবলৈ একেই, অৰ্থবো তাৰতম্য নহব যেন লাগে। পিছে প্ৰতিজন এছ এছ জিয়ানৰ জীৱন সংগী বা

অৰ্ধাংগিনীয়ে হাড়ে হিমজুৰে বুজি পায়- জীৱন সংগী লগত থাকিলেও নিজৰ বন্ধুক জীৱনৰ সংগী বুলি গণ্য কৰে। লাগিলে সহস্ৰ যোজন দূৰত থাকক, নাইবা বছৰৰ পাছত বছৰ যোগাযোগ নাথাকক- এছ এছ জিয়ানে যেন বন্ধুত্ব শব্দটোৰ প্ৰকৃত অৰ্থ সোঁৱৰাই দিব। মোৰ আগে পিছে একেটা লক্ষ্যস্থানক উদ্দেশ্য কৰি চাপলি মেলা গাড়ীবোৰত কোনোবাজন পৰিয়াল আৰু কোনোবাজনৰ বন্ধুৰে পৰিবেষ্টিত হৈ গৈছে। ময়ো তো অকলে যোৱা নাই!! মোৰ লগত আছে স্মৃতি চাংমাই, বিয়াকুল গগৈ, অধীৰ মহম্মদ আৰু হেপাহ বৰঠাকুৰ। উপাধি কেইটা আঁতৰাই পঢ়িলে গম পাব যে প্ৰকৃততে মোৰ লগত মোৰ আন চাৰিজন বন্ধুহে বহি গৈছে। যাৰ নাম কেইটা আপোনাৰ হয়তো অচিনাকী। এছ এছ জিয়ান হলে অলপ পাছততো দেখাই পাব-চিনিও পাব।

স্কুলৰ প্ৰথমটো সীমা পালোহি। ৰেষ্টাৰ্ণ কেণ্টীনখন এবাৰ চাই যাম নেকি!! সেইখিনি দেখোন কালি খালি। কাষত দীঘল বেৰা। এতিয়াও ছিনিয়ৰ ষ্টুডেন্ট হোৱাৰ সুবাদত অদম্য সাহস আৰু এডভেঞ্চাৰৰ মানসেৰে সামান্য বিলাসিতা কৰিবলৈ তেওঁলোক আহেনে!! নে তেওঁলোকে অন্য কোনোবা এল-ডোৰাডো বাচি লৈছে! পিছে ইয়াত এতিয়া নৰও, এয়া মেইন গেইট পালোহিয়েই। এতিয়া ইয়াত পৰিচয় দিব পাৰিলেই হল যে এইখন মোৰেই স্কুল-মাই আলমা মেটাৰ। ইয়াতেই মই এজন

নাগৰিক হোৱাৰ প্ৰস্তুতি চলাইছিলোঁ। বাহিৰা লোকৰ বাবে প্ৰৱেশাধিকাৰ চৰ্ত সাপেক্ষ হলেও প্ৰাক্তন ছাত্ৰ বুলি আমাৰ পাঁচজনৰ সোমাবলৈ সময়ো নালাগিব- কষ্টও নহব। গেইটখনৰ তলেদি আহিলে বুকুখনহে এবাৰ ধুককৈ মাৰিব! ৰানচ এগেইন-হিয়েৰ আই কাম-মাই ডিয়েৰ এছ এছ জি!!-মনটোৱে কৈ উঠিব। সামান্য শুই পৰা স্মৃতিবোৰে উপদ্ৰৱ কৰিব- এইখন গেইটৰ তলেদি স্কুলীয়া জীৱনত শেষবাৰৰ বাবে পাৰ হৈ গুছি যোৱা দিনটোৰ সেই আৱেগে খুন্দামাৰি দুৰ্বল কৰি তোলা মুহূৰ্তবোৰ আকৌ মানস পটত ভাঁহি আহিব!

গেইটৰ পৰা কেনেকৈ স্কুলৰ সন্মুখ পাওহি গমেই নাপাও দেখোন!! এয়া এথলেটিক গ্ৰাউণ্ড পাৰ হলোঁ। বাওঁফালে সৌটো অডিটৰিয়াম। তাত আজি প্ৰগ্ৰাম আছে বাবে সজাই ৰখা হৈছে। পাৰ হৈ হোষ্টেলবোৰ বাওঁকাষে- এইটো একলব্য। এও আমি তাকোতে নাছিল- তেতিয়া অনিৰুদ্ধ অকলশৰীয়া হৈ আছিল। এতিয়া একলব্যই নতুনকৈ সংগ দিছে! আনহাতে আমাৰ এম আই ৰুম হেনো এতিয়া চন্দ্ৰপ্ৰভাৰ স্থান। চন্দ্ৰপ্ৰভা মানে ছোৱালীৰ বাবে খোলা ছাত্ৰীনিবাস। অনিৰুদ্ধক সংগ দিবলৈ একলব্য নামৰ ছাত্ৰবাসটো স্থাপন কৰাৰ দৰে বৰ্তমান সৈনিক স্কুলত নামভৰ্তি কৰোৱা ছোৱালীবোৰৰ বাবে মহীয়সী চন্দ্ৰপ্ৰভা শইকীয়াৰ নামত নতুনকৈ গঢ়া হৈছে চন্দ্ৰপ্ৰভা নামৰ

ছাত্ৰীনিবাসটো।

পেৰেড গ্ৰাউণ্ডৰ কাষেদিয়েই ওলমি থকা ৰচী কেইদাল দেখি পুনৰ এবাৰ ভৰি নলগোৱাকৈ উছি চাবলৈ মন গৈছে, পিছে এই কাৰঞ্জ্যাসূচী সামান্য পাছলৈ। এতিয়াযে এবাৰ স্কুলত সোমাব লাগিব। পুনৰ এবাৰ সেই গুৰু গীকোঠাবোৰ যেন আমাৰ বাবে খোল খাই যাব, পুনৰ এবাৰ থাকী পোছাক পিন্ধি একেলগে গিৰিপ গাৰাপকৈ আমি সোমাই যাম, নিউজৰ বৰ্ডত চকু ফুৰাম- আজিৰ নিউজ বা কোনে লিখিছে!!

সেইযোৰা বেঞ্চ দেখিছা, সেই খনৰ বাওঁকাষে মই বহিছিলোঁ- ক্লাছ এইটত। মোৰ বেঞ্চখন থিৰিকিৰ কাষত আছিল। ছেকেণ্ড ছেটাৰডে আমাৰ অভিভাৱক অহাৰ দিন। সেই থিৰিকীখনেৰে ক্লাছৰ মাজে মাজে চকু পুৰাই চাইছিলোঁ- ৰঙা ৰঙৰ এ এছ টি চিত মা- দেউতা আহিছে নেকি!! কেতিয়াবা লগৰটোৰ অভিভাৱকক শচামি গাৰ্জেন বুলি কৈছিলোঁগ্ন আহিলেও সুখী হৈ পৰিছিলোঁ- সৰু সৰু আছিল আমাৰ সুখৰ উতঞ্জস!

সেইটো নাইনৰ ক্লাছ, সেইটো টেনৰ আৰু এয়া ছায়েন্স ব্লক। আমাৰ শেষৰ দুটা বছৰৰ গুৰু গী কোঠা! ইয়াৰ কাহিনীবোৰ বেলেগ-ইয়াতে জীৱনটোৱে এটা মোড় লৈছিল — ইয়াতেই যেন আমি জীৱনৰ প্ৰথমটো গুৰুত্বপূৰ্ণ কেঁকুৰিৰ নিৰ্বাচন কৰি পেলাইছিলোঁ। দ্য ৰোড নট টেকেন- কবিতাটো

যেন কোনোবাই ইয়াতেই অদৃশ্য চিয়াহীৰে লিখি থৈছিল।

আমি পাঁচজন সোমাই আহিলোঁ।
এয়া মৰ্ণিৎ এছেম্বলীৰ স্থান-এতিয়া বৰষুণৰ পৰা
বাহত নহবলৈ ওপৰত চালি দিয়া হৈছে। সকলোৱে
যেন অসম অসম গাব এতিয়া, নাইবা এবাইদ উইথ
মি বা লীড কাইণ্ডলী লাইট। নিউজ কোনে কব?
ক্লাছ নাইন-য়ে? সেয়া থাকী হাফ পেণ্ট হাফ ছাৰ্ট
পৰিহিত মই- কাষত ইলেভেনৰ স্পীচ্ দিবলৈ
দাদাজন আৰু প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ক্লাছ এইটৰ
ভাইটিজন। 'স্মৃতি চাংমাই তুমি বৰ একধৰণৰ জীৱ!
বিয়াকুল গগৈৰ লগত তুমি মোৰ উশাহ যেন ৰখাই
দিবা!

এইবাৰ যেন স্পীচ্ দিবলৈ মই আহিছোঁ।
হাউচ্চ এটা পইণ্ট দিয়াৰ পাৰিলে আকৌ সুখী হৈ
যাম। লেকটাৰ্গত থকা মাইকটো অলপ তললৈ নমাই
লৈছোঁ। মই অলপ চাপৰ- সদায়েই নমাই লব লাগে।
সেইটো সকলোৱে জানে। 'অনাৰেবল প্ৰিন্সিপাল
ছাৰ, হেডমাষ্টাৰ ছাৰ, ৰেছপেণ্টেড টীচাৰ্ছ এণ্ড মাই
ডিয়েব ফ্ৰেইণ্ডছ, ব্ৰাদাৰ্ছ এণ্ড ছিষ্টাৰ্ছ।' চকু ফুৰাই
দেখিলোঁ-সন্মুখত চন্দ্ৰপ্ৰভাৰ ছোৱালীবোৰো আছে।
সেয়েহে তেওঁলোককো উল্লেখ কৰিলোঁ। বৰ্তমান
অৰ্গেন ডনেশ্যনক লৈ আমাৰ ছিনিয়ৰ কেইজনমান
দাদাই আগভাগ লোৱা প্ৰয়াসৰ কথা উনুকিয়াই
সকলোকে নিজৰ অংগ দানৰ প্ৰতি উদ্বুদ্ধ কৰাৰ প্ৰয়াস

কৰিলোঁ। অংগ দানৰ লগতে ৰক্ত দানৰো কথা কোৱা
উচিত বুলি ভাবিলোঁ। আমাৰ অল্ড বয়জ
এছচিয়েশ্যনে প্ৰতি বছৰে পোন্ধৰ আগষ্টত যে
ৰক্তদানৰ শিবিৰ পতাৰ দৰে প্ৰশংসনীয় কাম হাতত
লৈছে সেইটো কবলৈ নাপাহৰিলোঁ।

মই কৈ গলোঁ- 'ৰক্তদানৰ কথা কবলৈ গৈ মোৰ
এটা ব্যক্তিগত কথা মনলৈ আহিছে। মই দেখা আমাৰ
এছ এছ জিয়ান সকলে স্কুলৰ বাহিৰৰ জীৱনত আনে
অনুকৰণ কৰিবপৰা এটা জীৱন যাপন কৰে। তাৰে
মাজকৰে এজন আছিল মোৰ বন্ধু স্বৰাজ। চক্ৰজ্ঞান
স্বৰাজ চেতিয়া।'- মই কৈ গলোঁ। 'কোনোবা লোকৰ
অসুখ হলে স্বৰাজ সদায়েই আগবাঢ়ি আহিছিল।
কোনোবা লোকৰ ডাঙৰ কিবা অসুখ হ'ল-তেওঁক
সংগ দিবলৈ বা তেওঁৰ কাষত থাকিবলৈ মানুহ লাগে-
স্বৰাজক এবাৰ কলেই হ'ল। দহোবন কাটি কৰি স্বৰাজ
তেওঁৰ চিকিত্সাসাৰ সময়ছোৱাত কাষত দেহেকেহে
খাটি লাগি থাকিব। সহায় লাগে বুলি কোৱা লোকক
স্বৰাজে বিমুখ কৰা মই দেখাই নাছিলোঁ। আনক সহায়
কৰিবলৈ গৈ বছৰৰ নিজৰ ক্ষতিও হৈছিল তাৰ, পিছে
তাৰ ড্ৰাফ্ৰেপ নাছিল। আনৰ বিপদত নিজৰ কথা
পাহৰিয়েই গৈছিল। আনৰ সহায় কৰি বেছিভাগ দিন
তাৰ চিকিত্সালয়তে গৈছিল। সেই স্বৰাজৰ
যেতিয়া কৰ্কট ৰোগ হ'ল বুলি খবৰ পালোঁ, মোৰ
মূৰে প্ৰথমতে কাম কৰা নাছিল। পৃথিৱীত বহু মানুহ
আছে, কৰ্কট এনে এটা ৰোগ যে কাৰো হ'ব নালাগে

বুলি মানুহে আসা কৰে । পিছে এনে এটা ৰোগ
তাৰহে এনে হব লাগেনে বুলি ব্যথিত হৈছিলোঁ।
মোৰ নিজৰ মামা আৰু মাহীৰ কেঞ্চাৰ হৈছিল-
তেওঁলোকক তেজ দিব লগীয়া হৈছিল। পিছে এবাৰ
আগতীয়াকৈ ৰক্ত দান কৰি থোৱা বাবে প্ৰয়োজনীয়
সময়ত তেজ যোগাৰ কৰিব পৰা নাছিলোঁ-দিবও পৰা
নাছিলোঁ। ৰক্ত দান কৰাৰ অভ্যাস আছিল বাবে
জানিছিলো যে এবাৰ তেজ দিয়াৰ পাছত এজন লোকে
প্ৰায় তিনিমাহৰ বিৰতিৰ পাছতহে পুনৰ তেজ দান দিব
লাগে। গতিকে স্বৰাজৰ ব্লাড কেঞ্চাৰ হোৱা বুলি গম
পাই ঠিক কৰিছিলোঁ, তাক দিব পৰাকৈ তেজ খিনি
জমা কৰি ৰাখিম- যাতে লাগে বুলিলেই দিব পাৰোঁ।

বেমাৰটো যেতিয়া তাৰ হৈছে বুলি ধৰা পৰিছিল,
সেইদিনা মই তাৰ ঘৰতে আছিলোঁ। কিবা ভুল হৈছে
বুলি ৰিপৰ্টটো বহুবাৰ পঢ়িছিলোঁ, পিছে একো ভুল
নাছিল- একো ভুল হোৱা নাছিল। হয়তো ভগবানৰ
বিচাৰত ভুল হৈছিল, পিছে চিকিত্সাসকল ৰিপৰ্টত
কোনো ভুল হোৱা নাছিল। মই মনতে সংকল্প
লৈছিলোঁ, তাৰ চিকিত্সা বহুদিন চলিব, এটা

সময়ত লগত থাকিবলৈ মানুহ নোহোৱা হব, তেনে
সময়ত মই কাষত থাকিম। তেনে কিবা এটা হিচাপ
কৰি চিকিত্সালয়ত ভৰ্তি কৰাৰ পাছত কিছুদিন
তাৰ খবৰ লোৱা নাছিলোঁ। তেজ জমা কৰিয়েই
থৈছিলোঁ। মাজতে সি মোক বিচাৰিছিল বুলি
শুনিছিলোঁ, পিছে যোৱা হোৱা নাছিল, একেবাৰ
আজৰি হৈ ঢেৰ সময় লৈ যাবলৈ বৈ আছিলে
তেতিয়াই এদিন অজুনীলৰ ফোন আহিছিল- স্বৰা
তোক লগ পাবলৈ বিচাৰিছিল, পিছে তই আৰু
লগ নাপাৱ। সি আৰু নাই। -

মই সন্মুখলৈ চালোঁ। এছেম্বলী গ্ৰাউ
কোনো নাই। প্ৰেয়াৰ পঢ়িবলৈ ক্লাছ এইটৰ ভ
নিউজ পঢ়াজনো নাই। মোৰ কাষতো কোনে
পিছফালে শিক্ষকসকলো দেখোন নাই!
কেপ্তেইন, ভাইচ কেপ্তেইন, শাৰী শাৰী
কেডেটবোৰ- কোনো নাই। লেকটাৰ্গক
স্পীকাৰটোও নাই।

সকলো খালি—বাগৰি অহা চকু,
মচিবলৈ পকেটত ৰুমালখনো নাই।

অনাকাংক্ষিত

বিনীতা নাথ

পত্নী : ড° জগদীশ নাথ, ২০৩০/চিলাবায়

এই সুন্দৰ পৃথিৱীখনত এবাৰ জন্ম গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত সেই একেটা জীৱনতে এজন মানুহে যে কেবাটাও জীৱন- যাপন কৰিব লগা হয় সেই কথা বৰষাই কেতিয়াও ভাবিবই পৰা নাছিল। জীৱনৰ বহু বঙৰ মাজত কোনটো বঙে তাইক বেছিকৈ শুৱাব সেই কথাটোতো তাইৰ দোধৰ- মোধোৰ লাগি আছে।

— বৰষা পানী এগিলাচ দিবা নেকি? বৰ পিয়াহ লাগিছে।

অহ্! বিজিতে দেখোন মোক দহ মিনিটমান আগতে পানী এগিলাচৰ কথা কৈছিল। কিবা ভাবি থাকোতে পাহৰিয়েই গ'লোঁ। — মনতে তাই আওৰাই বিজিতলৈ বুলি পানীৰ গিলাচটো আগবঢ়াই দিলে। বাওঁহাতেৰে পানীৰ গিলাচটো লৈ সি কক কককৈ পানী খিনি পি খালে। বৰষাই বুজিলে বিজিতৰ খুব পিয়াহ লাগিছিল। তাই হে হেলা কৰিলে। তাইৰ তালৈ বৰ বেয়া লাগিল।

— আৰু লাগিব নেকি তোমাক?

— নালাগে। ছৰি ফৰ ডিষ্টাৰ্বেনঞ্চ।
থেংক ইউ।

— অহ! বিজিত ইমান ফৰমেলিটি কয়

মেইনটেইন কৰিছ। ইট ইজ মাই ডিউটি।

বিজিতে নিৰৱে ওঁঠটোৰে হাঁৰ নিচিনা কৰি ক'লে—
—' আমি মানুহবোৰ বৰ আচৰিত নহয় নে! কৰ্তব্য আৰু দায়িত্বৰ মাজতে সীমাবদ্ধ হৈ কত যে কাম কৰিব লগা হৈছে। বেছিভাগ মানুহেই অকল কৰ্তব্য আৰু দায়িত্ব পালন কৰিবলৈয়ে নিজৰ জীৱনৰ পৰা কিছুমান বস্তু আঁতৰাই পঠিয়াব লগা হয়। জানানে বৰষা, মই ভাবোঁ এই কৰ্তব্য আৰু দায়িত্ব পালনত মৰম বোলা শব্দটো নিষ্প্ৰভ হৈ ৰয়। ইয়াৰ ডিপাৰ্টমেন্টটো বেলেগ— বুলি বিজিতে হা হা কৈ হাঁহিবলৈ ধৰিলে। বিজিতে বুজি পায় সেই হাঁহিটোৰ মাজত কি বঙ সোমাই আছে। বৰষাৰো গাত কথাষাৰ লাগিল। তাই বুজিছে যদিও নুবুজাৰ ভাও ধৰি কৈ উঠিল—

— তুমি কি কৈ আছা মই একো বুজা নাই। যাৰ যিটো কাম কৰিবই লাগিব।

— এৰা ওঁ! কথা সেইটোৱেই। যাৰ যি কাম কৰিবই লাগিব। ঠিক আছে মোৰ পিয়াহ পলাল। এতিয়া তোমাৰ কাম কৰাগৈ।

বিজিতে মাজে মাজে চমকি উঠে যেতিয়া তাৰ

সোঁহাতখন নেদেখে। কিলাকুটিৰ পৰা হাতখনৰ নোহোৱা হৈ গ'ল। ৰাতি পেচেন্ট চাই আহোতে এক ভয়ংকৰ দুৰ্ঘটনাত পতিত হৈ ডাঃ বিজিত কুমাৰ দত্তই কোনোমতে বাচিলে হয়, কিন্তু চিৰদিনৰ বাবে সোঁহাতখন কাটি পেলাব লগা হ'ল, লগতে ভৰিখনো কিছুচুটি হৈ পৰিল উসঞ্জ! ভাগ্যৰ বিড়ম্বনা। নিজেই চিকিৎসক ৰূপে কতোজনৰ মৃতদেহ ঢাকি দিছে, কতোজনৰ গাৰ মাংস কাটি আকৌ মেৰামতি কৰিছে, কতোজনৰ ভাল নোহোৱা বেমাৰক ভাল হ'ব বুলি পৰিয়ালক সকাহ বাণী শুনাই পৰিয়ালটিক শান্তনা দিছে। কিন্তু নিজৰ বেলিকা— জীৱন কষ্টকৰ বুলি পদে পদে অনুভৱ কৰিছে। মানুহক শাৰিৰীক কষ্টৰ সহ্য কৰিব পৰা শক্তি ভগৱানে দিছে। কিন্তু মানসিক যন্ত্ৰনাৰ শাম কটা ঔষধ ডাঃ বিজিত কুমাৰ দত্তইও পোৱা নাই। মাথোঁ ভাওনাৰ এটা চৰিত্ৰ জীৱনটোৰ লগত সাঙোৰ খুৱাই ল'ব লাগে মানসিক শান্তিৰ বাবে। যন্ত্ৰনাত দ্বন্ধ হোৱা মন কোনেও ৰোধিব পাৰে।

“মই আজি ভাওৰীয়া দেশেই নাটঘৰ

কোনে কি ভাও লবা আহা সময় যে তাকৰ।”—
বুলি এনেই গুণগুণাই বিজিতে লাখুটিডালত ভৰ দি
দি বাহিৰলৈ বুলি ওলাই আহিলে। ভৰ দুপৰীয়াখন
বাৰান্দাত থকা চেয়াৰখনতে বহি দূৰলৈ চাই
পঠিয়ালে। ইমান ৰ'দ দিছে। খুব সুন্দৰ বতৰ। শৰৎ
কালৰ এনেকুৱা এটা চিকমিকাই থকা দিনে কিমান
যে স্মৃতিৰ উদ্যান মনলৈ কঢ়িয়াই লৈ আহে সি ভাবি

আবেগিক হৈ পৰে। এতিয়া খং আৰু আবেগ তাৰ
লগৰী হৈ পৰিছে। বিজিত আৰু বৰষাৰ বিয়া হোৱা
ডেৰ বছৰ মানেই হ'ল। সংসাৰখনলৈ আৰু
তৃতীয়জন আহিবলৈ নাপালেই। বিজিত কোঙা হৈ
পৰিল। আকৌ খং উঠিল তাৰ। খং কাৰোৰে ওপৰত
উঠা নাই। খং উঠিছে তাৰ নিষ্ঠুৰ ভাগ্যৰ ওপৰত।
কিন্তু ভাগ্যক যে লগ পোৱা অসম্ভৱ, সেইবাবে অবুজ
মনে সন্মুখত যাকে পায় তাকে খং কৰি মনৰজ্বা লা
শাম কটোৱাৰ এটা ব্যৰ্থ প্ৰয়াস কৰে মাথোঁ।

বৰষাৰ লগত তাৰ চিনাকি সামাজিক মাধ্যমৰ
জৰিয়তেই হৈছিল। প্ৰথমতে ফেচবুকত বন্ধুত্বৰ
অনুৰোধ তাইয়ে তালৈ পঠিয়াইছিল। দেখাত মৰম
লগা ছোৱালীজনীৰ প্ৰফাইলটো চেক কৰি সি তাইক
বন্ধুত্বৰ তালিকাত অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছিল। কিম্বা এটা ভাল
লাগিছিল তাৰ। তাৰ পিছত লাহে লাহে চিনাকী পৰ্বৰ
পৰা আৰম্ভ কৰি শেষলৈ চূড়ান্ত সিদ্ধান্তত উপনীত
হ'ল দুয়ো আজীৱন লগৰী হোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা ৱতি দি
ইজনে সিজনক আপোন কৰি ল'লে। ঠিকেই আছিল
সকলো! কিন্তু এতিয়া যেন কিছু সলনি হ'ব ধৰিছে
লাহে লাহে। তাৰ এই পঙ্গুতাক তাই যেন লাহে লাহে
মানি ল'বলৈ টান পাইছে। পৰিবৰ্তন দেখিছে বৰষাৰ
গাত। প্ৰথমতে বিজিতৰ প্ৰতি থকা মৰমবোৰ পিছলৈ
দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্যত পৰিণত হ'ল। যেন নকৰিলে
নহয় বাবেহে কৰিবলৈ বাধ্য। বিজিতে বুজি পায়
তাইৰ গাভৰু মনৰ কথা। তাতে বৰষা খুব চৌখিন।

কেতিয়াবা বিজিতে লৰালৰিকৈ কাপোৰ পিন্ধাত
অলপ খুত বৈ গ'লেই তাই দৌৰি গৈ ঠিক কৰি
দিয়ে। কিন্তু পৰিপাটিকৈ পিন্ধিবলৈ এতিয়া দেখোন
হাতখনেই নাই। বৰষাই সকলোতে সহায়ৰ হাত
আগবঢ়াব লাগে। গতিকে তাই আমনি পোৱাটো
স্বাভাৱিক। কিন্তু এই কৰ্তব্য আৰু দায়িত্ব পালনত
মাজত পুতৌ বোলা শব্দটোও তাই ৰাখিছে নেকি?
পুতৌ কৰিছে নেকি বাৰু বৰষাই তাক। পুতৌ শব্দটো
সি বুজা হোৱাৰ পৰাই ঘিণ কৰি আহিছে। বৰষাই
তাৰমানে তাক পুতৌ কৰিছে সেয়ে পিয়াহৰ
পানীগিলাচ দিওতে দেৰি কৰিলে আজি। এতিয়া
তাৰমানে সি পুতৌৰ পাত্ৰহে হ'ল।

— বিজিত ভাত দিছোঁ আহা।

— মোৰ এতিয়া খাবলৈ মন নাই। তুমি খোৱা।
বৰষাই লাহেকৈ ক'লে — ঠিক আছে বাৰু। খোৱা
টেবুলতে মই সকলোবোৰ ৰেডি কৰি থম। তুমি
খাবা। মই খাই লওঁ দিয়া। মোৰ অলপ ওলাই
যাবলগীয়া আছে।

এটা দীঘল হুমুনিয়াহ এৰি দি চকু দুটা মুদি দিলে।
তাৰ চকুৰ আগত ভাঁহি আহিল তাই লিখা সুন্দৰ
কবিতাৰ দুটি পংক্তি—

“ ভালপোৱাবোৰ মৰহি যাবলৈ নিদিবা
আজীৱন ধৰি ৰাখিবা তোমাৰ বুকুত
তুমি মোৰ প্ৰেমৰ বোৱতী নৈ
গোটেই জীৱন থাকিম

তোমাৰ বাবে বৈ

পাহৰি নেযাবা মোক...”—

আসঞ্জ বুকুখন বিয়াই গ'ল। তাই খুব সুন্দৰ কবিতা
লিখে। বৰষাৰ কবিতা আৰু কবি বৰষা তাৰ প্ৰিয়।
কিন্তু সি জানে বৰষা এতিয়া বেলেগক লৈ কবিতা
লিখে। প্ৰেমৰো যে ক্ষয় আছে সি অনুভৱতেই আনিব
পৰা নাছিল। তাই এতিয়া ওলাই যাব! ক'লে যাব
বৰষাই তাক নক'লেও সি জানে। তাৰ অন্তৰ্দৃষ্টিৰে
সি সকলো কথা ধৰিব পাৰিছে। বৰষাই কৰ্তব্য আৰু
দায়িত্বৰ খাতিৰত বিজিতৰ কাষত থাকিলেও তাইৰ
মনে ঢাপলি মেলিছে অইন ফালে, তাইৰ কবিতাৰ
অইন এগৰাকী প্ৰেমিক দিগন্ত চলিহাৰ লগত।
বিজিতৰ দুৰ্ঘটনাটোৰ পিছত তাই সাংঘাতিক ভাবে
ভাগি পৰাৰ পিছত তাইৰ মনৰ ভাগৰ দূৰ কৰিবলৈ
দিগন্ত চলিহাই তাইক মনোবল দিছিল। তাই বিজিতক
কৈছিল—'জানা বিজিত, দিগন্ত চলিহা নামৰ
মানুহজন খুব ভাল। তোমাৰ দুৰ্ঘটনাৰ পিছত মই
যথেষ্ট দুৰ্বল হৈ পৰিছিলোঁ। কিন্তু কি জানা তাৰ
অনুপ্ৰেৰণাত মই যথেষ্ট সবল হৈ পৰিছোঁ। আৰু কি
কৈছে জানা যেতিয়াই প্ৰয়োজন হয় তেতিয়াই সি
মোক ইফালে সিফালে লৈয়ো যাব পাৰিব। বৰ ভাল
লাগে তাক তাৰ প্ৰেৰণাদায়ক মন্তব্যৰ বাবে। হি ইজ
গ্ৰেট...!

বিজিতে খুব ধৈৰ্যজ্ঞ্য ধৰি কথাবোৰ শুনি যায়।
একো ক'ব নোৱাৰে সি তাইক। কাৰণ সি এতিয়া

বৰষাই বিচৰা ধৰণে একো দিব নোৱাৰে। সি এজন পশু। হায়ৰে সময়! জীৱনৰ অপাৰ মহিমাৰ কথা কোনে বুজি পাব। ফেচবুকত লগ পোৱা দিগন্তই এতিয়া লাহে লাহে বৰষাৰ প্ৰেমিক হৈ পৰিছে। এয়া প্ৰাপ্তি আৰু অপ্ৰাপ্তিৰ আহুন। এই প্ৰেমৰ উৎপত্তিৰ ইতিহাস অতি সহজ লভ্য। প্ৰেমে যেনেকৈ কাৰোবাৰ জীৱন গঢ়ে ঠিক তেনেকৈ ধ্বংস কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো যথেষ্ট অৱদান আগবঢ়ায়।

এতিয়া বৰষাই বিভিন্ন প্ৰগেমবোৰ মিলাবলৈ দিগন্তৰ গাড়ীখন ব্যৱহাৰ কৰে। সি হৰ্ণ বজাই দিলেই বৰষাই বিজিতলৈ চাই 'আহোঁ, আহিম এতিয়া' বুলি কৈ গুচি যায়। বিজিতে সাংঘাটিক খং আৰু উত্তেজনাত কঁপিব ধৰে। কিন্তু সেই অৱস্থাটো চোৱালৈ বৰষা আৰু বৈ নাথাকে। তেতিয়ালৈ তাই দিগন্তৰ গাড়ীত বহি দুৱাৰখন মাৰি...! খংতে সি হাতখন ৰালত মাৰি দিয়ে। তাই সাহিত্যৰ বিভিন্ন গোটত অন্তৰ্ভুক্ত হৈ আছে আৰু সেইবোৰৰ আলোচনাচক্ৰ আয়োজন কৰিবলৈ দিগন্তৰ লগত বিনা সংকোচে প্ৰায়ে ওলাই যায়।

প্ৰেম- মৰম- ভালপোৱা এই বিলাকৰ মাজত থাকি জীৱন সুন্দৰ কৰাৰ যি আমেজ আছে, ঠিক তেনেদৰে এইবিলাকৰ অৱক্ষয়ৰ পিছতো জীৱন নৰক কুণ্ডলৈ পৰিণত হোৱাৰো উদাহৰণ বহুতৰে আছে। জীৱন মানেই সময়ৰ এক মাপকাঠি; যিমান দিন জীয়াই থাকিব লাগিব সিমান দিনলৈকে সময়ৰ এটা বিশেষ অংশ আমি আঙুৰি থাকিব লাগিব। আজি কালি

বিজিতে বেলেগ কোঠালি এটাত অকলেই শুবলৈ লৈছে। সিদ্ধান্ত তাৰ নিজৰ। এতিয়া সি অকলে থাকি নিজৰ লগত কথা পাতি ভাল পায়। সি নিজকে ভাল পাবলৈ শিকিছে। কেতিয়াবা কেতিয়াবা মাজৰাতি হঠাতে ভাগি যোৱা টোপনিৰ বিষাক্ত ক্লান্তিৰ অন্ধকাৰত বিজিতে উচুপি উঠে। সি জানে সেইখিনি সময়ত বৰষাই মবাইল নামৰ যন্ত্ৰটোৰ সৈতে নতুন প্ৰেমিকজনৰ খৰৰ লোৱাত ব্যস্ত হৈ থাকে। নতুন প্ৰেমিকৰ সপোন দেখে, কবিতা ৰচা। একেলগে শোওঁতে সি কেবাবাৰো দেখিও নেদেখাৰ ভাও জুৰি শুই আছিল। পিছত নিজৰ লগতে শীতল যুদ্ধ এখন আৰম্ভ হয়। অসহনীয় এই নতুন ৰূপটোক সি গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰি নিজেই গুচি আহে। সি এতিয়া কিতাপ পঢ়ে। কিতাপৰ মাজত নিজকে আৱদ্ধ কৰি সি জীৱন-যাতনাৰ পৃষ্ঠাবোৰক মচিব খোজে। সি মাজে মাজে ভাবে— বৰষাই বাকু এবাৰো নিজকে অপৰাধবোধ স্বীকাৰ কৰা নাই নে? তাই তাক ইমান সহজে এৰিব পাৰিবনে? পিছ মুহূৰ্ততে আকৌ নিজকে বুজাবলৈ নিজৰ লগতে বহুতো যুক্তি-তৰ্কৰ মাজত অৱতীৰ্ণ হয়। কিন্তু যুক্তিৰ বুজনি আৰু মনৰ প্ৰতিক্ৰিয়া দুটা ভিন্ন বস্তু।

বাহিৰত কাৰোবাৰ গাড়ীৰ হৰ্ণে বিজিতৰ চিন্তাৰ যতি পেলালে।

— বিজিত মই অলপ বাহিৰলৈ যাঁও। মিটিং এখন আছে। তুমি ভাত খাই ল'বা। কিবা লাগিলে অলপ

পিছতে কাম কৰা জনী আহিব। তাইকেই ক'বা—
বুলি কৈ বৰষাই ওলাই গ'ল।

বিজিতে ৰুমটোৰ ভিতৰলৈ সোমাই খোলা
খিৰিকিখনৰ কাষতে বহিল। কিছু পৰা পিছতে বেলি
লহিয়াব। অস্ত্ৰাকাশৰ বেলি ডুব যোৱাৰ সময়ৰ সেই
আশ্চৰ্য ৰূপ— আন কাৰোৰে লগত তুলনা নহয়।
সেই সুন্দৰ ৰূপ চাবলৈ বিজিত দস্তই বগ্নতাৰে বৈ
থাকে। অলপ পিছত লাহে লাহে আন্ধাৰ নামি
আহিব। আন্ধাৰে গ্ৰাস কৰিব বিশাল পৃথিৱীক।
বিজিতে তাক গ্ৰাস কৰা দুখৰ লগত আন্ধাৰক তুলনা
কৰিব ধৰিলে। দুখ আৰু আন্ধাৰ, আন্ধাৰ আৰু দুখ—
— একেই নেকি! না নহয় ! একে হ'বই নোৱাৰে।
আন্ধাৰৰ লগত বহু কথাই পাতিব পাৰি! কিন্তু দুখ
এটা বোজাহে। তাৰ ওজনে মন কোঙা কৰি তোলে।
— "জোনাকী পৰুৱাই আন্ধাৰহে ভাল পায়"—
বুলি বৰষাৰ কবিতাই এটা আছে।

ইয়াৰ মাজতে এদিন বিজিতে বৰষাক মাতি তাৰ
ওচৰতে বহিবলৈ দিলে। বিজিতৰ ইমান দিনৰ
নিৰৱতাত বৰষাই গম পাইছিল যে বিজিতে ইতিমধ্যে
বহুতো কথাই গম পাই গৈছে। বিজিতে একো কোৱা
নাছিল। মাথোঁ তাইৰ চকুলৈ একখিৰে কিছু সময়
চাই ৰৈছিল তাই একো ক'ব পৰা নাছিল, তাৰ চকুলৈ
চাব পৰা সাহস বৰষাৰ নাছিল। তাই সাংঘাতিক
অস্বস্তিবোধ কৰিছিল আৰু গোটেই মানুহজনী
ঘামিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল।

— বৰষা — তাইচক খাই উঠিল। কিছুপৰা নিৰৱতাৰ

পিছত সি সুধিলে,

— জীৱন সম্পৰ্কে তোমাৰ ধাৰণা কি? আকৌ নিৰৱতা।
— কিবা ক'বা...! তোমাৰ মুখেৰেই জানিব মন গৈছে
জীৱনৰ সূত্ৰ। তুমিয়েই কোৱা। মই বৰ দোধোৰ
মোধোৰত আছোঁ। জীৱন সম্পৰ্কে কোনো ধাৰণাই
নোহোৱা হৈছে মোৰ। তোমাৰ ধাৰণাই মোৰ ধাৰণা
হ'ব, কাৰণ মই যে এতিয়া অলাগতীয়া এটি মাত্ৰ
জীৱন্ত মৃত মানুহ।

বৰষাৰ সমস্ত মুখ মণ্ডল ৰঙা পৰিছে। কিয়
বা সেই কথা বিজিতে ধৰিবই পৰা নাই। কাৰণ বৰষাৰ
মনত আজিকালি বহুত কথাই চলি থাকে।

— চোৱাচোন! ছমাহ মান আগতে মই তোমাক
মৰমতে তোমাৰ ওজন চাওঁ বুলি দাঙি উঠাইছিলোঁ,
তুমি যতেই যাব বিচৰা সময় উলিয়াই লৈ গৈছিলোঁ।
আজি যে মই নোৱাৰা হৈ গ'লোঁ। সেয়ে তোমাৰ
জীৱনত তোমাৰ প্ৰয়োজনত পাৰ্টনাৰ এজন বিচাৰি
ল'লা। মই বাধা নিদিওঁ। কাৰণ মই যে অকামিলা
হৈ পৰিছোঁ। তোমাৰো প্ৰয়োজন আছে বুলি মই
জানোঁ। সেয়ে মই সুধিছোঁ এতিয়া তুমি কি সিদ্ধান্ত
ল'বা। কাৰণ মই স্বাৰ্থপৰে বৰ কষ্ট পাই আছোঁ।
তোমাৰ সুখ মই বাৰু কিয় সহ্য কৰিব পৰা নাই,
সেই প্ৰশ্নটোৱে মোক বাৰে বাৰে আমনি কৰিছে!
বাৰে বাৰে আমনি কৰিছে বৰষা...!

বিজিতে দেখিলে বহু দিনৰ মুৰত বৰষাৰ
বুকুৰ শুকান মৰু ভেদ কৰি তপত চকুলোৰ ঢাৰ দুই
গালেদি সৰসৰকৈ বাগৰি আহিছে। ♦♦♦

অনুসন্ধান (এক ৰোমাঞ্চকৰ কাহিনী)

সৌৰভ বৰগোঁহাই
২১৩৬/লোহিত

সুনীল দত্ত খুব ফুৰ্তি বাজ মানুহ। পেছাত কাৰ্যবাহী অভিযন্তা চি.পি.ডব্লিও.ডিত। চৰকাৰী চাকৰি। বয়স পঞ্চলিছ বছৰ মান হব। বিয়া বাৰু নকৰালে এটা বিশেষ বেদনাত। কিন্তু তেওঁক দেখিলে তেওঁৰ যে দুখ আছে ভাবিবৰ থল নাই। এটা শৃংখলাবদ্ধ জীৱন তেওঁ পালন কৰে। ধুনীয়া গীটাৰ বজাই আৰু ভাল ছবিও আঁকে। প্ৰায়ে তেওঁ চৰাইৰ ছবি আঁকি ভাল পাই। তেওঁ নিজৰ ঘৰৰ ড্ৰয়িং ৰুমৰ দেৱালত চৰাইৰ ছবি আঁকি আৰি থৈছে এটা ইমান ধুনীয়া অনুক্ৰমত যে চালে লাগে এখন চিনেমা চাই আছে। চৰাইৰ পোৱালিৰ পৰা ডাঙৰ লৈকে সাত খন কেনভাছেৰে ড্ৰয়িং ৰুমটো কিবা ষ্টুডিঅৰ নিচিনা লাগে। তেওঁৰ এজন লগুৱা আছে, নাম মোহন কাই। মোহন কাইৰ বয়স বাৰম্বা বছৰ মান হব। তেওঁ মালিক সুনীল দত্তৰ লগত যোৱা দহ বছৰৰ পৰা আছে। ঘৰ খন তেওঁ ধুনীয়াকৈ চম্ভালিব পাৰে। খানা বনোৱা, ঘৰ চাফ চিকুনকৈ ৰখা, বজাৰ কৰা আদি সমস্ত কাম মোহন কায়ে কৰে। সুনীল দত্ত এবাৰ ডিব্ৰুগড়ৰ যাওঁতে মোহন কাইক ডিব্ৰুগড় বাছ আস্থানত লগ পাইছিল।

তেওঁ তামোল পান বিক্ৰী কৰি আছিল। সুনীল দত্তয়ে তেওঁক এনেই সুধিছিল ঘৰত কোন আছে বুলি আৰু গম পালে মোহন একেবাৰে অকলশৰীয়া। তেতিয়া তেওঁ তাক প্ৰস্তাৱ দিছিল তেওঁৰ লগত থাকিব নেকি? আৰু সেইদিনাৰ পৰা সুনীল দত্তৰ একমাত্ৰ সাৰথি মোহন কাই।

সুনীল দত্তৰ দৈনন্দিন জীৱন এনে ধৰণৰ। পুৱা পাঁচ বজাত উঠি মৰ্নিং ৱাক, ছাৰে ছয় বজাত ঘৰ আহি একাপঞ্জ ফিকা চাহ, সাত বজাৰ পৰা আঠ বজালৈ বাতৰি কাকত পঢ়া, ছাৰে আঠ বজাত গা ধুই অফিছলৈ ওলোৱা, ন বজাত ৰাতিপুৱাৰ আহাৰ আৰু ছাৰে ন বজাত অফিছ। দুপৰীয়াৰ আহাৰ বাহিৰত মানে কেতিয়াবা অফিছ কেণ্টিন বা কেতিয়াবা ফিল্ডত গলে কোনোবা হোটেলত। সন্ধ্যয়া সাত মান বজাত ঘৰ আহি পাই গা ধোৱা। আঠ বজাত নিজৰ বেদক্ৰমত থকা বাৰৰ পৰা দুই বা তিনি পেগ স্কটচ খোৱা লগতে মৃদু সংগীত শুনা বা গীটাৰ খন লৈ কোনোবা পুৰণি ইংৰাজী গীত বা হিন্দী গীত বা জয়ন্ত হাজৰিকাৰ গীত বজোৱা। ৰাতি দহ বজাত

ভাত খাই বিচনত পৰা। এজন খুব ভাল ব্যক্তিত্বৰ লোক।

সুনীল দত্তৰ তিনিজন বিশেষ বন্ধু শ্যামল মিত্ৰ, অনুপম শইকীয়া আৰু জয়ন্ত বৰুৱা। আটাইকেজন একেলগে যোৰহাট অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ত পঞ্জীছিল। শ্যামল আৰু অনুপমে চাকৰি নকৰি কষ্টে কৰে। তেওঁলোকৰ নিজৰ কম্পট্ৰাকচন ফাৰ্ম আছে নাম “স্বস্তিক এচোচিয়েটচ”। দুয়ো একেলগে ৰাস্তা বনোৱা, বিল্ডিং বা ফ্লোত বনোৱা আদিৰ কাম কৰে। জয়ন্ত অইল ইণ্ডিয়া লিমিটেডৰ অভিযন্তা। তিনিও বন্ধুৰ নিজৰ সংসাৰ আছে। সকলো বন্ধু সপ্তাহটো ব্যস্ত থাকে কিন্তু শনিবাৰ ৰাতি সুনীল দত্তৰ ঘৰত গোট খায়। শনিবাৰৰ মেহফিলত বন্ধুৰ তাগিদাত সুনীলে গীটাৰ বজাব লাগে আৰু পুৰণি দিনৰ কথাৰ আড্ডা ইমান জমে যে ৰাতি বাৰটা কেনেকৈ বাজে গমেই নেপায়। সদায় ঘৈণীয়েক বোৰে ফোন কৰিব লাগে। তেনেকুৱা এটা শনিবাৰৰ কথা।

: মোহন কাই, আজি শনিবাৰ মনত আছে নে? -
সুনীল দত্তয়ে ৰাতিপুৱাৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰি থাকোঁতে কলে।

: আছে ছাৰ, কি কি বনাম?

: চিকেন কাৰী আৰু পৰ্ক ফ্ৰাই কৰিবা ড্ৰিংকচৰ লগত আৰু ভাতৰ লগত মাছৰ জোল।

: হ'ব ছাৰ। - মোহন কায়ে বেছ ফুৰ্তিত কলে।

মোহন কায়ো ৰৈ থাকে শনিবাৰটোলৈ কাৰণ ছাৰৰ

বন্ধু কেইজনে তাক বৰ ভাল পায় আৰু প্ৰায়ে পাছশ বা কেতিয়াবা হাজাৰ টকা পৰ্যন্ত মৰমত টিপছঞ্জ হিচাপে দি যায়। তাৰ বিনিময়ত মোহন কায়ে খোৱা যোগাৰ ধুনীয়াকৈ ধৰি থাকে।

সুনীল দত্তৰ অফিছ শনিবাৰে বন্ধ থাকে কিন্তু তেওঁ কেতিয়াবা কাম চলি থকা ঠাইলৈ আকস্মিক পৰিদৰ্শন কৰে কামৰ নমুনা চাবলৈ। আৰু যদি বেয়া পায় কষ্টেৰ অৱস্থা বেয়া হৈ যায়। আজিও কাম চাবলৈ অফিছৰ গাড়ীত চন্দ্ৰপুৰৰ ফালে গৈ আছে। হঠাৎ ফোন এটা আহিল। বন্ধু জয়ন্ত বৰুৱাৰ ফোন।

: হেল্লো সুনীল ক'ত আছা?

: কিয় সুখিলা? মই চন্দ্ৰপুৰৰ ফালে গৈ আছিলো।

: কিবা বিশেষ কাম আছে নেকি?

: বিশেষ বুলি নাই, এনেই ৰাস্তাৰ কাম এটা চলি আছিল, তাকে চাব গৈ আছিলো।

: আৰে বাদ দিয়া। মোৰ ঘৰত আহা, পাপৰীয়ে তোমাৰ কাৰণে কিবা স্পেচিঞ্জয়েল বনাইছে।

: এতিয়া নাযাওঁ নেকি?

: ৰ'বা পাপৰীয়ে কিবা ক'ব বিচাৰিছে, মই ফোনটো দিছো।

: ঠিক আছে, দিয়া।

: কি হ'ল? ইমান ফুটনি নে? মাতিলেও নাহা?

: ঠিক আছে গৈছো ৰ'বা।

সুনীল দত্তয়ে গাড়ি নাৰেঙ্গী অইল ইণ্ডিয়া লিমিটেডৰ

ক'লনীলৈ ঘূৰাবলৈ ড্ৰাইভাৰক নিৰ্দেশ দিলে। বন্ধু জয়ন্তৰ পৰিবাৰ পাপৰিয়ে ধুনীয়া ৰান্ধে আৰু তাই কিবা ভাল বনালে সুনীলক মাতিবলৈ কয় যিহেতু সুনীল অকলে থাকে। গাড়ি আহি অইলৰ ক'লনী সোমালে। জয়ন্ত পাইপ লাইন ডিভিজনৰ মুখ্য মহাপ্ৰবন্ধক সেইকাৰণে ডাঙৰ কোৰ্টাৰ। ল'ৰা ছোৱালী বাহিৰত পঢ়ি আছে। ঘৰত অকল জয়ন্ত আৰু পাপৰি। গাড়ি ৰখোৱাৰ লগে লগে জয়ন্ত ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিল।

: ৰেলকম বন্ধু।

: ধন্যবাদ কিন্তু এই ৰাতিপুৱা দহটা বজাতে মাতিলা যে, কি খাম এতিয়া? - সুনীল দত্তয়ে হাঁহি পেলাই কলে।

: হ'ব বলা গম পাবা। পাপৰিয়ে ক'ব।

: আঁহা। আজিটো ৰাতি তোমাৰ তাত নিয়মীয়া পাৰ্টি বন্ধু কেইজনৰ লগত?

: হয় মই এসপ্তাহৰ অকলশৰীয়া খিনি শনিবাৰে আমাৰ জিগীৰি কেইটাৰ লগত কটাই মনটো ভাল লগাই লওঁ।

: আমাক মানে মোক, কাকলি (শ্যামলৰ পত্নী) আৰু নিভাক (অনুপমৰ পত্নী) ও কেতিয়াবা মাতিব পাৰা!

: নিশ্চয় মাতিম কেৱল আমনি পোৱা বুলিহে মতা নাছিলো। কিন্তু তোমালোক শনিবাৰে নহয়, দেওবাৰে পিছবেলা আহিবা ৰাতিৰ আহাৰ কৰাকৈ।

: ঠিক আছে যাম দিয়া। মই এনেই তোমাক জোকাইছিলো।

: আচ্ছা এতিয়া কি খুৱাবা?

: তোমাৰ প্ৰিয় ডোসা। মই আজিকালি ডোসা বনোৱাত উস্তাদ হৈ গৈছো।

: আৰে হয় নেকি। বঢ়িয়া লগত বিয়েৰ এক গিলাছ হলে আৰু ভাল লাগিব। ইমান গৰম পৰিছে।

: ঠিক আছে হৈ যাব। তুমি ব'হা।

পাপৰি পাকঘৰত বনাবলৈ গ'ল। জয়ন্ত গা ধুবলৈ গৈছে। সুনীলে মোবাইলত মেচেজবোৰ চেক্ কৰি আছে। তেনেতে জয়ন্ত আহিল।

: আচ্ছা সুনীল! শ্যামল আৰু অনুপমে তোমাৰ অফিছৰ কামটো পালে নে?

: নেপালে ও ৰেট টো ইমান বেছি মাৰিলে। ফাইনেলিয়েল বিডত নেপালে। মই একো সহায় কৰিব নোৱাৰোঁ কাৰণ আজিকালি সব ট্ৰঞ্চপাৰেণ্ট।

: বুজিছো। তোমাক বেয়া পাইছে নেকি? - জয়ন্তৰ প্ৰশ্ন?

: পাব ও পাৰে তিনিশ কোটি টকাৰ কাম আছিল। কিন্তু মোক চিধাকৈ একো কোৱা নাই।

: অকে, মোক কৈছে, ডাঙৰ কাম এটা হেৰুৱালো বুলি। হ'ব বাদ দিয়া ৰাতি লগ পাম নহয়, তেতিয়া বুজাই দিবা। আমাৰ বন্ধুত্বৰ মাজত টকা পইচা

নাহিলে ভাল পাওঁ।

: ঠিকেই কৈছ। চাও ৰাতি কথা পাতিম। এতিয়া
সেইবোৰ কথা ভাবি মূৰ গৰম নকৰোঁ।

সুনীল দত্তয়ে বন্ধু জয়ন্তৰ ঘৰত খোৱা বোৱা কৰি
ঘৰলৈ ওভটিল।

সন্ধিয়া ছয় বজাত শ্যামল আৰু অনুপম আহিল তাৰে
আধা ঘণ্টা মানৰ পিছত জয়ন্ত ও আহি পালে।

: কোৱা বন্ধু আজিৰ স্পেচিয়েল কি? -অনুপমে
কলে।

: আছে চিকেন, পৰ্ক, মাছ.... সকলো আছে।

: বঢ়িয়া, এতিয়া গীটাৰত গান এটা শুনোৱা নেকি? -
শ্যামলে কলে।

: হ'ব ব'বা আগে মেহফিল আৰম্ভ কৰোঁ।

মোহন কাই আহি টেবুলত গ্লাচ, পানী, ছ'ডা, চিকন
আৰু পৰ্ক দি গল। সাত মান বজাৰ পৰা পাৰ্টী আৰম্ভ
হল। সুনীলে গীটাৰত হিন্দী গান - “নীলে নীলে
অম্বৰ পে”টো বজোৱা আৰম্ভ কৰিলে। লগৰ
কেইটাই টেবুল চকিত হাতেৰে বজাই তাক সংগত
দিলে। মেহফিল লাহে লাহে জমি গৈছে। সুৰ আৰু
সুৰাৰ ৰাগীত সকলো মতলীয়া হবলৈ ধৰিলে। দহ
বাজী গৈছে। পতক কৈ অনুপমে কলে —

: সুনীল তুমি বাক কয় আমাৰ ফাৰ্ম (শ্যামল আৰু
অনুপমৰ) খনক ইমান ডাঙৰ কামটো নিদিলা।

: চোৱা অনুপম, আমি বন্ধু কিন্তু অফিচৰ কিছুমান
নিয়ম আছে। তোমালোকে ইমান বেছি “ৰেট কাট”

কৰিলা যে কম বেট দিয়া ফাৰ্ম খনে কামটো পালে।

তাৰ উপৰি মোৰ ওপৰত মুখ্য অভিযন্তা আছে আৰু
তেওঁ ও পৰ্য্যবেক্ষণ কৰি আছে। মোক বেয়া নেপাবা।

: নাই বেয়া পোৱা নাই কেৱল দুখ লাগিছে। -
অনুপমে কলে।

জয়ন্তই অলপ বুজাওঁতে কথাটো তাতে শেষ হল।
ৰাতি ছাৰে এঘাৰ মান বজাত সকলো নিজৰ নিজৰ
ঘৰলৈ গ'ল।

পিছদিনখন ৰাতিপুৱা আঠ বাজি গল কিন্তু সুনীলৰ
ৰুমৰ দৰজা খোলে খোৱা নাই। মোহন কাই আচৰিত
হ'ল। এনেকুৱা তো কেতিয়াও হোৱা নাই। ছাৰ
যিমান পাৰ্টী কৰিলেও ৰাতিপুৱা মৰ্ণিং ৱাকত যায়।
মোহনে দৰজাত টুকুৰিয়ালে কিন্তু ভিতৰৰ পৰা
সঁহাৰি নাই। পিচলৈ বহুত জোৰে জোৰে টুকুৰিয়ালে
আৰু মাতিছে কিন্তু কোনো উত্তৰ নাই। ন মান বজাত
মোহনে পুলিচ ষ্টেছনলৈ ফোন কৰি খবৰটো দিলে।
আধা ঘণ্টামানৰ মূৰত পুলিচ আহিল মানে এছ আই
বিপুল শইকীয়াৰ লগত সাতজন পুলিচ কৰ্মী।
তেওঁলোকেও চেষ্টা কৰিলে কিন্তু দৰ্জা খোল খোৱা
নাই আৰু অৱশেষত দৰ্জা ভাঙি পেলোৱা হল। ৰুমত
দেখা গৈছে সুনীল দত্ত বিছনাত পৰি আছে। গাৰুৰ
কিনাৰত শ্লিপিং টেবলেটৰ টেমা এটা। এছ আই বিপুল
শইকীয়াই নাকৰ আগত আঙুলি এটা দি চালে নাই
উশাহ নিশাহ বন্ধ মানে সুনীল দত্তৰ মৃত্যু হৈছে।

আচৰিত আত্মহত্যা নে হত্যা? শ্লিপিং টেবলেটৰ টেমা চাই লাগিছে আত্মহত্যা কিন্তু আত্মহত্যা কিয় কৰিলে? এছ.আই. বিপুল শইকীয়াই বড়ী পোষ্টমোৰ্টেমলৈ প্ৰেৰণ কৰিলে আৰু বেলেগ বেলেগ এংগলৰ পৰা ফটো তুলি কমটো চিল্ কৰি দিলে। এ.এছ.আই. প্ৰবীণ বৰা আহি বিপুল শইকীয়াক কলে -

: ছাৰ! মই এইমাত্ৰ গম পাইছোঁ যে যোৱাকালি ৰাতি সুনীল দত্ত আৰু তেওঁৰ তিনিজন বন্ধুৱে পাৰ্টি কৰিছিল।

: মানুহ কেইজনক সোনকালে থানালৈ মাতি পঠাওক। - এছ.আই. বিপুল শইকীয়াই কলে।

: ছাৰ মই ইতিমধ্যে মাতি দিছোঁ।

: ঠিক আছে। অনুসন্ধান ভালকৈ কৰিব লাগিব। প্ৰকৃত ৰহস্য উদ্ঘাটন কৰিব লাগিব। ঘটনাটো আত্মহত্যাৰ নিচিনা লাগিলেও ইয়াত কিবা ডাঙৰ ৰহস্য থাকিব পাৰে। - এছ.আই. বিপুল শইকীয়াই চিন্তা কৰি কথাষাৰ কলে।

: হয় ছাৰ ঠিক কৈছে।

ঘৰটো চিল্ কৰি দিয়া হ'ল আৰু মোহনক বেলেগকৈ বাহিৰত থাকিব কোৱা হ'ল। পুলিচৰ দুজন চিপাহীক ঘৰটো পহৰা দিবলৈ দায়িত্ব দিয়া হ'ল।

সুনীল দত্তৰ মৃত্যুৰ খবৰ চাৰিও ফালে বিয়পি পৰিল। টিভি চেনেলত খবৰটোৱে প্ৰচাৰ পালে। টিভি চেনেল চাই চক খাই উঠিল সুনীলৰ ভনীয়েক স্বপ্না। স্বপ্না বাংগালোৰত থাকে। তাই চফ্টৱেৰ কোম্পানীত

চাকৰি কৰে। তাই বিয়া হৈছে দিল্লীৰ ল'ৰা এজনৰ লগত সিও বাংগালোৰতে চাকৰি কৰে। সুনীল দত্তৰ ঘৰ গীতানগৰ পুলিচ থানাৰ ওচৰতে নাৰিকল বস্তিত। ভনীয়েক দহ বছৰ মানৰ আগতে বাংগালোৰলৈ যায় চাকৰি কৰিবলৈ আৰু পিছত বিয়া পাতি তাতে ঘৰ কিনি স্থায়ী ভাবে থাকি গ'ল। টিভিত খবৰ পাই তাই লগে লগে গীতানগৰ পুলিচ থানালৈ ফোন কৰিলে।

: হেল্লো গীতানগৰ পুলিচ ষ্টেচন?

: হয় কওঁক, এছ.আই. বিপুল শইকীয়াই কৈছে। আপুনি কোনে কলে?

: মই স্বপ্না দত্ত, সুনীল দত্তৰ ভনীয়েক। মোৰ দাদাৰ মৃত্যুৰ খবৰ এইমাত্ৰ টিভি চেনেলত দেখা পালো। কেনেকৈ মৃত্যু হ'ল?

: আমি বৰ দুঃখিত খবৰটোৰ বাবে। ডেড বড়ী পোষ্টমোৰ্টেমৰ বাবে পঠাইছোঁ। অলপ দেৰিকৈ খবৰ পাম। এনেই দেখাত অধিক মাত্ৰাত শ্লিপিং টেবলেট খাই আত্মহত্যা কৰা যেন লাগিছে। - এছ.আই. বিপুল শইকীয়াই জনালে।

: নহয় ছাৰ, দাদাই কেতিয়াও আত্মহত্যা নকৰে। আপুনি বড়ী ফৰেনসিক ল্যাবলৈ পঠাওক। প্ৰকৃত তথ্য তেতিয়াহে পোৱা যাব।

: ঠিক আছে আমি পদক্ষেপ লম। দাদাৰ বিষয়ে অলপ কওকচোন!

: আমি ভাই ভনী দুজন। মানে দাদা আৰু মই। দেউতা

মাৰু মাৰ বাৰ বছৰ আগতে মটৰ দুৰ্ঘটনাত মৃত্যু হয়
মাৰু তেতিয়াৰ পৰা দাদা অকলে থাকে আমাৰ
বিবিকল বস্তিৰ ঘৰত ।

আৰু কোনোবা বন্ধু বা শত্ৰু?

দাদাৰ তিনিজন অন্তৰংগ বন্ধু আছে শ্যামল মিত্ৰ,
নুপম শইকীয়া আৰু জয়ন্ত বৰুৱা । শত্ৰু কোন মই
ম নেপাওঁ। মই দূৰত থাকো যে, ফোনত দাদাই
গতিয়াও একো কোৱা নাই। কিন্তু মই এটা কথা
ভাবে ক'ব পাৰোঁ যে দাদা বেছ ফুৰ্তিত থাকিছিল
ৰু আত্মহত্যা অসম্ভৱ ।

ঠিক আছে ধন্যবাদ মিছেচ স্বপ্না দত্ত । আমি
সন্ধান ভালকৈ কৰিম । দৰকাৰ হ'লে আপুনি
হৈব লাগিব ।

চয় আহিম । মই অতি সোনকালে আহি আছোঁ ।
ই ফোনটো থৈ দিলে ।

পে. অৰিন্দম হাজৰিকাৰ টিভিত ইণ্টাৰভিউ
ল । সাংবাদিক সকলে বিভিন্ন ধৰনৰ প্ৰশ্ন
ন ।

আপোনালোকে সুনীল দত্তৰ মৃত্যুক কিমান
নহকাৰে লৈছে? অনুসন্ধান কোনে কৰিব ?
আত্মহত্যা জানো ? এইটো নিশ্চয় হত্যা ?
বী ধৰা পৰিব নে ? চি.আই.ডিক. কেছ টো
ব নে?

নালোকৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ মই দি আছোঁ, ধৈৰ্য্য
মামি কেছটো গুৰুত্বসহকাৰে লৈছোঁ ।

প্ৰাৰম্ভিক অনুসন্ধানৰ পিছত আমি কেচটো
চি.আই.ডিলৈ হস্তান্তৰ কৰিব পাৰোঁ । প্ৰকৃত বহস্য
উদ্ঘাটন কৰিম । আপোনালোক নিশ্চিত থাকক । -
এছ.পি. অৰিন্দম হাজৰিকাই কলে ।

এ.এছ.আই. প্ৰবীণ বৰা, এছ.আই. বিপুল শইকীয়াৰ
ৰুমলৈ আহিল ।

: ছাৰ, সুনীল দত্তৰ বন্ধু কেইজন আহিছে ।

: ঠিক আছে, আমি চিংগল চিংগল ষ্টেটমেন্ট ল'ম ।
কথা বোৰ ৰেকৰ্ড কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰক । তিনিও জনৰে
চিংগল ষ্টেটমেন্ট লোৱাৰ পিছত একেলগে পিছত
ক্ৰছ কুৱেশ্বনৰ বাবে মাতিব পাৰোঁ ।

: হ'ব ছাৰ. আগতে কাক মাতিম?

: আগতে শ্যামল মিত্ৰক মাতক ।

: ঠিক আছে ছাৰ ।

: ছাৰ আহিব পাৰোঁ নে? - শ্যামল মিত্ৰই কলে ।

: হয় আহক, বহক ।

: ধন্যবাদ ছাৰ ।

: আচ্ছা মিষ্টাৰ মিত্ৰ, কওঁক চোন কি হৈছিল কালি
ৰাতি?

: ছাৰ বিশেষ একো নাই । আমি চাৰিজন কলেজীয়া
দিনৰ বন্ধু । প্ৰত্যেক শনিবাৰে আমি গোট খাওঁ
সুনীলৰ ঘৰত, আড্ডা মাৰোঁ পুৰণি দিনৰ কথা ওলায় ।
অলপ ফুৰ্তি কৰোঁ, বহু ইমানেই ।

: নহয় অলপ বহলাই কওঁক । ড্ৰিংকচ কিমান
কৰিছিল? কিবা মতানৈক্য হৈছিল নেকি? সুনীলৰ

আৰু মাৰ বাৰ বছৰ আগতে মটৰ দুৰ্ঘটনাত মৃত্যু হয়
আৰু তেতিয়াৰ পৰা দাদা অকলে থাকে আমাৰ
নাৰিকল বস্তিৰ ঘৰত ।

: আৰু কোনোবা বন্ধু বা শত্ৰু ?

: দাদাৰ তিনিজন অন্তৰংগ বন্ধু আছে শ্যামল মিত্ৰ,
অনুপম শইকীয়া আৰু জয়ন্ত বৰুৱা । শত্ৰু কোন মই
গম নেপাওঁ । মই দূৰত থাকো যে, ফোনত দাদাই
কেতিয়াও একো কোৱা নাই । কিন্তু মই এটা কথা
দৃঢ় ভাবে ক'ব পাৰোঁ যে দাদা বেছ ফুৰ্তিত থাকিছিল
আৰু আত্মহত্যা অসম্ভৱ ।

: ঠিক আছে ধন্যবাদ মিছেচ স্বপ্না দত্ত । আমি
অনুসন্ধান ভালকৈ কৰিম । দৰকাৰ হ'লে আপুনি
আহিব লাগিব ।

: নিশ্চয় আহিম । মই অতি সোনকালে আহি আছোঁ ।
স্বপ্নাই ফোনটো থৈ দিলে ।

এছ.পি. অৰিন্দম হাজৰিকাৰ টিভিত ইণ্টাৰভিউ
আছিল । সাংবাদিক সকলে বিভিন্ন ধৰনৰ প্ৰশ্ন
কৰিলে ।

: ছাৰ, আপোনালোকে সুনীল দত্তৰ মৃত্যুক কিমান
গুৰুত্বসহকাৰে লৈছে? অনুসন্ধান কোনে কৰিব ?
সঁচাই আত্মহত্যা জানো ? এইটো নিশ্চয় হত্যা ?
হত্যাকাৰী ধৰা পৰিব নে ? চি.আই.ডিক. কেছ টো
দিয়া হ'ব নে?

: আপোনালোকৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ মই দি আছোঁ, ধৈৰ্য্য
ধৰক । আমি কেছটো গুৰুত্বসহকাৰে লৈছোঁ ।

প্ৰাৰম্ভিক অনুসন্ধানৰ পিছত আমি কেচটো
চি.আই.ডিলৈ হস্তান্তৰ কৰিব পাৰোঁ । প্ৰকৃত বহস্য
উদ্ঘাটন কৰিম । আপোনালোক নিশ্চিন্ত থাকক । -
এছ.পি. অৰিন্দম হাজৰিকাই কলে ।

এ.এছ.আই. প্ৰবীণ বৰা, এছ.আই. বিপুল শইকীয়াৰ
ৰুমলৈ আহিল ।

: ছাৰ, সুনীল দত্তৰ বন্ধু কেইজন আহিছে ।

: ঠিক আছে, আমি চিংগল চিংগল ষ্টেটমেন্ট ল'ম ।
কথা বোৰ ৰেকৰ্ড কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰক । তিনিও জনৰে
চিংগল ষ্টেটমেন্ট লোৱাৰ পিছত একেলগে পিছত
ব্ৰহ্ম কুৰেশ্বনৰ বাবে মাতিব পাৰোঁ ।

: হ'ব ছাৰ আগতে কাক মাতিম ?

: আগতে শ্যামল মিত্ৰক মাতক ।

: ঠিক আছে ছাৰ ।

: ছাৰ আহিব পাৰোঁ নে? - শ্যামল মিত্ৰই কলে ।

: হয় আহক, বহক ।

: ধন্যবাদ ছাৰ ।

: আচ্ছা মিষ্টাৰ মিত্ৰ, কওঁক চোন কি হৈছিল কালি
ৰাতি ?

: ছাৰ বিশেষ একো নাই । আমি চাৰিজন কলেজীয়া
দিনৰ বন্ধু । প্ৰত্যেক শনিবাৰে আমি গোট খাওঁ
সুনীলৰ ঘৰত, আড্ডা মাৰোঁ পুৰণি দিনৰ কথা ওলায় ।
অলপ ফুৰ্তি কৰোঁ, বহু ইমানেই ।

: নহয় অলপ বহলাই কওঁক । ড্ৰিংকচ কিমান
কৰিছিল ? কিবা মতানৈক্য হৈছিল নেকি ? সুনীলৰ

কোনোবা প্ৰেমিকা আছে নেকি? সুনীলৰ কোনো শত্ৰু?

: ছাৰ, এই ঘটনাটোত মই ও বৰ আঘাত পাইছোঁ। মোৰো মনে নকয় যে সুনীলে আত্মহত্যা কৰিছে। সেইকাৰণে মই আপোনাক যিমান জানো সকলো কথা খুলি কয়।

: ভেৰী গুড, কৈ যাওক।

: ছাৰ আমি কালি ছয় মান বজাত সুনীলৰ ঘৰলৈ আহোঁ। মই আৰু অনুপম একেলগে আহিছিলোঁ আৰু জয়ন্ত আধা ঘণ্টা মানৰ পিছত আহিছিল। সুনীলৰ ব্যৱহাৰ স্বাভাবিক আছিল। আমি আঠ মান বজাৰ পৰা ড্ৰিংকচ আৰম্ভ কৰিছিলোঁ আৰু সুনীলে গীটাৰত গান বজাই আছিল। দুই পেগ মান ড্ৰিংকচ লোৱাৰ পিছত অনুপমে সুনীলক সুধিছিল যে প্ৰায় তিনিশ কোটি টকাৰ ৰাস্তা বনোৱা কামটো আমাৰ ফাৰ্ম “স্বস্তিক এচোচিয়েটচ” খনক কিয় নিদিলে?

: এক মিনিট! তিনিশ কোটি টকাৰ কাম মানে?

: ছাৰ মানে সুনীলৰ অফিচত তিনিশ কোটি টকাৰ ৰাস্তা বনোৱা কামৰ নিবিদা ওলাইছিল। আমি ও কামটো পাবৰ বাবে টেণ্ডাৰ ডকুমেণ্টচ সাবমিট কৰিছিলোঁ কিন্তু কামটো আমি নেপালোঁ। অনুপমে কথাটো সহজ ভাবে ল'ব পৰা নাছিল। মোৰ ও বেয়া লাগিছিল। খাছ বন্ধু থকা সত্ত্বেও কামটো নেপালোঁ। কিন্তু পিছত মই বুজিলো যে লগৰ হলেও সি চাকৰিৰ নিয়মৰ ভিতৰত থাকি হে কাম কৰিব লাগিব।

: আচ্ছা তাৰ পিছত? - এছ আই বিপুল শইকীয়াই বৰ আগ্ৰহত সুধিলে।

: তাৰপিছত মানে ছাৰ, সুনীলে ধুনীয়াকৈ কথাটো বুজাই দিলে। জয়ন্ত ও কলে বন্ধুৰ মাজত টকা পইচা, ব্যৱসায় ইত্যাদি নোহোৱাটো ভাল। অনুপম অলপ সময়ৰ পিছত ঠাণ্ডা হ'ল। তাৰ পিছত আমি ভাত খালোঁ। সুনীলে আজি মানে দেওবাৰে আমাৰ সবকে সপত্নীক তাৰ ঘৰত ডিনাৰ কৰাকৈ মাতিছিল। ইমানে কথা, আমি প্ৰায় চাৰে এঘাৰ মান বজাত নিজৰ নিজৰ ঘৰলৈ উভতি আহোঁ।

: ঠিক আছে এটা কথা কওঁক, অনুপম মানুহ জন কেনেকুৱা মানে খঙাল প্ৰকৃতি নে শান্ত প্ৰকৃতিৰ?

: ছাৰ এনেই শান্ত প্ৰকৃতিৰ কিন্তু এটা তাৰচৰ্ত টেম্পাৰ আছে মানে কেতিয়াবা পটককৈ খং উঠে। কিন্তু ছাৰ তাক আপুনি অলপো সন্দেহ নকৰিব। কাৰণ সি কোনো অপৰাধ কৰিব নোৱাৰে। তাৰ অন্তৰ খন খুব কোমল আৰু আচৰিত দিলদাৰ। সি নিজৰ অংগ পৰ্যন্ত লাগিলে সুনীল বা আমাৰ আন বন্ধু কেইজনক দান কৰিব পাৰিব। আৰু সি কথা লুকুৱাই নেৰাখে সেইকাৰণে আমি কাম নোপোৱা কথাটো সি পোনপটীয়াকৈ সুধি দিলে।

: বুজিছোঁ। আৰু এটা কথা কওঁক, সুনীলে বিয়া কিয় নেপাতিলে? তেওঁৰ কাৰোবাৰ লগত সম্পৰ্ক আছে নেকি?

: ছাৰ সুনীলৰ আমি ইঞ্জিনিয়াৰিং পঢ়ি থাকোঁতে

আমাৰ লগৰে বীমা নামৰ ছোৱালী এজনীৰ লগত ভাল পোৱা আছিল। কলেজত তিনি বছৰ তাঁহাতৰ ধুনীয়া প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক আছিল। কলেজৰ পৰা ওলোৱাৰ পিছত বীমাই বাংগালোৰত ব্যক্তিগত খণ্ডৰ প্ৰতিষ্ঠান এটাত কাম আৰম্ভ কৰে। পিছলৈ তেওঁ আমেৰিকালৈ গুচি যায়। সুনীলক তাই বহুত মাতিছিল। সুনীলৰ দেউতাক আৰু মাকৰ আকস্মিক পথ দুৰ্ঘটনাত মৃত্যু হোৱাত ভনীয়েক স্বপ্নাৰ সকলো দায়িত্ব সুনীলৰ ওপৰত পৰে। সেইবাবে সুনীল বিদেশলৈ নগ'ল। পিছলৈ বীমাই বেলেগ লৰাৰ লগত বিয়াত বহে আৰু সুনীল চিৰ কুমাৰ হৈয়ে থাকি গ'ল। ছাৰ ইমানেই সুনীলৰ প্ৰেম কাহিনী।

: ধন্যবাদ কিন্তু বৰ্তমান কৰোৱাৰ লগত প্ৰেম চলি আছে নেকি?

: ছাৰ সেইটো গম পোৱা নাই। কিন্তু বীমাৰ লগত কেতিয়াবা ফেচবুকত চ্যাট কৰে বুলি গম পাওঁ।

: ঠিক আছে তেওঁৰ মোবাইলটো পৰীক্ষা কৰিলে গম পোৱা যাব।

: আপুনি বাহিৰত ব'হক আৰু জয়ন্ত বৰুৱাক পঠাই দিব।

: হ'ব ছাৰ।

শ্যামল মিত্ৰই স্বস্তিৰ নিশ্বাস এটা পেলাই বাহিৰলৈ ওলাই আহিল আৰু জয়ন্ত বৰুৱাক ভিতৰলৈ মাতিছে বুলি কলে।

: ছাৰ আহিব পাৰোঁ নে?

: নিশ্চয় মিষ্টাৰ বৰুৱা আহক।

: ধন্যবাদ ছাৰ। মোৰ মনটো খুব বেয়া লাগি আছে। সুনীলক এনেকৈ হেৰুৱাব লগা হ'ব বুলি সপোনতো ভবা নাছিলোঁ। যদি কোনোবাই তাক হত্যা কৰিছে তেন্তে আপোনালোকে হত্যাকাৰীক চিনাক্ত কৰি কঠোৰতম শাস্তি বিহিব বুলি আশা ৰাখিলোঁ।

: নিশ্চয় আমি আচল বহস্য উদ্ঘাটন কৰিহে এৰিম।

এতিয়া আপুনি কওঁক কি জানে সুনীল দত্তৰ বিষয়ে।

: ছাৰ, মোৰ কবলৈ বিশেষ নাই। সুনীল আৰু আমি তিনিজন অন্তৰংগ বন্ধু। প্ৰত্যেক শনিবাৰে আমি লগ হওঁ।

: সেইবোৰ আমি গম পাইছোঁ। কালি ৰাতিৰ কাজিয়া খনৰ বিষয়ে কওক।

: ছাৰ কাজিয়া খন বিশেষ ডাঙৰ নহয়। অনুপমে সুধিলে আৰু সুনীলে বুজাই দিলে। মই আৰু শ্যামলেও বুজালোঁ। সকলো স্বাভাৱিক হৈ গৈছিল।

: আচ্ছা, আপুনি কাৰোবাক সন্দেহ কৰে নেকি?

: ছাৰ মই কাকো সন্দেহ নকৰোঁ আৰু অনুপমক এনেয়ে সন্দেহ নকৰিব। সি এনেকুৱা কাম কৰিব বুলি মোৰ মনে নধৰে।

: ঠিক আছে বুজিছোঁ। বাক কওকচোন সুনীল দত্তৰ কোনোবা গাৰ্ল ফ্ৰেণ্ড আছে নেকি?

: ছাৰ কলেজত থাকোঁতে বীমাৰ লগত আছিল কিন্তু পিছলৈ তাই আমেৰিকা গুচি যায় আৰু তাতে অনা অসমীয়া ল'ৰা এজনক বিয়া কৰায়।

: সেইটো গম পাইছোঁ । বৰ্তমান কোনোবা ?

: নাই ছাৰ, নেজানিম । মোক এই বিষয়ে একোকোৱা নাছিল সুনীলে ।

: হ'ব আপুনি অনুপম শইকীয়াক আহিবলৈ কওঁক । অনুপম শইকীয়া ভিতৰলৈ আহিল ।

: ছাৰ ময়ে দোষী । মই কাজিয়া কৰাৰ কাৰণে কিজানি সি মনত দুখ পাই আত্মহত্যা কৰিলে । মোক শাস্তি দিয়ক । মই তাক কথাটো সুধিব নালাগিছিল । ছিঃ বৰ বেয়া কাম কৰিলোঁ ।

: মিষ্টাৰ শইকীয়া । আপুনি কি ভাবে যে আপোনাৰ লগত হোৱা কাজিয়াৰ কাৰণে তেওঁ আত্মহত্যা কৰিব পাৰে নেকি ? আমাকতো আপোনাৰ বন্ধু শ্যামল আৰু জয়ন্তই কৈছে সকলো স্বাভাবিক হৈ পৰিছিল কাজিয়াৰ পিছত ।

: হয় ছাৰ, তাৰ পিছত ও আমি বহুত হাঁহি ধেমালি কৰিছিলোঁ ।

: ঠিক আছে আপুনি যাওক ।

এছ আই বিপুল শইকীয়াৰ মূৰ গৰম হৈ গৈছে । একো দেখোন উল্লেখনীয় পোৱা নাই কেছ টো আগবঢ়াই নিবলৈ । এ.এছ.আই প্ৰবীণ বৰাই কলে -

: ছাৰ সুনীল দত্তৰ ঘৰত যে থাকে লগুৱা জন, নাম মোহন কাই, তাৰ পৰা কিবা পোৱা যায় নেকি !

: ঠিকেই তাক মাতক ।

মোহন কাই আহি এছ আই বিপুল শইকীয়াৰ ৰুমত সোমাল ।

: ছাৰ, কিবা পালে নে ?

: নাই অনুসন্ধান চলি আছে । কালি ৰাতি বন্ধু কেইজন যোৱা তুমি দেখিছিলি নে ?

: নাই ছাৰ মোৰ ৰুমটো পিছফালে আছে । মোক ছাৰে পাৰ্চী আৰম্ভ হলে ভাত পানী সজাই ডাইনিং টেবুলত থবলৈ কয় আৰু শুই থাকিবলৈ দিয়ে ।

: ঠিক আছে । বন্ধু কেইজন কেনেকুৱা ?

: ছাৰ মই একেধাৰে ক'ব পাৰোঁ যে তেখেতসকল খুব ভাল মানুহ । আটাইকেইজন খুব ভাল ব্যক্তিত্বৰ লোক ।

: হ'ব বাকু তুমি যোৱা, দৰকাৰ হ'লে আকৌ মাতিম ।

: হ'ব ছাৰ ।

মোহন কাই যোৱাৰ পিছত এছ আই বিপুল শইকীয়াৰ আৰু এ.এছ.আই প্ৰবীণ বৰাই কথা পাতিলে ।

: বাকু বৰা আপুনি কওঁকচোন সুনীল দত্তৰ মৃত্যুত কাৰ লাভ হ'ব ।

: ছাৰ সম্পতিৰ ফালৰ পৰা যদি চোৱা যায় তেন্তে ভনীয়েক স্বপ্না দত্তৰ ।

: ঠিক কৈছে, কিন্তু তেওঁ দেখোন মৃত্যুৰ খবৰ টিভিত দেখা বুলিহে কলে । তাৰ উপৰিও তেওঁ বেংগালুৰত থাকে ।

: তাকে ছাৰ কেছ টো জটিল হ'ব যেনহে লাগিছে । বিপুল শইকীয়াৰ মোবাইল ফোনটো হঠাৎ বাজি উঠিল ।

: হেল্লো মই ডাঃ সুৰেশ গোস্বামী মেডিকেল কলেজৰ

পৰা কৈছোঁ।

: কওঁক ডাঃ গোস্বামী কি পালে পোষ্টমোৰ্টেমত?

: অত্যাধিক শ্লিপিং টেবলেট আৰু সুৰা পানেই মৃত্যুৰ কাৰণ।

: ঠিক আছে বড়ীটো ফৰেনসিক বিভাগলৈ পঠিয়াই দিয়ক।

: হ'ব, আমি পঠিয়াই দিম।

বিপুল শইকীয়াই ফোনটো কাটিছিল হে কিন্তু আকৌ লগে লগে বাজি উঠিল।

: হেল্লো, মই চি.আই. ডী ইন্সপেক্টৰ শংকৰ চলিহাই কলোঁ।

: কওঁক ছাৰ, মই এছ আই বিপুল শইকীয়া।

: গম পাইছোঁ, সুনীল দত্তৰ মৃত্যুৰ তদন্ত কৰিবলৈ মোক দায়িত্ব ভাৰ দিয়া হৈছে।

: ছাৰ ময়ে তদন্ত কৰি আছিলোঁ।

: ঠিক আছে আপুনি মোক সহায় আগবঢ়াব। আমি এটা টিমৰ নিচিনাকৈ কাম কৰিম। আৰু চিন্তা নকৰিব, কেছ টো চলভড় হলে তাৰ কৃতিত্ব আপোনাকো দিম। কথাষাৰ কৈ চি.আই.ডী ইন্সপেক্টৰ শংকৰ চলিহাই হাঁহিলে।

: হ'ব ছাৰ, আমি একেলগে কাম কৰিম আৰু আপোনাৰ পৰা শিকিবলৈ ও সুবিধা পাম।

: নিশ্চয়, মই প্ৰথমে সুনীল দত্তৰ ঘৰলৈ যাব বিচাৰোঁ আৰু কি কি বস্তু স্পটৰ পৰা জব্দ কৰিছে তাকো চাব লাগিব।

: হ'ব ছাৰ আপুনি সুনীল দত্তৰ ঘৰলৈ আহক আৰু ময়ো থানাৰ পৰা তালৈ গৈ আছোঁ।

: ঠিক আছে আহক।

চি.আই.ডি ইন্সপেক্টৰ শংকৰ চলিহা আৰু তেখেতৰ কনিষ্ঠ বিষয়া মেঘালী চৌধুৰী আহি সুনীল দত্তৰ বাসগৃহত উপস্থিত হ'ল।

: ছাৰ, আপুনি সুনীল দত্তৰ বিষয়ে কিবা জানে নে?
- মেঘালী চৌধুৰীয়ে কলে।

: নাই তেনেকে একো নেজানোঁ। এছ আই বিপুল শইকীয়া আহি আছে তেখেতৰ পৰা জানি ল'ম। তুমি কেৱল ডায়েৰীত দৰকাৰী কথা বোৰ নোট কৰিয়াবা।

: হ'ব ছাৰ।

এছ আই বিপুল শইকীয়া আহি পালে।

: ছাৰ নমস্কাৰ। মই আপোনাৰ মোবাইলত কিছু ফটো পঠাইছোঁ, সিদিনা সুনীল দত্তৰ মৃত্যুৰ সময়ত লোৱা।

: ৱাহ ধন্যবাদ। আপুনি বেছ স্মাৰ্ট। মই এনেকুৱা মানুহ ভাল পাওঁ যিয়ে কামক অগ্ৰাধিকাৰ দিয়ে।

: ছাৰ ব'লক ভিতৰলৈ যাওঁ। মই মৃত্যু হোৱা দিনাখন ঘৰটো ছিল্ কৰি দিছিলোঁ যাতে কোনোৰেপ্ৰমাণ নষ্ট কৰি পেলাব নোৱাৰে।

: সুন্দৰ বেছ কাম কৰিলে।

এছ আই বিপুল শইকীয়াই চিপাহী দুজনক দৰজা খুলিবলৈ আদেশ দিলে।

: বাঃ বৰ ধুনীয়া ঘৰ দেই, নে কি কয় শইকীয়া?

: হয় ছাৰ চৰাইৰ ছবি বোৰ চাওকচোন তেওঁ নিজে আঁকিছে।

: হয়তো ! ছবি বোৰ ইমান সুন্দৰ কৈ লগাইছে। এই ছবি বোৰতে কিবা বহস্য লুকাই থকা নাইতো !

: ছাৰ থাকিবও পাৰে পিছত একো নেপালে বিশ্লেষণ কৰিম নেকি?

: ঠিকেই, আপুনি পঠোৱা ফটো বোৰত শ্লিপিং টেবলেটৰ টেমা এটা দেখিছিলোঁ, সেইটো ক'ত?

: ছাৰ ফৰেন্সিক লেবত। কিবা ফিংগাৰ প্ৰিণ্ট পোৱা যায় নেকি চাব দিয়া হৈছে।

: ভেৰি গুড, ফৰেন্সিক লেবৰ মানুহ ইয়ালৈ মাতি দিয়ক, ৰাল বা বিচনাত হাতৰ বা আঙুলিৰ চাপ পোৱা যায় নেকি সেইটোও চাব লাগিব।

: হ'ব ছাৰ, এতিয়াই ফোন কৰোঁ।

চি আই ডি বিষয়া মেঘালী চৌধুৰীয়ে লাগতীয়াল কথা বোৰ নিজৰ ডায়েৰীত টুকি লৈছে।

এছ আই বিপুল শইকীয়াই ফৰেন্সিক লেবলৈ ফোন কৰিলে।

: শ্লিপিং টেবলেটৰ টেমাত কিবা পাইছে নেকি?

: হয় মিষ্টাৰ শইকীয়া, পাইছোঁ। তাত আঙুলিৰ চাপ পোৱা গৈছে আৰু আচৰিত কথা যে সেই আঙুলিৰ চাপ সুনীল দত্তৰ নহয়।

: আৰে মানে এইটো আত্ম হত্যা নহয়, কোনোবাই হত্যা কৰিছে?

: হয় মিষ্টাৰ শইকীয়া। পৰিকল্পিত হত্যা।

: ঠিক আছে আমি অনুসন্ধান কৰিম। আপুনি কাৰোবাক অতি সোনকালে সুনীল দত্তৰ ঘৰলৈ পঠাওক কাৰণ আমি তেওঁৰ ৰুমৰ আলমিৰাহ বা বেলেগ ঠাইত হাতৰ চাপ পোৱা যায় নেকি চাব বিচাৰিছোঁ।

: হ'ব অফিচাৰ মই নিজে গৈ আছোঁ। - ফৰেন্সিক বিশেষজ্ঞ ডাঃ অশোক তামুলীয়ে কলে।

বিপুল শইকীয়াই ঘৰৰ বাহিৰত চিগাৰেট এটা ছপিবলৈওচৰৰে দোকান এখনলৈ গ'ল। দোকানীক শইকীয়াই এনেই সুধিলে -

ইয়াত কাৰোবাৰ ঘৰত চি.চি.টি.ভি কেমেৰা আছে নেকি?

: ছাৰ, হওঁতে ৰাস্তাত থকা লাইট পোষ্টত কেইটামান কেমেৰা লগাইছিল। পিছে কাম কৰি আছে নে নাই সেইটোহে নেজানোঁ।

হ'ব ধন্যবাদ বুলি কৈ বিপুল শইকীয়াই লাইট পোষ্ট কেইটা চাবলৈ গ'ল। ঠিকেই আছে। সুনীল দত্তৰ ঘৰৰ সন্মুখতে এটা লাইট পোষ্ট আছে আৰু তাত চি.চি.টিভি কেমেৰা লগোৱা আছে। সেই কেমেৰাটোৰ পৰা সুনীল দত্তৰ ঘৰলৈ কোন আহিছে বা কোন ওলাই গৈছে সেইটো গম পোৱা যাব। বিপুল শইকীয়াৰ মনটো ভাল লাগি গ'ল আৰু তেওঁ কথাটো জনাবলৈ শংকৰ চলিহাৰ ওচৰ পালেগৈ।

: ছাৰ এটা ভাল উপায় ওলাইছে হত্যাকাৰীক চিনাক্ত

কৰাৰ।

: কি উপায়?

: ছাৰ আপুনি ঘৰৰ বাহিৰলৈ ওলাই আহক আৰু গেটৰ সন্মুখৰ সেই লাইট পোষ্টটো চাওক।

: ৱাহঃ গ্ৰেট! এতিয়া আমি গম পাই যাম বাহিৰৰ পৰা কোন আহিছে। আপুনি মিউনিচিপেলিটি অথৰিটিৰ পৰা চি.চি.টিভি ফুটেজ সোনকালে সংগ্ৰহ কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰক।

হ'ব ছাৰ বুলি কৈ বিপুল শইকীয়াই ফোনত এ.এছ.আই প্ৰবীণ বৰাক মিউনিচিপেলিটি অফিচৰ পৰা চি.চি.টিভি ফুটেজ সংগ্ৰহ কৰিবলৈ আদেশ কৰিলে। শংকৰ চলিহা আৰু মেঘালী চৌধুৰীয়ে বেলেগ বেলেগ দিশ চালি জাৰি চাই থাকোঁতে সুনীল দত্তৰ ঘৰত থকা কলিং বেলটো বাজি উঠিল। দৰঞ্জাজ্জা খুলি দেখে এগৰাকী সুন্দৰী যুৱতী বাহিৰত বৈ আছে।

: আপুনি? - শংকৰ চলিহাই সুধিলে?

: এইটো মোৰ ঘৰ মানে মোৰ নাম স্বপ্না দত্ত অৰ্থাৎ সুনীল দত্তৰ ভনীয়েক।

: অ.কে.আহক, আপুনি বাংগালোৰত থাকে, নহয় জানোঁ?

: হয় হয়। বাকু অফিচৰ আপোনালোকে কিবা কুপালে নে?

: হয় হয়, পাইছোঁ, আপোনাৰ দাদাক হত্যা কৰা হৈছে শ্লিপিং টেবলেট খুৱাই আৰু হত্যাকাৰী এই গোপন

ৰাস্তাই দি প্ৰবেশ কৰিছিল।

স্বপ্না দত্ত চকুৰ খাই গ'ল আৰু ক'লে -

: আৰে এইফালে ৰাস্তা আছে বুলি ময়ো গম নেপাওঁ। কিয় বা দাদাই এই ৰাস্তা ৰাখিছিল?

: ঠিক আছে। মিছেছ দত্ত। আপুনি ফ্ৰেছ হৈ লওক। আমি অলপ কামত লাগি আছোঁ। কিবা দৰকাৰ পৰিলে আপোনাক মাতিম বাকু। স্বপ্না দত্ত ভিতৰলৈ গ'ল। বিপুল শইকীয়াই ঘৰৰ চাৰিওফালে হত্যাকাৰীৰ ভৰিৰ খোজৰ চিন দেখা পোৱা যায় নেকি তাকে চাই আছে। প্ৰায় এঘণ্টা মানৰ পিছত এ.এছ.আই প্ৰবীণ বৰা আহিল চি.চি.টিভিৰ ফুটেজ লৈ।

: ছাৰ পাই গ'লো। প্ৰায় চাৰিটা মান কেমেৰাৰ ফুটেজ আনিছোঁ।

: চাৰিটা মান কেমেৰাৰ ফুটেজ?

: হয় ছাৰ। সুনীল দত্তৰ ঘৰলৈ অহা ৰাস্তাটোত চাৰিটা কেমেৰা লগোৱা আছে প্ৰায় এক কিলোমিটাৰৰ অন্তৰে অন্তৰে। মই গোটেই কেইটা কেমেৰাৰ ফুটেজ লৈ আহিছোঁ।

: খুব ভাল কাম কৰিলে। শইকীয়া, লেপ্টপত ফুটেজবোৰ চোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰক। - চি আই ডি ইন্সপেক্টৰ শংকৰ চলিহাই এছ আই বিপুল শইকীয়াক ক'লে।

আটাইকেইজন মানে শংকৰ চলিহা, মেঘালী চৌধুৰী, বিপুল শইকীয়া আৰু এ.এছ.আই প্ৰবীণ বৰাই

মনোযোগ দি ফুটেজবোৰ চোৱাত লাগিল। সুনীল দত্তৰ মৃত্যু হোৱা দিনটোৰ ফুটেজ ৰাতিপুৱাৰ পৰা চোৱা আৰম্ভ কৰিলে। নাই বিশেষ অস্বাভাৱিক একো দেখা পোৱা নগ'ল। বন্ধু কেইজনে কোৱামতেই তেওঁলোকক গধূলি ছয় মান বজাৰ ভিতৰত আটাইকেইজনক অহা আৰু ৰাতি ছাৰে এঘাৰটাত ওলাই যোৱা দেখা গ'ল। কিন্তু এইয়া কি?? ৰাতি এক বজাত এখন ক'লা ৰঙৰ “ৰাগন আৰ” গাড়ী আহি সুনীল দত্তৰ ঘৰৰ সন্মুখত বৈছে আৰু এক ৰহস্যময়ী নাৰী গাড়ীৰ ভিতৰৰ পৰা নামিছে। পিন্ধনত পেণ্ট আৰু টপ। কিন্তু মুখ খন ধৰিব নোৱাৰি। দুই মান বজাত হাতত কিবা বস্তু লৈ শ্চখুব সম্ভৱ কিবা ফাইল হ'ব পাৰে ওলাই যোৱা দেখা গ'ল।

: আচ্ছা হত্যাকাৰী মানে কোনোবা নাৰী? - মেঘালী চৌধুৰীয়ে উৎসাহেৰে ক'লে।

: হয়। কিন্তু এতিয়া কেনেকৈ চিনি পাবা, কোন এই নাৰী? - শংকৰ চলিহাই ক'লে।

: ছাৰ এটা কাম কৰোঁ, গোটেই কেইটা কেমেৰাৰ ফুটেজ বোৰ চাওঁ, গাড়ীৰ নম্বৰ টো পাই গলে আমাৰ অনুসন্ধান শেষ। হত্যাকাৰী জালত পৰি গ'ল।

: হয় মেডাম, আমি আৰু এটা কাম কৰিব পাৰোঁ। -

এছ.আই বিপুল শইকীয়াই কলে।

: কি??

: আমি সুনীল দত্তৰ ফেচবুকত তেওঁৰ মহিলা বন্ধু

বোৰ চলাথ কৰোঁ আৰু কাৰ কাৰ ক'লা ৰঙৰ “ৰাগন আৰ” আছে সেইটো বিচাৰি উলিয়াব লাগিব।

: ঠিক কৈছে।

আটাইকেইটা কেমেৰাৰ ফুটেজেই চোৱা হ'ল কিন্তু নাই, গাড়ীৰ নম্বৰ ধৰিব নোৱাৰি। সুনীল দত্তৰ ভনীয়েক স্বপ্না দত্তকো মাতি আনি ফুটেজবোৰ দেখুওৱা হ'ল। কিন্তু তেওঁ ও চিনি পাবলৈ সক্ষম নহ'ল। ফেচবুক চোৱা হ'ল। তিনি গৰাকী মহিলা বন্ধুৰ ক'লা ৰঙৰ “ৰাগন আৰ” আছে। এগৰাকী মীনাক্ষী নেওগ, তেওঁ সুনীল দত্তৰ অফিচত চাকৰি কৰে। আনগৰাকী জুহি কাকতি, ব্যক্তিগত খণ্ডত চাকৰি কৰে আৰু শেষৰ গৰাকী উল্লেখনীয় ভাবে বন্ধু জয়ন্ত বৰুৱাৰ পত্নী পাপৰি বৰুৱা। জয়ন্ত বৰুৱাৰ ফেচবুকত দুখন গাড়ী দেখা গৈছে। এখন বগা ৰঙৰ “হোণ্ডা চিটি” আৰু আনখন ক'লা ৰঙৰ “ৰাগন আৰ”। ক'লা ৰঙৰ “ৰাগন আৰ” খন মাত্ৰ দুখন মান ফটোত হে দেখা গৈছে। চি.চি.টিভি ফুটেজৰ লগত তিনিও গৰাকীৰ দেহৰ অবয়বৰ মিল আছে। বয়সো তিনিও গৰাকীৰ প্ৰায় সমান, মানে চল্লিশৰ দেওনা পাৰ কৰিছে।

চি আই ডি ইন্সপে“ৰ শংকৰ চলিহাই বিপুল শইকীয়াক ক'লে -

: আপুনি তিনিও গৰাকীক অনতি পলমে ইয়ালৈ মাতি অনাৰ ব্যৱস্থা কৰক আৰু ফিংগাৰ প্ৰিণ্ট লৈ হত্যাকাৰীৰ ফিংগাৰ প্ৰিণ্টৰ লগত মিলাই চাওক।

মোৰ মতে আমি হত্যাকাৰী বিচাৰি পালোঁ । কিন্তু কোন গৰাকীয়ে হত্যা কৰিছে সেইটো হে নিশ্চিত হ'ব পৰা নাই আৰু হত্যাৰ মোটিভ এতিয়াও 'অন্ধকাৰত' ।

: ছাৰ মোৰ মতে হত্যামীনাক্ষী নেওগে কৰিব পাৰে কাৰণ তেওঁ সুনীল দত্তৰ লগত একেটা অফিচত কাম কৰে আৰু কেইদিমানৰ আগতে প্ৰায় তিনিশ কোটি টকাৰ কামৰ লেনদেন হৈছে । তাৰ সংক্ৰান্তত কিবা ফাইল চুৰি কৰিবলৈ আহিব পাৰে । - মেঘালী চৌধুৰীয়ে ক'লে ।

: যুক্তি আছে তোমাৰ কথাত কিন্তু তেওঁ গোপন ৰাস্তাৰ কথাটো কেনেকৈ গম পাব? হয় তেওঁ সঘনাই সুনীল দত্তৰ ঘৰলৈ আহিব লাগিব নতুবা তেওঁলোকৰ মাজত কিবা বিশেষ সম্বন্ধ থাকিব লাগিব । - শংকৰ চলিহাই অলপ ভাবি কথাষাৰ কলে ।

: ছাৰ সুনীল দত্তৰ বেলেগ নাৰীৰ লগতো সম্বন্ধ থাকিব পাৰে । সেইকাৰণে এই গোপন ৰাস্তা ৰাখিছে যাতে মোহন কায়ে গম নেপায় । - বিপুল শইকীয়াই ক'লে ।

: থাকিব পাৰে, কিন্তু ইমান গোপনে ৰাখিছে মানিব লাগিব কিন্তু..... । - মেঘালী চৌধুৰীয়ে ক'লে ।

অলপ পিছত বিপুল শইকীয়ালৈ ফোন আহিল । মীনাক্ষী নেওগ শ্বিলংলৈ গৈছে, জুহি কাকতিকাৰ ঘৰতে পোৱা গৈছে আৰু তেওঁক পুলিচে লৈ আনি আছে । পাপৰি বৰুৱা হাস্পিতালত এডমিত হৈ আছে

। তেওঁৰ আজি ৰাতিপুৱাই পাকঘৰত কাম কৰোঁতে হাত খনজ্ব লিল ।

: ছাৰ মোৰ মতে মীনাক্ষী নেওগেই হত্যাকাৰী । আপুনি মেঘালয় আৰক্ষীক মীনাক্ষী নেওগৰ ফটো পঠাই দিয়ক আৰু তেখেতক জেৰা কৰিবলৈ কোৱাটো ভাল হ'ব নেকি! - বিপুল শইকীয়াই ক'লে ।

: এৰা, তেনে কৰাটো উচিত হ'ব । শংকৰ চলিহাই শ্বিলংৰ চিটি এছ পি মিঃ লিংডোলৈ মীনাক্ষী নেওগৰ ফটো পঠাই দিলে আৰু কেছটো সম্পৰ্কে বিবৰি ক'লে । লগতে মীনাক্ষীক আটক কৰি জেৰা আৰম্ভ কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিলে । কিন্তু মেঘালী চৌধুৰীয়ে সকলোকে আচৰিত কৰি ক'লে -

: ছাৰ পাপৰি বৰুৱাই হাত বা আঙুলিৰ চাপ দিব লাগিব বুলি হাত খন জানি বুজিছ লাই লৈছে নেকি বাৰু?

: হ'ব পাৰে মেঘালী তুমি ঠিকেই কৈছা । আমি সকলোকে সন্দেহৰ চকুৰে চাব লাগিব । তুমি এবাৰ হাস্পিতাল গৈ পাপৰিক লগ কৰা । - শংকৰ চলিহাই ক'লে ।

: হ'ব ছাৰ মই এতিয়াই যাওঁ । - মেঘালীয়ে ক'লে । মেঘালী চৌধুৰী পাপৰি বৰুৱা এডমিত হৈ থকা হাস্পিতাল খনলৈ গ'ল । জুহি কাকতিৰ আঙুলিৰ চাপ লোৱা হ'ল কিন্তু হত্যাকাৰীৰ ফিংগাৰ প্ৰিণ্টৰ লগত নিমিলা কাৰণে যাবলৈ দিয়া হ'ল । মীনাক্ষী নেওগক

শ্বিলঙৰ পুলিচ বজাৰত থকা এখন হোটেলৰ পৰা আটক কৰা হ'ল আৰু শ্বিলঙৰ সদৰ থানাত জেৰা কৰিবলৈ ধৰিলে। মেঘালী চৌধুৰী গৈ হস্পিতাল পোৱাত পাপৰিয়ে মূৰটো বেয়া লাগিছে বুলি কৈ কথা পাতিব নোৱাৰে বুলি গিৰিয়েক জয়ন্ত বৰুৱাক ক'বলৈ ক'লে। মেঘালী চৌধুৰীয়ে সংশ্লিষ্ট ড'ক্টৰক লগ কৰি কিবাকৈ পাপৰিৰ আঙুলিৰ চাপ ল'ব পৰা যাব নেকি সুধিলে। ড'ক্টৰে ফৰেনসিক বিশেষজ্ঞ ডাঃ অশোক তামুলীৰ লগত কথা পাতিলে আৰু ল'ব পৰা হ'ব বুলি জনালে। অলপ পিছত হস্পিতালত পাপৰিৰ অনিচ্ছা স্বত্বেও হাতৰ আঙুলিৰ চাপ লোৱা হ'ল। ফিংগাৰ প্ৰিণ্ট লৈ থকা সময়ত তাইৰ মুখ মণ্ডল একেবাৰে ৰঙা পৰি গৈছিল। তাকে দেখি মেঘালী নিশ্চিত হ'ল যেনিচ্চয় কিবা খেলি মেলি আছে আৰু লগে লগে কথাটো শংকৰ চলিহাক জনালে। শংকৰ চলিহা আৰু বিপুল শইকীয়া লগে লগে হস্পিতাললৈ আহিল আৰু তেওঁলোকে মেঘালীক বাহিৰৰ লাউঞ্জ তে লগ পালে। তেওঁলোকে কথা পাতি থাকোঁতেই পাপৰিৰ ৰুমৰ নাৰ্চ গৰাকীয়ে চিঞৰ বাখৰ লগালে যে পাপৰি বৰুৱা বাথৰুমলৈ যোৱা বহুত দেৰি হ'ল কিন্তু ওলাই অহা নাই। সকলো পাপৰিৰ ৰুমলৈ দৌৰি আহিল। আহি পাপৰিৰ নাম কাঞ্জি দুৱাৰত ঢকিয়াবলৈ ধৰিলে কিন্তু ভিতৰৰ পৰা টেপৰ পানী খুলি থোৱাৰ শব্দ আহি আছে আৰু আন একো সাৰ শব্দ নাই। গিৰিয়েক

জয়ন্ত বৰুৱাই দৰঞ্জাজাত জোৰকৈ গোৰ এটা মাৰিলত দৰঞ্জাজাতন ভাঙি গ'ল। সকলোৰেদেখে ভিতৰত পাপৰিমাটিত বহি কান্দি আছে। তেওঁক বাহিৰলৈ অনা হ'ল আৰু সোধপোছ কৰাত পাপৰিয়ে স্বীকাৰ কৰিলে যে তাইয়েই সুনীল দত্তক হত্যা কৰিছে। গিৰিয়েক জয়ন্ত বৰুৱা আতংকিত হৈ চিঞৰি উঠিল আৰু লগে লগে পাপৰিৰ গালত এক প্ৰচণ্ড চৰ শোথালে।

: কিয় পাপৰি? তুমি এনে কাম কিয় কৰিলা ?

পাপৰিয়ে কান্দি কান্দি ক'লে -

: আজিকালি মোক সুনীলে ভাল নেপায়। মোৰ পৰা আঁতৰি থাকিব বিচাৰে। নতুনকৈ কাৰোবাৰ প্ৰেমত পৰিছে।

: এয়া তুমি কি কৈছা পাপৰি? তুমি মোৰ পত্নী হৈ মোৰ বন্ধুৰ লগত ? তুমি এজনী বিশ্বাসঘাতক। তুমি মোৰ পৰা কি পোৱা নাছিল? টকা পইছাৰতো আমাৰ অভাৱ নাছিল! উফঃ বুলি জয়ন্ত বৰুৱা মূৰে কপালে হাত দি বহি পৰিল।

: বেয়া নাপাবা জয়ন্ত। মোক সুনীলৰ ব্যক্তিত্বই বিশেষ ভাৱে আকৰ্ষণ কৰিছিল। মই তোমাক বিশ্বাসঘাতকতা কৰিলোঁ। মোক শাস্তি দিয়া। মোৰ হয়তো ফাঁচী অনিবাৰঞ্জ্য। তুমি কেৱল আমাৰ ল'ৰা ছোৱালী হালক ভালকৈ চাবা।

চি.আই.ডি ইন্সপেক্টৰ শংকৰ চলিহাই ক'লে -

: বাকু মোক কেইটামান প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিয়ক।

: সকলোখিনি কলোৰেইদেখোন, আৰু কি সুধিব লগা আছে?

: আপোনালোকৰ প্ৰেম কিমান দিনৰ পৰা চলি আছিল?

: প্ৰায় তিনি বছৰ।

: মোহন কায়ে কেনেকৈ গম নোপোৱাকে আছিল?

: মোৰ ওচৰত ঘৰৰ বেলেগ এপাত চাবি আছিল। মোহন কাইৰ ৰুমটো সুনীলৰ ঘৰৰ পিছফালে আৰু মোহন কাই সুনীলৰ ৰুমলৈ বৰকৈ নাহিছিল। কিবা থাকিলে বাহিৰৰ পৰাই কৈ যায়।

: গোপন ৰাস্তাটোৰ কথা কওক।

: সেইটো ৰাস্তা মোক এবাৰ সুনীলে দেখুৱাইছিল।

: কিন্তু আপুনি হত্যা কিয় কৰিলে?

: মই সুনীলক বৰ ভাল পাইছিলোঁ। তেওঁৰ গীটাৰ বজোৱা, কথা কোৱা সকলো খিনিয়ে মোক পাগল কৰি পেলাইছিল। মই তেওঁক এদিনো লগ নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰা হৈছিলোঁ। ময়ে তেওঁক বিয়া পাতিবলৈ মানা কৰিছিলোঁ।

: বুজিছোঁ কিন্তু হত্যা কিয় কৰিলে?

: তেওঁ আজি দুমাহ মানৰ পৰা মোক এভয়ড্ কৰা আৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁৰ কলেজীয়া দিনৰ পুৰণা প্ৰেমিকা ৰীমা আকৌ আমেৰিকাৰ পৰা ভাৰতলৈ ঘূৰি অহাৰ প্লেন কৰি আছেবুলি মই গম পাইছিলোঁ। দুয়োজনৰ প্ৰেমে আকৌ প্ৰাণ পাই উঠিছিল আৰু সেইটো মই সহ্য কৰিব পৰা নাছিলোঁ। মই ঠিক

কৰিছিলোঁ যদি সুনীল মোৰ নহয় তেন্তে আন কাৰো হ'ব নোৱাৰে। আৰু সেয়েসুনীলক হত্যা কৰাৰ সহজ উপায় চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলোঁ। মনলৈ আহিল শ্লিপিং টেব্লেট খুৱাই দিয়াটোৱেই হ'ব আটাইতকৈসহজ উপায়।

: কিন্তু আপুনি কেনেকৈ খুৱালে ইমানবোৰ টেব্লেট?

: তেওঁ পাৰ্টী কৰি নিচাত শুই পৰিছিল। মই তেওঁৰ মুখ খন মেলি গোটেই টেমাটো মুখত বাকিদিলাঁ আৰু লগতে পানী ও ঢালি দিলোঁ। তেওঁ চৰ্চৰণি খাইছিল আৰু তেতিয়া মই তেওঁৰ হাতত পানীৰ গিলাছটো দি দিছিলোঁ। তেওঁ মোৰ হাতৰ পৰা গিলাছটো লওঁতে কিবা ক'ব বিচাৰিছিল কিন্তু নোৱাৰিলে। লগে লগে বিছনাত ঢলি পৰিল। মই মেইন দুৱাৰখন খুলিয়েই আহিব পৰিলো হয় কিন্তু সুনীলে আত্মহত্যা কৰা যেনদেখুৱাবলৈ গোপন ৰাস্তা ব্যৱহাৰ কৰিলোঁ।

: আৰু এটা কথা। আপুনি হাতত কি লৈ ওলাই গৈছিল সুনীল দত্তৰ ৰুমৰ পৰা?

: ছাৰ এটা এলবাম। তাত মোৰ আৰু সুনীলৰ ফটো আছিল।

: আই চি। আপুনি আচৰিত ডাঙৰ অপৰাধ কৰি পেলালে নিজৰ এখন ধুনীয়া সংসাৰ থকা অৱস্থাত।

: হয় ছাৰ মই পাপী। মোক মাৰি পেলাওক।

: আমি আপোনাক মাৰিব নোৱাৰো। আইনে নিজৰ বিচাৰ শুনাব। কোনো অপৰাধী সাৰি যাব নোৱাৰে।

Crime never pays.

পাপৰিয়ে নিজৰ মুখ খন ঢাকি উচুপি উঠিল।
বিপুল শইকীয়াই মহিলা আৰক্ষী মাতি পাপৰি
বৰুৱাক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিবলৈ নিৰ্দেশ দিলে।

মেঘালীয়ে হাঁহি মাৰি কলে -

: ছাৰ মানে আমাৰ অনুসন্ধান সমাপ্ত।

: হয় মেঘালী। ব'বা মই মেঘালয় আৰক্ষীক কৈ

দিওঁ যাতে মীনাক্ষী নেওগক স-সন্মানে এৰি দিয়ে।

আমি এনেই তেওঁৰ শ্বিলং ভ্ৰমণ স্পাইলড কৰিব
ওলাইছিলোঁ।

ঠিকনা

টংকেশ্বৰ শৰ্ম পৰাশৰ

পিতৃ : উৎপল পৰাশৰ, ২০৫২/অনিবদ্ধ

১৯৬৭ৰ কথা। মই গুৱাহাটীৰ কুকুৰমুতাৰ বহমানৰ ঘৰত ভাৰা থাকোঁ। ঘৰটো ৰেলৱে ক্ৰছিংটো পাৰ হৈয়েই ৰাস্তাৰ দাঁতিতে। নতুনকৈ সাজি থকা গুৱাহাটী ষ্টেডিয়ামৰ ওচৰৰ ৰেলৱে অভাৱব্ৰিজৰ প্ৰায় তলতে পৰে ঘৰটো। দেওবাৰ, অফিছ নাই। ঘৰতে আছে। এঘাৰমান বজাত হঠাতে দেখো, মোৰ ঘৰত ছোৱালীবাইদেউ, সৰুমাইবাইদেউ, সূতাৰগঞনীবৰমা আৰু নঘৰীয়ানীবৰমা উপস্থিত। টালিয়ে-টোপোলাই গোটেই তীৰ্থযাত্ৰীৰ চেহেৰা। মই বৰমাইতক দেখা পাই হতবাক। ঘটনাৰ সবিশেষ আগবঢ়াৰ আগতে বৰমাইতৰ চিনাকি দিয়া প্ৰয়োজন যদিও আমাৰ এলেকাত এখেত কেই গৰাকী উপৰোক্ত নামেৰেই জনাজাত। সকলোৱেই চিনি পায়।

ছোৱালীবাইদেউ : ছোৱালীবাইদেউ নামেই খ্যাত। স্বামী বোন্দাককাইটি। স্বাস্থ্যৱতী, বয়স আনুমানিক ৪০ বছৰ। ছোৱালীবাইদেউ যদিও বোন্দাককাইটিৰ পৰিবাৰ, আমাৰ কিন্তু বাইদেউ। ইয়াৰো কাৰণ আছে। গাঁৱৰ ইটো মূৰত কাইটিককাইটিৰ ঘৰ। ছোৱালীবাইদেউ

কাইটিককাইটিৰে ভনীয়েক। গাঁৱৰ সিটো মূৰে ভেকুলীবৰমাৰ ঘৰ। বোন্দাককাইটি ভেকুলীবৰমাৰে ল'ৰা।

ছোৱালীবাইদেউক বোন্দাককাইটিয়ে পলুৱাই নিয়া কাৰ্যৰ আমি গাঁৱৰ এজাক ল'ৰা-ছোৱালী হ'লো দেখা সাক্ষী। ছোৱালীবাইদেউৰ হাতত ধৰিয়েই প্ৰায় চোঁচৰাই নিয়াদি পলুৱাই নিছিল। হাতত এডাল ডাঙৰ ম'হৰ লাঠী। বাইদেৱে মাত্ৰ চিঞৰি-চিঞৰি কিবা গালি পাৰিছিল। তাৰে মাত্ৰ এষাৰ কথা মনত পৰে। “হেৰো নিধকটো কটা, মোক এৰি দেচোন। এটকীয়া ‘তাৰচেল’ডাল ঘাটতে পৰি থাকিল। লৈ আহোঁ।” দুটাকৈ পিতলৰ গাগৰী কলং ঘাটতে পৰি আছিল; এটাৰো বিষয়ে কোৱা নুশুনিলো। বাইদেৱে কলং নৈত গা ধুবলৈ যোৱাৰপৰাই বোন্দাককাইটিয়ে পলুৱাই নিছিল। কিবা ডাঙৰ ঘটনা হ'ব বুলি আমি তেতিয়া ভাবিছিলো। একো নহ'ল।

সৰুমাইবাইদেউ : স্বামী মৃত কৰচুঙীয়া। বয়স আনুমানিক ৪০ বছৰ। স্বাস্থ্যৱতী। অল্পভাষী।

নঘৰীয়ানীবৰমা : যিহেতু মাত্ৰ কিছুদিনৰ আগতেহে গাঁৱৰ এমূৰত নঘৰীয়াই ঘৰ সাজি আমাৰ

গাঁৱৰ স্থায়ী বাসিন্দা হৈছেহি, বৰমাৰ উপৰোক্ত নামৰ বাহিৰে বিশেষ জনা নাযায়। স্বাস্থ্য ভাল। বয়সটো আন্দাজ কৰিব নোৱাৰি।

সূতাৰগঞনীবৰমা : সূতাৰগঞনী নামেৰেই গোটেই অঞ্চলটোত বিখ্যাত। কোনেও কাহানিও আচল নামৰ কথা ভবা নাই। সূতাৰগঞনীবৰমা বা পোটোকাককাইটিৰ মাক বা পোটোকাৰ মাক নামেৰেই গাঁৱৰ মানুহে বয়স অনুসাৰে মাতে বা উল্লেখ কৰে। বয়স আনুমানিক পঞ্চাছ-বাৰন্ন বছৰ। বৰমা বৰ একা-চেকা মানুহ। জনাসকলে সততে সমীহ কৰি চলে। নহ'লে ক'ৰবাত ঘাটি লাগিলে কথা বেয়া হ'ব।

অভ্যাগতসকলক হাত-মুখ ধোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰি দিলো। নানা প্ৰশ্নই মোৰ মূৰটোত জুমুৰি ধৰিছেহি—এওঁলোক ক'ৰপৰা আহিল? কেনেকৈ আহিল? মোৰ ঘৰৰ ঠিকনা ক'ত পালে? গুৱাহাটীৰ কুকুৰমুতাত মোৰ ভাৰাঘৰ কেনেকৈ উলিয়ালে? ইত্যাদি। মুখ-হাত ধোৱাৰ পাছত চাহৰ যোগাৰ আৰম্ভ কৰি মই মোৰ প্ৰশ্ন আৰম্ভ কৰিম বুলি মুখ মেলোঁতেই ছোৱালীবাইদেৱে বাহিৰলৈ যোৱাৰ ব্যৱস্থাৰ বিষয়ে সুধিলে। মই আমাৰ বাথৰুমটো দেখুৱাই দিলো। তিনিজনীয়ে দুৱাৰ খুলি চাই ওলাই আহি কিবা আলোচনা কৰিলে আৰু মোক ভিতৰলৈ যাবলৈ কৈ তেখেতসকল ভিতৰ চোতাললৈহে ওলাই গ'ল। কিছুপৰৰ পাছত ঘূৰি আহি ক'লে— “বাপু, সেই

ধুনীয়া কোঠাটোত সৰুপানী কেনেকৈ চুবা? বাহিৰতে ব্যৱস্থা হ'ল দে।” চাহপানী পৰ্বৰ পাছত আজি ক'ৰপৰা আহিল মই সুধিলো। ছোৱালীবাইদেৱে আৰম্ভ কৰিলে— “আমি আজি বৰপেটাৰপৰা আহিলো বাপু। যোৱা বুধবাৰেই বৰপেটালৈ গৈছিলো। এইকেইদিন তাতে থাকিলো। বাহিৰৰপৰাই কীৰ্তনঘৰ চালো। ইফালে-সিফালে অলপ ফুৰিলোহত।”

“আজি পাছে মোৰ ঘৰ কেনেকৈ উলিয়ালি? ইয়াৰ ঠিকনা কোনে দিলে?”

সূতাৰগঞনীবৰমাই আৰম্ভ কৰিলে— “বৰপেটীয়া বাছেৰে আহি মাছখোৱাত নামিলো। তাৰ পাছত চিটিবাছত উঠিলো। পইচা লোৱা ল'ৰাটোৱে সুধিলে— ক'ত যাব, ক'ত যাব? মই বোলো আমাৰ তিকণৰ তালৈ যাম। সি সুধিলে— কোন তিকণ? মই বোলো আমাৰ তিকণ। ইয়াতে থাকে। চাকৰি কৰে। নিজৰ পেটৰ পোৱালিৰ নিচিনা। জানিছো পাছে থাকে ক'ত? সি খং উঠা যেন কৰিলে। মই বোলো ইয়াতে গুৱাহাটীত থাকে। তেওঁ থকা ঘৰটোৰ ওচৰতে এখন ডাঙৰ দলং সাজি আছে। সাজি শেষ হোৱা নাই। দলঙৰ তলত বোলে নদী নাই। কিবা ৰেলৰ আলিহে আছে। কাষতে ডাঙৰ বল খেলা পথাৰ। তাৰ ওচৰতে থাকে আমাৰ তিকণ। বুজিলা? সি ক'লে— “অ'অ' কুকুৰমুতাত থাকে, বুজিলো।” ল'ৰাটো আশ্বস্ত হ'ল। “জানো বোপাই মানুহেই

মুতেনে কুকুৰেই মুতে। তাতে নমাই দিবা দেই।”—
ল'ৰাটোক ক'লো। “হ'ব হ'ব, চাৰি অনাকৈ ভাৰা
দিয়ক।”— ল'ৰাটোৱে ক'লে। “বৰ ভাল ল'ৰা,
বাপু। ইয়াত নমাই দি তোৰ ঘৰটোৰ কাষৰ
পাণদোকানবিলাকক সুধি ল'বলৈ ক'লে।”—
বাইদেউৰ মন্তব্য। “অহাৰ আগদিনা তহঁতৰ ঘৰলৈ
গৈছিলো। ঘৰত সকলোৰে ভাল। তোৰ ঠিকনা কিবা-
কিবি কৈছিল। গোটেইবোৰ পাহৰিলো, তোৰ ভাল
নামটো আৰু মাত্ৰ দলংখনৰ কথাটোহে মনত
আছিল।”— সৰুমাইবাইদেউৰ উত্তৰ। বৰমাইত
মোৰ ঘৰত দুৰাতি থাকিল। কামাখ্যা, বশিষ্ঠলৈও
গ'ল। মই চিটিবাছত তুলি দিওঁ। এবাৰ চিৰিয়াখানাখন
চোৱাৰ কথা কৈছিলো। চিৰিয়াখানাতনো কি মন্দিৰ
আছে সূতাৰগএগনীবৰমাই সুধিছিল। জীৱ-
জন্তুবোৰৰ নাম কোৱাত বৰ আগ্ৰহ প্ৰকাশ নকৰিলে।
“ধৰ্ম কৰিবলৈ আহি সেই বাঘ, ভালুক, বান্দৰ থকা
চুৰিয়াখন্দাখন চোৱাটো উচিত নহ'ব।”— বৰমাইতৰ
মত।

প্ৰতি ৰাতি খোৱা-বোৱাৰ আগতে বৰমাইতৰ
দিনটোৰ খৰচৰ হিচাপ, জটিল যোগ-বিয়োগৰ অংক।
কোনে চিটিবাছৰ ভাৰা দিলে। কাৰ গাত কিমান
পৰিল। কোনে ৰিক্সাৰ ভাৰা দিলে, কাৰ গাত
কিমানকৈ পৰিল। চিটিবাছৰ ভাৰাৰ কেইঅনা কাৰ
কটা গ'ল ইত্যাদি।

ৰাতিপুৱাৰ চাহ-জলপান খাই বৰমাইত

নঘৰীয়ানীবৰমাৰ ছোৱালী মাকৰ ঘৰলৈ যাবলৈ
ওলাল। জোঁৱাইৰ থকা ঠাইৰ ঠিকনা, চাকৰিৰ বিতং
বিৱৰণ দিলে :

জোঁৱায়ে ইয়াতে গুৱাহাটীতে পুলিচৰ চাকৰি
কৰে। ক'ত কি কৰে নাজানে। ডাঙৰ চাকৰি। ইফালে
তেলৰ পুংটো, সিফালে কয়লাৰ খনিটো, মাজতে
জোঁৱাইল'ৰাৰ থকা ঘৰ। দুমহলীয়া ঘৰ, ওপৰৰ
মহলাত জী-জোঁৱাই থাকে। জোঁৱাইল'ৰাৰ নামটো
নাজানে। বৰমাৰ বিৱৰণ শুনি মই বুজিলো—
জোঁৱায়ে পুলিচ, বি. এছ. এফ. জাতীয় কোনো
বিভাগত চাকৰি কৰে। তেলৰ পুং আৰু কয়লাৰ খনি
মানে গুৱাহাটী ৰিফাইনেৰি আৰু ৰিফাইনেৰিপৰা
ওলোৱা কয়লাৰ দৰে দেখা ক'কবোৰ দ'মাই থোৱা
ইণ্ডিয়া কাৰ্বনৰ মাজৰ কোনোবা এটা দুমহলীয়া ঘৰৰ
ওপৰমহলাতে মাকগহঁত থাকে। বৰমাইতে মোকো
ওলাবলৈ ক'লে। চাহ-জলপান পৰ্বৰ অন্তত মই ৰেলি
ছাইকেলখন লৈ বৰমাইতক দুখন ৰিক্সাত উঠাই দি
নুনমাটি অভিমুখে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো। বৰমাইতৰ
টালি-টোপোলা ৰিক্সাতে তুলি ল'লে।

গুৱাহাটী ৰিফাইনেৰি পাৰ হৈ ইণ্ডিয়া কাৰ্বন
পোৱাৰ আগতে ৰিক্সা দুখন এৰি দিলো। ঘৰ
নাপালেও ঘৰ বিচাৰি উলিওৱাত বৰ বেছি দিগদাৰি
নহ'ব বুলি ভাবিলো। দুমহলীয়া ঘৰৰ ওপৰমহলা;
সহজতে উলিয়াব পাৰিম। তাতে পুলিচ জাতীয়
বিভাগত চাকৰি কৰে যেতিয়া ওচৰ-পাঁজৰৰ মানুহ,

পাণদোকানী, গেলামালৰ দোকানীয়েও চিনি পাব।

টালি-টোপোলাৰে বৰমাহঁতক লগত লৈ দুমহলীয়া ঘৰ বিচাৰি হাবাথুৰি খালো। দুমহলীয়া ঘৰ দুই কিল'মিটাৰমানৰ ভিতৰত দেখাই পোৱা নগ'ল। কিবা গণ্ডগোল হ'ল নে কি? মনটো গোন্ধালে। তেলৰ পুং আৰু কয়লাখনিৰ মাজতে বিচাৰিছোঁ। তেলৰ পুং আৰু কয়লাখনিৰ মাজত নহয় নে কি? নঘৰীয়াবৰমাই দোহাৰিলে, “বাপু, মাকণে মোক কৈছে নহয়— তেলৰ পুং আৰু কয়লাখনিৰ মাজতে জোঁৱাইৰ থকা ঘৰ। তেলৰ পুং আৰু কয়লাৰ খনি তেওঁৰ থকা ঘৰৰপৰা দেখি থাকি। মই জোঁৱাইৰ নামটোহে নাজানো। তই কিয় ইমান আমনি পাইছ? মানুহক সোধা-পোছা কৰচোন। জোঁৱাইক চিনি পাব।”

ঠিক, মানুহক সোধা হওক। চাইকেল লৈ যোৱা মানুহ এজনক চাইকেলৰপৰা নমাই মই আৰম্ভ কৰিলো— “হেৰি! ইয়াৰ ওচৰতে দুমহলীয়া ঘৰৰ ওপৰমহলাত মানুহজন থাকে। পুলিচ আদি বিভাগত চাকৰি কৰে। আমি ঘৰটো বিচাৰিছোঁ, আপুনি জানেনে?”

“দুমহলীয়া ঘৰতো ইয়াৰ ওচৰে-পাঁজৰে নাই। কি ক'লে? পুলিচত চাকৰি কৰে?”— তেখেতে সুধিলে। “হয়”—মই ক'লো। “কি বা নাম বুলি ক'লে?”— তেখেতে পুনৰ সুধিলে। “নাম নাজানো, বুজিছে।”— মই ক'লো। “কেনেকুৱা

মানুহজন? বগা, ওখ, শকত-আবত, মোছ আছে?”— মানুহজনে সুধিলে। মই জোঁৱাইক দেখা নাই, গতিকে বৰমাৰ মুখলৈ চালো। বৰমাই টপৰাই মাত লগালে— “হয়-হয়, জোঁৱাই দেখাই-শুনাই থুলন্তৰ। তেৱেঁই হয়। কোনটো ঘৰ বোপাই?”

মানুহজনে বটোৱা ঠিকনামতে আমি সদলবলে নুনমাটি থানাৰ হাৱালদাৰৰ ঘৰ পালোঁগৈ। এবাহ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে খেলি থকা দেখি তাতে দুমহলীয়া ঘৰ নহয় বাবে বৰমাহঁতক বাটতে থৈ মই অকলেই আগবাঢ়ি গ'লো। হাৱালদাৰ ঘৰত নাছিল। হাৱালদাৰনী আছিল। মাত দিয়াত মই ওখ-পাখ, মোছাল, শকত-আবত বৰমাৰ জোঁৱায়েকক জানেনে হাৱালদাৰনীকে সুধিলো। কিজানিবা লাগি যায়েই। মোৰ বিৱৰণ শুনি হাৱালদাৰনীয়ে ক'লে— “ইয়াৰপৰা চাৰি নম্বৰ গলিত আমাৰ এখেতৰ তলতে কাম কৰা চিপাহী এজন থাকে। নগাঁৱৰে মানুহ নে কি। পাছে বৰ ওখ-পাখ নহয়। মোছো নাই।” নঘৰীয়ানী বৰমা মোৰ পিছতে যে বৈ আছে ক'বই নোৱাৰোঁ। বৰমাই মাত লগালে, “হয় হয়। জোঁৱাই বৰ ওখ-পাখ নহয়, নহয়। মোছো নাইনহয়। কোনটো ঘৰ?”

সেইমতে গৈ বাৰপূজীয়াৰ জাপিসজীয়া গাঁৱৰ লোকেশ্বৰ নাথৰ ঘৰহে ওলালোঁগৈ। বিফল মনে আকৌ পাণদোকানী, গেলামালৰ দোকানীকো সোধা হ'ল। বৰমাই শকত বুলি ক'লেও হয় বুলি

কয়, খীণ বুলি ক'লেও হয় বুলি কয়। ওখ-চাপৰ, বগা-ক'লা, মোছ থকা-নথকা সকলোতে হয়-হয়। মোৰ মূৰ ঘূৰোৱা যেন পালো। ইফালে ঘৰ বিচাৰোঁতেই বেলিও ভাটী দিলে। মানুহে যি কয় বৰমাই তাতে হয়ভৰ দিলে। গতিকে বিৱৰণে কাম নিদিয়। উপায়ান্তৰ হৈ মই বৰমাহঁতক মাৰোৱাৰী গোলা এখনৰ আগৰ বাৰাণ্ডাতে বহুৱাই থৈ জোঁৱাইক বিচৰাৰ সিদ্ধান্ত ল'লো। তাৰপৰা উঠি নাযাবলৈ বাৰম্বাৰ অনুৰোধ কৰি চাইকেলত উঠিলো। জোঁৱাইৰ বিৱৰণ এটা মনতে ঠিক কৰি ল'লো।

প্ৰায় চাৰিখনমান তামোল খোৱাৰ সময় নাৰেংগী, নুনমাটি, সৰুমটৰীয়া, বৰমটৰীয়া, গীতানগৰ আদি পাক মাৰি পাহাৰৰ দাঁতিত এটা সৰু চাংঘৰত নঘৰীয়ানী বৰমাৰ ছোৱালী মাকগক আবিষ্কাৰ কৰিলো। চাংঘৰৰ তলত ছাগলী, হাঁহ, ওপৰত মাকগহঁত থাকে। মাকগক দেখা পাই মোৰ খং টিকনিৰ আগ পালেগৈ। মাকগে অৱশ্যে মোক দেৱতা দেখাদি দেখিলে। কি ক'ব, কি সুধিব, কি কৰিব, ক'ব নোৱাৰে। বিচুৰ্তি খালে। মুঢ়া এটাত বহি

দুগিলাচ পানী খোৱাৰ পাছত বৰমাহঁত অহাৰ খবৰটো দিলো। জোঁৱাই ঘৰত নাছিল। চাকৰিলৈ গৈছে। ক'তনো চাকৰি কৰে জনা দৰকাৰ ভাবি মাকগক সুধিলো, “হেৰি নহয় মাকগ, জোঁৱায়েনো ক'ত চাকৰি কৰে?”

“দাদা, এখেতে ইয়াৰে কোম্পানিৰ গুদামত চাকৰি কৰে।”— মাকগৰ উত্তৰ। বুজিলো। পৰিচয় বিভাটটো কয় হৈছে।

ছিকিউৰিটি গাৰ্ড হিচাপে মাকগৰ গিৰীয়েকে পুলিচৰ নিচিনা থাকী পোছাক এযোৰ পায়। হাতত এডাল লাঠী, মূৰত এটা টুপী নিশ্চয় পায়। তেওঁ পুলিচৰ চাকৰি কৰে বুলি বৰমাই ধৰি নল'ব কিয়?

মাকগৰ চাংঘৰৰপৰা দেখা পালো ৰেল লাইনৰ সিপাৰে এহাতে তেলৰ পুং আৰু সিহাতে কয়লাৰ খনি।

বৰমাহঁতক গন্তব্যস্থানত পৌঁচাই দি উভতি আহি মই ঘৰ পাওঁতে আবেলিয়েই হ'ল। উদং হৈ পৰা ঘৰখনত দিনৰ ভাতসাঁজ ৰান্ধি খাবলৈ মোৰ মন নগ'ল।

যোগ আৰু প্ৰাকৃতিক চিকিৎসা

দিজু ভৰালী

২৪৫৪/লাচিত

যোগ হৈছে সুস্থ স্বাস্থ্য জীৱন লাভৰ এক ধৰণৰ কলা আৰু বিজ্ঞানৰ সংমিশ্ৰণ। সংস্কৃত যুজ ধাতুৰ পৰা যোগ শব্দৰ পৰা উৎপত্তি। যুজ ধাতুৰ অৰ্থ হ'ল মিলন। ভাৰতীয় অধ্যাত্ম সাধনাৰ ক্ষেত্ৰত যোগ হৈছে চিত্ত, বৃত্তি নিৰুদ্ধ অৰ্থাৎ মন আৰু বুদ্ধি স্থিৰ কৰি শান্ত অৱস্থা লৈ আন সমাধি লাভ কৰাকে যোগ বোলা হয়। আমি ইচ্ছা কৰিলেও সমাধি লাভ কৰিব নোৱাৰো। ইয়াৰ বাবে যম, নিয়ম আসন, প্ৰণায়াম, প্ৰত্যাহাৰ, ধাৰণা, ধ্যান, প্ৰভুতি প্ৰধান কাৰক। যোগৰ উদ্দেশ্য হ'ল আধ্যাত্মিক উন্নতি, আত্মজ্ঞান, ব্ৰহ্মজ্ঞান, ঈশ্বৰ দৰ্শন ইত্যাদি। ঈশ্বৰ লাভৰ সলো ধৰ্মৰ পন্থাকেই “যোগ” নামেৰে অভিহিত কৰা হৈছে। ভাৰতবৰ্ষত যোগ চৰ্চাক অতি উচ্চ স্থান দিয়া হৈছে। ইয়াৰ উমান ৰামায়ণ, মহাভাৰত পৰা পোৱা যায়। প্ৰাচীনকালত যোগী আৰু ঋষি মুনি সকলে পৰম সুখ আৰু আনন্দ লাভ কৰিবৰ বাবে সাধনা আৰু আৰাধনা কৰিছিল। তপশ্যাত নিজকে ব্ৰতী কৰি ৰাখিছিল। যোগ চৰ্চা কৰিছিল। মানুহে সুখ, শান্তি আৰু আনন্দৰে জীৱন যাপন কৰিব বিচাৰে কিন্তু ৰোগ, ব্যাধি, জৰা, মৃত্যুৰ যন্ত্ৰনাই মানুহৰ জীৱনত পদে পদে ব্যাঘাত জন্মায়।

তাৰ একমাত্ৰ উপায় যোগ চৰ্চা। যোগ চৰ্চা উদ্দেশ্য হৈছে পৰমাত্মাৰ লগত জীৱাত্মাৰ মিলন। একালত শংকৰাচাৰ্য্য শঙ্কৰদেৱ, বিবেকানন্দ নিচিনা মহাপুৰুষ সকলো বিপদ বিঘিনী অতিক্ৰম কৰি বছৰ বছৰ ধৰি যোগ চৰ্চা কৰিছিল। যোগচৰ্চা অথবা অনুশীলনে মানুহৰ মন বহিৰ্জগতৰপৰা আতৰি আহি আন্তৰ্জগতত প্ৰবেশ কৰি মনক শান্ত কৰি ৰাখে। মনক বিবেকৰ বশৱৰ্তী কৰি ৰাখে। মনুহৰ জীৱন সংসাৰৰ জ্বালা, যন্ত্ৰনা আৰু বিভিন্ন সমস্যাই আৱৰি ৰাখে ক্ষণিক সুখ আৰু আনন্দ উপভোগ কৰিলেও অধিক সময় দুখ সাগৰত নিমজ্জিত হৈ থাকে। যোগ অনুশীলনে এইবোৰৰ পৰা আতৰাই নিজকে সুখ আৰু বিমলানন্দ অনুভূতি প্ৰদান কৰাত সহায় কৰে। যোগ অনুশীলনে স্বাস্থ্যৰ উন্নতি সাধন কৰাৰ লগতে সুপ্ত প্ৰতিভা বিকাশত অৰিহনা যোগায়। যোগ চৰ্চাই মানুহক ৰোগ মুক্ত কৰি ৰাখে। দেহ সবল সুঠাম কৰাৰ লগতে কোষ সমূহৰ জীৱনী শক্তি আৰু প্ৰতিৰোধ ক্ষমতা বঢ়াই। সেয়েহে যোগীয়ে সদায় প্ৰৰ্থনা কৰে “সৰ্বেসন্ত সৃথিন। সৰ্বে সন্ত নিৰাময়া সৰ্বেভদ্রানি পশ্যন্তু মা কশ্চিৎ দুখ ভৱতে” অৰ্থাৎ

বিশ্বৰ সকলোৰে সুখী হওক, সকলোৰে নিৰাময় হওক কাকো যেন দুখে স্পৰ্শ কৰিব নোৱাৰে” ।

প্ৰাকৃতিক চিকিৎসা : মানৱ জাতিক ৰোগ ব্যাধিৰ পৰা মুক্ত ৰাখিবৰ বাবে সম্পূৰ্ণ প্ৰাকৃতিক তত্ত্বৰ দ্বাৰা চিকিৎসা কৰা হয়। প্ৰাকৃতিক চিকিৎসা প্ৰথম আমেৰিকাত আৰম্ভ হয়। জন স্কিল আৰু বেনেডিকট লাষ্ট প্ৰথম নামাকৰ-কৰিছিল। ভাৰতত ড° মহাবীৰ প্ৰসাদ পোদ্দাৰ আৰু ড° জানকী সৰন বাৰ্মা প্ৰাকৃতিক চিকিৎসা স্থাপন কৰিছিল। এওঁলোকক প্ৰাকৃতিক চিকিৎসকৰ জনক বোলা হয়। প্ৰাকৃতিক চিকিৎসা বিভিন্ন পদ্ধতি সমূহ :

১) স্বেদক্ৰিয়া (Sunbath) : সূৰ্য্যৰ ৰশ্মি প্ৰয়োগ কৰি বিভিন্ন চিকিৎসা কৰাকে স্বেদক্ৰিয়া বোলা হয়।

২) পানী চিকিৎসা (Hydrotherapy) : পানী তথা গৰম পানী ভাপ ব্যবহাৰ কৰি সকলো অৱস্থাত চিকিৎসা কৰা হয়। পানীৰ দ্বাৰা ব্যাহিক আৰু আভ্যন্তৰীণ দুয়ো প্ৰকাৰে আমাৰ শৰীৰ পৰিষ্কাৰ কৰিব পাৰি।

৩) মাটি চিকিৎসা (Mudtherapy) : মাটি প্ৰয়োগ কৰি চিকিৎসা কৰা হয়। মূলতানী মাটি প্ৰলেপ লগাই চিকিৎসা কৰা হয়।

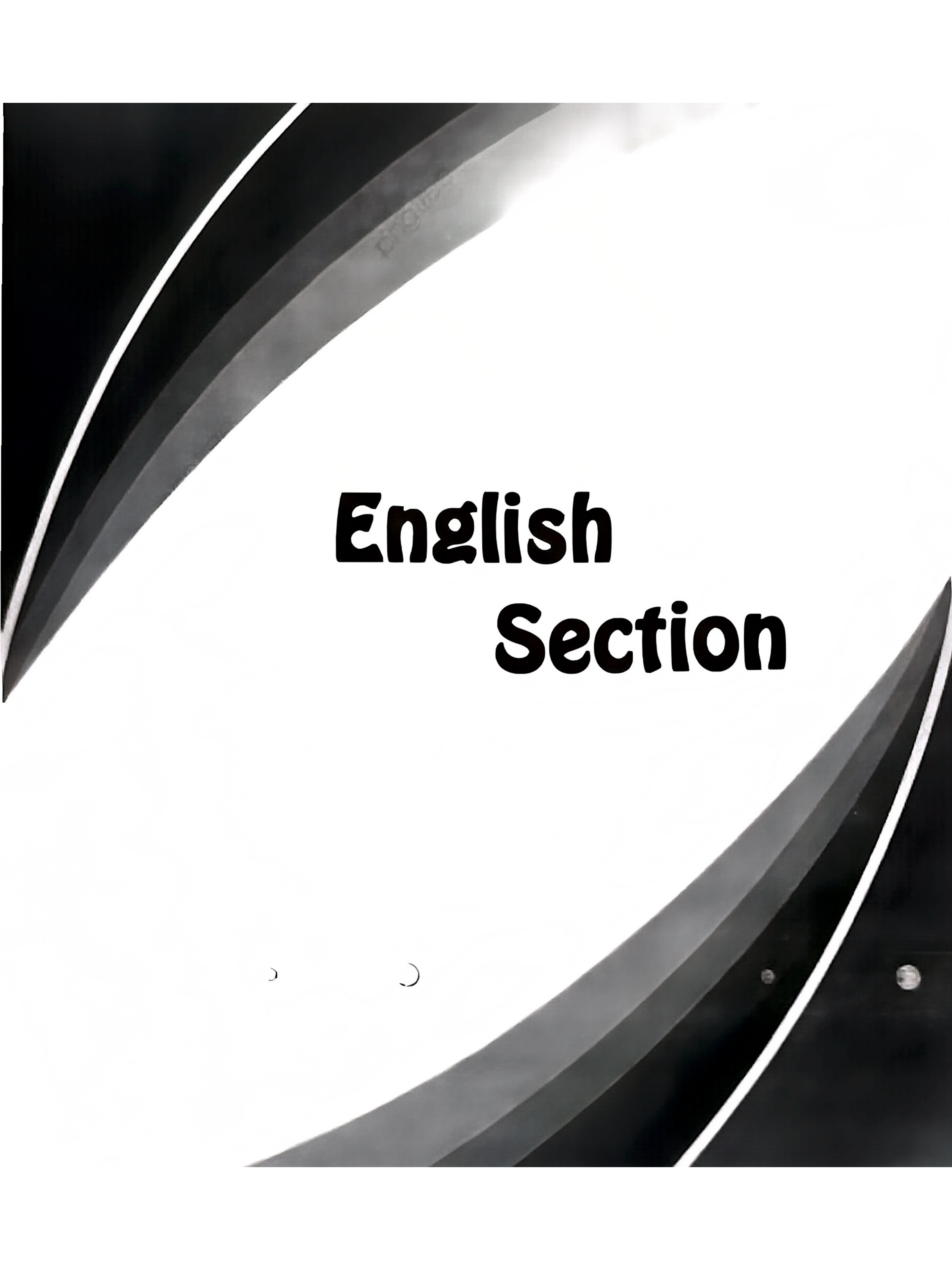
৪) আকুপাংচাৰ (Accupuncture) : এইটো চীন দেশৰ এক পৌৰাণিক চিকিৎসা। এই পদ্ধতিত শৰীৰৰ বিভিন্ন অংশত বিশেষ বিন্দু বেজীৰে স্পন্দিত কৰা হয়। মানসিক চাপ, কানেৰে নুশুনা, গাঠিৰ বিষ ইত্যাদি ৰোগ নিৰাময় কৰা হয়।

৫) আকুপ্ৰেচাৰ (Accupressure) এই চিকিৎসাত শৰীৰৰ নিৰ্দিষ্ট ঠাইত বিশেষকৈ হাত আৰু ভৰিৰ তলুৱাত চাপ প্ৰয়োগ কৰি চিকিৎসা কৰা হয় আৰু শৰীৰৰ কোচ খাই থকা স্নায়ু আৰু সিৰাবোৰ সক্ৰিয় হয়।

৬) সুগন্ধি চিকিৎসা : এই চিকিৎসাত বনৰ ঔষধি গছ-গছনি, ফুল পাতৰ পৰা সুগন্ধ তেল উৎপন্ন কৰা হয়। এই তেল ব্যবহাৰ কৰি শাৰীৰিক আৰু মানসিক স্বাস্থ্য উন্নতিত সহায় কৰে। মস্তিষ্ক আৰু স্নায়ুতন্ত্ৰত প্ৰভাৱ পেলায়।

৭) ৰেইকী (Reiki) : এইটো জাপানী চিকিৎসা পদ্ধতি। ইয়াৰ আবিষ্কাৰক হল “মিকাও চাঁও” ৰে (Re) অৰ্থাৎ সৰ্বব্যাপী জীৱনী শক্তি। এই চিকিৎসা পদ্ধতি হাতৰ দ্বাৰা কৰা হয়। ই মনৰ পৰা মানসিক চাপ, চিন্তাৰ পৰা মুক্ত ৰাখে। ভাৱনাক সুদ্ধ কৰে। শৰীৰৰ বিষাক্ত পদাৰ্থ বাহিৰ কৰি শৰীৰত প্ৰাণশক্তি বঢ়ায়।

English Section

SALUTATIONS

Loken Das
1704/Lohit

Salute SSG on raising day.
Every 12 November I salute you.
I salute the spirit of 'Sarva Me Sadhyam'
Everything is possible.

The spirit ingrained, we try and put best of our effort to whatever we do..

We succeed not because we always do best but because we accept even failure
with grace and then strive to overcome,
give the best and try for the best.

For,
we were taught to be sainiks in spirit
whether we don the uniform or not.

We value the spirit of 'we'
in work, home, friends.....
that spirit, be one among those you are with, that sense of belonging.

Being forthright and honest is the format of life we are fitted in to,
the spirit that sees us through.

But for being chiseled by you
O my alma mater
I would have been a lost soul.
It's for you that the spirit lives on
marching past the hurdles of life
The spirit of Sarba Me Sadhyam....

Saluting the Red and Green Flag.

I COULDN'T SMILE THROUGH MY PAIN

Late Dr. Shubhalakshmi Nath Kakati

W/O Ganesh Kakati

1175/Chilarai

I couldn't smile through my pain.
I wish I could.
Everyone wanted me to forget my pain.
But how could I.
When dark clouds loomed large.
I couldn't smile through my pain
I wish I could.
Everyone wanted me to be my old self.
But how could I
When thoughts of an unknown journey look
Gripped me in fear.
I couldn't smile through my pain
I wish I could.
Everyone wanted me to be join society
But how could I
When my familiar body turned into an alien
Not knowing how it would response.
I couldn't smile through my pain
I wish I could.
Everyone wanted me to be happy
But how could I
When thoughts of my kids sailing through life alone
Tormented me day and night.

I couldn't smile through my pain
I wish I could.
Everyone wanted me to live
But how could I
When all I could think of was death.
Oh! How I wished I was brave enough
To face everything that life had to offer
I listen to spiritual gurus teaching us
To accept pain with a grace
Because it is the result of karma!
But how can the law of karma be justified?
When humans suffer of something they aren't even aware of
Oh! How can I accept that I was a terrible sinner in my past life.
When I have never knowingly hurt anyone in my present life.

FIGHTERS AT THE BORDERS

Ananya Barman
D/o Girija Kanta Barman
1438/Lohit

The head where the service cap is put is missing
The arm where the stars are clipped is missing
The hand where the gun was held is missing
The body where the uniform was worn is missing
The waist where the belt was curved is missing
The mouth from where the slogans and promises
for their motherland was sworn is shut
The last place where the war was held to own is ours now
because of you but the reason of whom we achieved it is no more
The motherland where you were born is idle
The flag you took to wave is waved by you but we were aware
of the fact that there would be two flags,
One waved and another wrapped on you

THE CROSSROADS

Dhriti Mohan Sarma
4764/Udaygiri

You too shall stand one day,
At that cross road of the woods of life, as they say!

'Lovely', it might not be , but
'Dark' it definitely is!
But come what may, choose you have to,
Easy, it seldom is;

And mind you, be aware of the lure,
That traps many.
An Easy path isn't the key, axe that thought,
If you ever had any.

Putting your comfort at the back foot,
Gather your guts, and get busy
Never fall for the illusions, dear
For the road downhill always seems easy!!!!!!!

LEGENDARY GENERAL MAHABIR LACHIT BORPHUKAN

Lt. General Pranab Kumar Bharali, VSM (Retd)
354/Chilarai

Mahabir Lachit Borphukan, the seventeenth century iconic Ahom general who decisively defeated the invading mughal army in the battle of Saraighat is a household name in Assam. He is the most illustrious general in the history of Assam. Anecdote of his patriotism where he behaded his lazy and inefficient uncle for lagging behind in construction of the defences uttering, “my uncle is not greater than my country” is a folklore. Story of his leading the troops to the naval battle of Saraighat despite running high fever stands as a legend of leadership in battle. Today, with love and respect he is deservedly honoured as Mahabir Lachit. Example of his bravery and leadership in battle as a warrior is unparalleled in the history of Assam.

Analysis of attributes of generalship of Mahabir Lachit reaffirms his position as the most illustrious general in the history of Assam and

qualifies to be one of the legendary historical heroes of India, at par with Maharana Pratap and Chhatrapati Shivaji.

Lachit did not inherit his generalship. He rose through the ranks of service from the lowest rung to the highest, one step at a time to become the Borphukan or the highest general of the Ahom army. His proficiency in tactics, strategy and administration were validated in the battlefield. Thus he was a wholesome general who also possessed first hand experience and flavour of the ground level soldier.

He was the seventh child of Mumai Tamuli Borboruah. La in Tai language means child and Chit means seven. That is how he got the name Lachit. He was taught to read and write, he was also trained in the skills of soldiering. After completing his studies he got his first assignment as the Hasoti

dhora tamuli of minister in the kings court. This is equivalent to private secretary to a minister in today's time. This exposure gave him the opportunity to learn the art of administration which is essential for a good general. Thereafter he became Ghora Baruah or the incharge of the royal stables. Subsequently, he was appointed as the incharge of the Simaluguri fort. This is where he started imbibing early lessons of generalship.

In 1662 mughals under Mir Jumla, then governor of Bengal attacked Assam and reached upto the capital at Gargaon. Ahom king Jaydhwaja Singha fled the capital. That saved his life but he was forced to sign a humiliating treaty as per which he was forced to accept mughal suzerainty, cede western half of ahom kingdom from Koliabor westwards to mughals and pay penalty for the cost of war plus an annual tribute. Besides, his own daughter had to be sent to mughal harem at Delhi. He was so heartbroken that he died soon thereafter. He was succeeded by king Chakradhwaja Singha.

Chakradhwaja Singha decided to re establish Ahom sovereignty over the kingdom. He started assembling an

expeditionary army and in 1667 appointed Lachit as the Borphukan or the chief of that Army. Preparing an army into an effective expeditionary force which is basically an attacking army needed generalship of extraordinary caliber. Restructuring , equipping and training such a force called for expertise of the highest order. Subsequent performance of this force in the battle field is proof enough that Lachit provided the needed professional acumen and created the the kind of force which was the need of the hour for the kingdom.

Ability to analyse the terrain of the intended area of operations to extract strategic and tactical advantage out of it while simultaneously denying the same to the enemy is the basic operational attribute of a general. From the terrain analysis he also draws out the final objectives of his operations. Lachit must be given highest credit for complete understanding of military implications of Brahmaputra river and the hills on its banks for defence of ahom kingdom. Understanding the military implications of complete terrain of the kingdom without the help of modern day technologies like satellite imagery,

aerial photography or even surveyed maps is an wonder in itself. He understood that invaders must be denied the use of Brahmaputra as well as it's either banks to progress their operations. Brahmaputra flows through Assam in multiple channels where denying this river to the enemy is almost impossible. However at Guwahati it flows in a single channel between Agyathuri hills in the north bank and Kamakhya hills in the south bank. This is the ideal place to deny the river to the enemy. He, therefore, arrived at the military imperative that the invaders must be pushed west of Guwahati. However, the extent of western boundary must be kept close enough to Guwahati so that the lines of communication upto the western boundary remain tactically viable. This is how he arrived at the brilliant military aim of clearing Guwahati from mughals and pushing them westwards only upto Manas river.

Mahabir Lachit progressed his operations from Koliabor along both the banks of Brahmaputra, pushing the mughals westwards. Guwahati which is situated on the south bank of Brahmaputra was strongly held by the

enemy. He planned brilliantly to **draw** the enemy out of Guwahati by **attacking** in strength the mughal camp at the north bank. He kept a guerrilla force awaiting on the south bank to **attack** Guwahati at an appropriate time. Unaware of the guerrilla force the mughal commander at Guwahati sent out a sizeable force to reinforce their camp at the north bank which was under attack. Lachit was prepared to beat back the counter attack by these reserves and hold his ground. He **simultaneously** seized this opportunity and **launched a** guerrilla attack at night on **Guwahati**. Ahom soldiers advanced **stealthily and** poured water into the cannons of the mughals thereby making the cannons unusable. Thereafter, in a **swift attack** his forces captured Guwahati along with the governor and a large number of mughal soldiers. Mughals started **retreating** westwards. Lachit advanced upto **Manas** river and liberated the **Ahom territory** ceded to Mir Jumla. This brilliant piece of tactics executed with **meticulous** timing by a balanced force could have been conceptualised and executed **only** by a brilliant general.

Another imperative for a general is to understand the qualities, strength

and weaknesses of his own army as well as that of the enemy. Thereafter his strategy should be to employ the strength of his army against the weakness of the enemy and at the same time ensure that he denies the adversary to use their strength against the weakness of his forces. Mahavir Lachit Borphukan displayed extraordinary brilliance in all these attributes of a general.

After capture of Guwahati, Mahabir Lachit did not sit idle on his laurels. He could visualise that the mughals will not accept defeat so easily. They will attack again with a large army to avenge their defeat. So he started preparing his defences meticulously to deny capture of Guwahati by mughals. On the north bank he chose to prepare defences based on hills of Agyathuri and Alaboi. In the south bank he planned his defences from the Kamakhya hills southwards upto the hills of present day Meghalaya. He also planned to deny the banks of Brahmaputra river for landing operations by naval boats of the enemy. He knew that cavalry and navy were the major strength of the mughal army. So his defences were aimed at denying the mughals use of their cavalry and the

navy. He prepared defences based on ditches and bunds to prevent cavalry charge. It was further strengthened by placing spikes to deter the cavalry. Defences had gaps of six arm's length or 9 feet width in the plains and nine arm's length or 13.5 feet width in the hills for own soldiers to move in and out of the defences for their operations. To protect against naval attacks, stockades were built and spikes were placed on the possible sites on the river banks which could have been used by attacking navy to land soldiers. He also built up a worthwhile Ahom Navy, with local small sized boats. Example of such meticulous professional preparation of defences on the face of the enemy in the seventeenth century is extremely rare in the history anywhere in the world.

By the meanwhile Aurangzeb ascended the mughal throne at Delhi. He ordered the governor of Bengal Siasta Khan to capture the Ahom kingdom. Siasta Khan sent an expeditionary force under Raja Ram Singh, king of Amber, present day Jaipur in Rajasthan. This formidable force consisted of 30,000 infantry, 18,000 archers, 15,000 cavalry with horses of Arabian breed, 5000 gunners with 1000 pieces of artillery and

a large flotilla with sailors of Dutch and Portuguese origin. On the other side Lachit expedited his preparation of defences. It was in one such task of preparing the defences that he found his own uncle too slack in supervising the task, Lachit was so outraged by the laziness of his uncle that he behaded him uttering that 'my uncle is not greater than my country'. This episode is an immortal epitome of patriotism displayed by Mahabir Lachit Barphukan.

Ram Singh's forces contacted the Ahom defences at Guwahati in 1669 but failed to penetrate them. So, Ram Singh decided to lay a siege around Guwahati, which lasted more than an year. During the siege, mughal army made a number of attacks to breach the Ahom defences. But, the Ahom defences were tactically well laid out, those defences denied the mughals to charge the defenders with their superior cavalry. Mughals failed in all their attempts. Such was the tactical brilliance of Mahabir Lachit Barphukan as a general. Mughals then, made attempts to breach the Ahom defences by naval attacks. But the stockades and the spikes planted on the sand banks by the defenders foiled those attacks. Display of such tactical brilliance of naval

warfare by an army general is indeed rare.

Repeated attacks by the mughals both by land as well as through the river route were successfully stopped by the tactically well laid out Ahom defences. In the meantime monsoon set in and the mughal army got stranded in their camps. Brilliant general, Lachit, exploited this opportunity and started carrying out guerrilla raids at night on their camps and inflicted heavy casualties. Ram Singh was terribly upset by these attacks but could not save his losses. He could only criticise them as 'thieve's tactics'.

Superb Ahom defences foiled every attempt of Ram Singh to penetrate them. Frustrated Ram Singh did not hesitate to pull out other non ethical tricks from his hat. He tried to bribe Lachit to vacate Guwahati, but, did not succeed to corrupt patriotic Lachit. He then challenged Lachit to one to one duel. Lachit displayed extreme maturity turning down the offer. He was a responsible general who understood that the stakes were too large to accept a personal gamble of that nature. Ram Singh then stooped even lower, he tried a ruse. He tied a letter to an arrow and

shot it into Ahom camp. Letter stated that Lachit has agreed to vacate Guwahati for three lakh gold coins out of which one lakh has already been paid, therefore, everyone should vacate Guwahati immediately. This letter found its way to the king. King was furious with anger. Matured prime minister Atan Buragohain tried to calm down the king. However, the king did not prove to be equally matured. He ordered that Lachit should come out from the camp and face the mughals. This forced Lachit to come out from his defences in contravention to his good tactical practices and attack the mughals in the plains of Alaboi. That turned out to be a true disaster. Superior cavalry and artillery of Ram Singh was too much for the Ahoms. In one single day's battle Ahoms lost 10,000 men. With great difficulty balance Ahoms were able to retreat into their camp. Thanks to the professional acumen of Lachit as a general, it was once again the tactical sturdiness of the defences that saved the Ahom army from the hot pursuit of the mughal cavalry.

Massive loss at Alaboi adversely affected the morale of the Ahoms while it was a shot in the arms of the mughals as they tasted major victory for

the first time. However, Ram Singh knew that the success was mainly attributable to the Ahoms stepping out of their defences. Efforts to penetrate their defences may not yet yield success. So, he decided to exploit the success of Alaboi with a naval attack through Brahmaputra.

Mughals had large vessels with cannons mounted on either side. Owing to their size, such boats were slow for manoeuvring, while the makeshift Ahom navy consisted of small but highly agile boats. Seeing the huge size of the mughal navy, Ahoms, whose morale had already taken a beating due to losses in Alaboi, started losing their morale further and started retreating. At that time Lachit was physically indisposed with high fever. Notwithstanding his illness, he ordered his men to raise him to a boat and got ready to fight the enemy. Once again thanks to leadership of Lachit Barphukan, this exemplary show of personal bravery by their general had an electrifying effect on each and every soldier. Their morale got boosted up. They all rose to fight the enemy, at the famous battle of Saraighat. Small and agile boats of the Ahom navy expertly manoeuvred

around the mughal boats and succeeded in achieving a complete victory against the mughal navy who were totally at a loss to deal against such swift manoeuvres.

After this defeat, Ram Singh never again dared to attack the Ahoms. Mughals were made to retreat upto Manas river. Ram Singh went onto record his praises for Ahom army. He wrote that “ every Ahom soldier knows how to row boats, how to shoot arrows, how to dig defences and how to fire cannons and firearms. I have never seen such versatile soldiers in any part of India “. He further wrote about Lachit Barphukan, ‘ kudos to the king, kudos to the general, kudos to the country. Even, I, Ram Singh being personally present in the battlefield, could not find a single opportunity or any loophole to defeat this individual who leads all the forces’.

Generalship of Mahabir Lachit compares very closely with Maharana Pratap and Chhatrapati Shivaji. All three of them were almost contemporaries and each one of them fought against the mughals whose armies were led by rajput generals. Even those opposing generals were related to each other. Mahabir Lachit fought against Raja Ram Singh. Chhatrapati Shivaji fought against Raja Jai Singh who was the father of Raja Ram Singh and Maharana Pratap fought against Raja Man Singh who was the grand father of Raja Jai Singh. Even Saista Khan who fought against Shivaji as mughal governor of Deccan is the same person who later became mughal governor of Bengal whose army fought against Mahabir Lachit. It is therefore logical that the heroism and brilliance of generalship of Mahabir Lachit be recognised at the national level at par with Maharana Pratap and Chhatrapati Shivaji.

WAR MEMORIALS

Col Balen Chandra Das
258/Lachit

“When you go home, tell them of us and say, for your tomorrow, we gave our today.”

There was an article by Cadet Hekiye Sema of Lachit House in our school journal in 1966/67 titled, if I remember correctly, “Nagaland My Home”. Apart from his lucid and beautiful narrative about the youngest and the new state of Nagaland, what still remains fresh in my mind is the poignant memory of the above evocative epitaph enshrined on the Kohima War Memorial which he described touchingly in the article. This was built in memory of soldiers of the British empire who laid down their lives to repel the Japanese assault in 1944 during the World War - II. This was to commemorate their supreme sacrifices. Like all such epitaphs this too is very emotive and heart-rending. That this epitaph was flashed or came up time and again on many an

occasion added to its being embedded in my mind and continues to haunt me.

War Memorials are a befitting homage to fallen heroes in the service of their motherlands. The impressive and majestic India Gate in Rajpath, New Delhi was built by the Britishers to pay tribute to the fallen Indian Soldiers who made the supreme sacrifices during the World War - I and the Afghan War. But sadly and surprisingly no Indian government since independence thought about or deemed it fit to construct a National War Memorial (NWM) to honour our fallen heroes since independence. The Amar Jawan Jyoti was built under the India Gate as a token to honour the soldiers who laid down their lives in the 1971 War. Frankly it is not even a consolation for a War Memorial. There are some regional and individual memorials. All the same, it's a matter of great shame that there was

no central NWM to commemorate and pay homage to our heroes or martyrs of 1947-48 J&K conflict, the 1962 China War, 1965 and 1971 Wars, the operations of the ill-fated IPKF (Indian Peace Keeping Force) in Srilanka from 1987 to 1990 and also the Kargil War of 1999.

This speaks volumes about our lackadaisical attitude towards those - "Who Gives Their Todays For Our Tomorrows." It may be easy to put the entire blame on successive governments and the corrupt, characterless as well as the unprincipled politicians. But in reality we as a nation and as a society are a bunch of ungrateful, incorrigible and irresponsible lot. We regard a soldier's life as cheap and expendable. We expect him to give his best and everything, including his life. But we are hesitant to treat him with honour and dignity, provide him the basic amenities, pay and perks. What's more not even proper arms, ammunition and equipment to fight. Anyway, this is another story for another day.

After decades of apathy and hesitancy, in 2014, the new government decided to built a NWM and catered for funds for it and thus the long waited

dream was set rolling to be a reality. However, a lot of political brinkmanship and ideological bickering accompanied by political/bureaucratic bungling followed. Be that as it may, finally, the project for the National War Memorial was completed and was inaugurated and dedicated to the nation by the Hon'ble Prime Minister on 25 Feb 2019. The NWM in New Delhi in the majestic Rajpath and Central Vista complex has been built in harmony with the existing layout and symmetry of the entire area. This is an edifice or a shrine, in fact the War Memorial in Melbourne is called The Shrine of Remembrance, to celebrate a war or victory or to commemorate those who died or were injured in all our wars. It provides an opportunity to the visitors to pay their tributes, express their feelings and develop a conscious connect with the monument, with the institution and people in whose memory and reverence it has been built. The memorial attempts to invoke a deep sense of gratitude and a moving experience and serves as a symbol of patriotic inspiration and motivation for future generations.

Thousands of soldiers of the Indian Armed Forces have made the supreme

sacrifice in various wars and conflicts to defend the sovereignty and integrity of our country after our independence. The National War Memorial represents the collective gratitude of our citizens to its valiant heroes of the Armed Forces. The Memorial will help strengthen the sense of belonging, high moral values, sacrifice and national pride in our citizens. It shall stand testimony to the sacrifices made by our soldiers during various Wars, Conflicts, United Nations Operations, Humanitarian Assistance and Disaster Response Operations.

It's a matter of pride and honour for us that we now have a War Memorial in Guwahati. The Guwahati War Memorial is dedicated to the martyrs from Assam who fought for the nation and died in the process. It was opened to the nation in 2016. It is a tribute to and mark of our reverence for the heroes who sacrificed their lives for our motherland. Homage is paid to the martyrs on special occasions like the Martyrs Day, Flag Day, Kargil Vijay Diwas etc by Civil and Military dignitaries and the public. The memorial aims to instill and spread the feeling of patriotism among the younger generations.

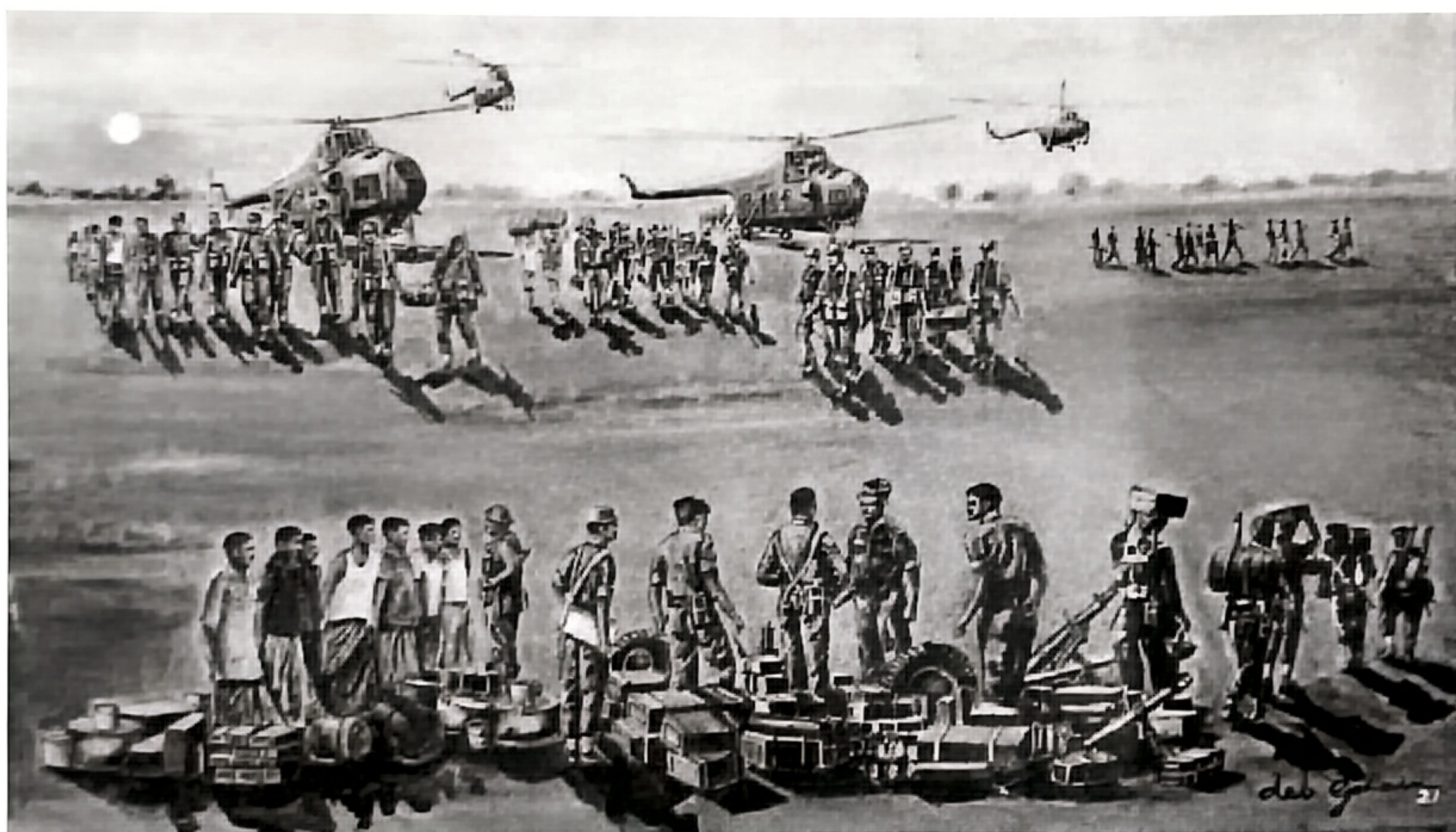
The brilliant architecture, design and concept of the memorial adds to and enhances the spectacular ambience and environment of the Dighali Pukhuri. It is now a popular tourist spot in the city. The memorial houses a replica of 'Amar Jawan', mounted old pieces of old equipments like Fighter Aircraft, Tank, Missiles and some wonderful sculpted imitations of the famous Saraighat Battle. All in all, the site is a beautiful initiative by the Rajya Sainik Board (RSB) of the state government and an amazing way to add beauty to the historical spot. Cmde Kamlesh Chandra Choudhury, former Director of the RSB, an SSGian, was the man behind the this dream project. He along with his team of veterans executed and completed this daunting task despite severe hurdles and oppositions, obstructions and distractions including a legal battle by a group of people posing as social workers and intellectuals of Assam. We are grateful to Cmde Choudhury and his team for the WM which is now listed as one of the points of tourist attractions of Guwahati.

SPECIAL HELIBORNE OPERATION (SHBO) : BANGLADESH WAR OF LIBERATION-1971

১৯৭১
১৭/১১

*Gp Capt Debananda Gohain
17/Chilarai*

This is one operation flown by a band of helicopter pilots of IAF in the 1971 War of Bangladesh Liberation that probably has no parallel in the annals of military history. Lesser known, and strangely unsung for 50 yrs, this is the actual version of the bold use of unarmed Mi-4 helicopters, by late Lt Gen Sagat Singh PVSM, to air lift elements of IV

Corps, across the formidably wide Meghna river obstacle, to corner Pak army at Dacca, which led to the liberation of Bangladesh in a quick manoeuvre battle that dazzled the world during 1971 Indo-Pak war. It was an impromptu act of war by General Sagat Singh, without a doctrine, training or precedent.

The Special Heli-Borne Operation (SHBO), a leap across Meghna by troops of Indian Army deep behind enemy lines, was facilitated by 10 Mi-4s doing round and round shuttles all night on 9 Dec 71. This operation not only isolated Paki 14 Bde at the fortified Bhairab Bazar garrison (near Dacca), but also cleared the way for our troops to advance 25 km south-west and capture Narsingdi, clear the path to Dacca, by the very next day.

From 11-13 Dec 71, in round the clock shuttles by the same helicopters airlifted more troops with their stores, dismantled field guns with ammo, across Meghna from Brahmanbaria to Narsingdi. The operation continued day and night on the 14th & 15th Dec 71 and the same Mi-4s ferried a portion of 23 Mtn Div over the widest part of Meghna.

The most notable feature of this operation are the courage and commitment displayed by the helicopter crew who flew day and night for almost 10 days without proper rest and food. Mi-4 helicopter had a very limited capability of flying by night and it could barely carry 12-15 personnel with light

equipment. However, at the end of the operation the 10-12 helicopters had helilifted almost 6000 troops of Indian Army and Mukti Bahini with heavy loads like mortars and field guns in dismantled conditions. There were places where they faced stiff opposition from the Pak Army who fired on the slow-moving helicopters. But heliborne operations continued undeterred. Few helicopters that suffered damage like bullets holes going through and through were immediately patch repaired and sent back for operation. Fortunately, there was no injury to crew and as the surrender ceremony of Pakistani troops were to take place at Dacca, the same helicopters were used to transport senior officers and dignitaries into Dacca. In terms of aerial war effort by any air assets, or sorties / hrs flown by pilots, the round the clock contribution of Mi-4s and its valiant pilots of 110 HU, commendably out did others like them manyfold !

The oil painting of mine captures the forming-up of the first company of 10 Bihar, after their insertion at Narsingdi, while 4 Guards were still fighting to clear enemy pockets, early morning on 11 Dec 71.

A REFRESHING DAY

Birendra Kumar Saharia

291/Lachit

Nostalgically one would have loved to be a part of an event held at the old school building premises at Baladmari, Goalpara where axom axom o ai axom was sung many times over in the assembly ground. That is where some glorious years were spent and have fond memories that cannot be wiped out even after more than 50 years of leaving school in 1972. Friendship that we have had with fellow classmates, seniors and juniors is beyond parallel. It is not known if there is an institution elsewhere wherein every student is friends with every other student, teachers and others associated with the school irrespective of the age. This adorable feeling brought us to the 59th Raising day on the 12th November 2022 to the present premises at Mornoi because the school firmly and permanently stood there and an event related to Sainik School Goalpara held anywhere was equally important. In our daily life how often are we referred to

as sainik school boys even after five decades of being out of it. It speaks volumes about SSG. Prestigious.

It was at our classmate Ranjit Borthakur's initiative that we Bipul Sarma, Minendra Narayan Bora, Sachindra Das, Uday Barman and this writer reached the school premises on time from Guwahati. It was gracious of the Principal, Vice Principal, Administrative Officer, teachers and others including the boys to warmly receive the guests. Arrangements were of very high order. Talking cordially to the officers, teachers, boys past and present took us to the sweet old days in the sixties and early seventies trying to figure out if we missed anything then or they now. And ofcourse comparison was not of any importance. Today they do have a much wider area for sports and other activities. In those days we had to use Goalpara College field, TCPC ground and Jail ground far away from the school

campus for sports activities. Boys and all employees now are fortunate that they can live in the same campus with excellent building accommodation. Earlier in the Goalpara campus boys staying in bamboo.fenced Chilarai and Udaygiri houses had a tough time coping up with chilling winter. Boys in Lachit and Lohit houses were lucky to have found good accommodation. That is also a fond memory now. It was good to see the present young boys moving around cheerfully enjoying each other's company. Accommodation in the houses is spacious, enough space to move around. The yard surrounded by the rooms for each house serves a useful purpose giving a breathing and exercising space.

The school does have a very big nicely maintained compound with multiple clean buildings and smooth play grounds which should be helpful for mental and physical development of the boys in particular and all those living in the premises in general. The roads connecting the useful places of interest and the greenery all around are a delightful treat to the eyes.

It was a peaceful and pleasant day full of activities. A refreshing day of this nature with smiles and cheerfulness all around will keep a lot of stress away. Wish we could stay in the premises and spend a year or two in the present environment with lots of fun becoming boys again.

WOMEN'S ROLE IN INDIA'S STRUGGLE FOR INDEPENDENCE

Maitreyi Parashar
D/O Utpal Parashar
2052/Aniruddha

Without mentioning the contributions of women to the Indian Freedom Struggle, the history of the Indian Freedom Struggle would be incomplete. The sacrifices made by the women of India shall take precedence. They fought with unwavering fortitude and bravery in the face of different tortures, exploitations, and sufferings in order to secure our independence.

When the majority of the men freedom fighters were imprisoned, the women stepped forward to lead the fight. The list of remarkable women whose names have gone down in history for their unwavering dedication to India's service is long.

Women's engagement in India's independence struggle dates back to 1817. Bhima Bai Holkar fought heroically against British colonel Malcolm in guerrilla warfare and overcame

him. Many women including Rani Channama of Kittur, Rani Begam Hazrat Mahal of Avadh fought against British East India company in the 19th century; 30 years before the "First War of Independence 1857".

Women's contributions to the War of Independence (the Great Revolt) of 1857 were commendable, and even the Revolt's leaders admired them. Rani of Ramgarh, Rani Jindan Kaur, Rani Tace Bai, Baiza Bai, Chauhan Rani, and Tapasvini Maharani led their forces into war with courage.

Rani Lakshmi Bai of Jhansi, whose bravery and exceptional leadership set a shining example of true patriotism. Women from all walks of life, all castes, religions, and communities joined the national movement, including those from educated and liberal households, as well as those from rural

areas and from all walks of life, castes, religions, and communities.

In the twentieth century, Sarojini Naidu, Kasturba Gandhi, Vijayalakmi Pundit, and Annie Besant are names that are still known for their individual contributions on the battlefield and in politics.

The First War of Independence (1857-1858) was the first major uprising against the British East India Company's control. The Doctrine of Lapse, as well as the distribution of greased cow and pig fat cartridges to Indian soldiers in Meerut, 'started the fire.' Furthermore, the adoption of the British educational system and a variety of social changes enraged a large segment of the Indian population, resulting in widespread agitation and a serious challenge to British control.

The East India Company was brought under the direct jurisdiction of the British Crown as a result of this agitation. Even though the British were able to put it down within a year, it was undoubtedly a popular uprising in which the Indian rulers, masses, and militia all engaged so enthusiastically that it became known as the First War of Indian Independence. Rani Lakshmibai was the

great heroine of India's first independence fight. She was a living example of patriotism, self-respect, and heroism. She was the empress of a vast empire of grandeur, despite being the queen of a little country.

The strike wave was followed by General Dyer's Jallianwala Bagh massacre, in which an unarmed gathering of 10,000 Baisakhi celebrators was savagely massacred with nearly 1600 rounds of ammunition. Despite the reluctance of common Indians, Gandhi continued to encourage cooperation with the British in December 1919. In the first six months of 1920, there were no fewer than 200 strikes involving 1.5 million employees, indicating a higher level of popular resistance. The Congress' leadership was compelled to confront its conservatism and give a more militant face to its programme in reaction to the swelling tide of public upheaval. Under the leadership of Mahatma Gandhi, Lajpat Rai, and Motilal Nehru, the "non-violent non-cooperation" movement was born.

In 1915, Mohandas Karamchand Gandhi returned to India from South Africa, where he continued the fight for self-rule and non-cooperation. Some of

the women who took part in the nonviolent movement include Sarla Devi, Muthu Laxmi Reddy, Susheela Nair, Rajkumari Amrit Kaur, Sucheta Kriplani, and Aruna Asaf Ali. The National Movement also included Kasturba Gandhi, Mahatma Gandhi's wife, and the women of the Nehru family, Kamla Nehru, Vijaya Lakshmi Pandit, and Swarup Rani. In Lahore, the movement was led by Lado Rani Zutshi and her daughters Manmohini, Shyama, and Janak.

During the Dandi Salt March and Civil Disobedience, women began their march to freedom by breaching salt restrictions, forest rules, erecting "Prabhat Pheries," and holding processions picketing schools, colleges, legislative councils, and clubs. Gandhiji nominated Sarojini Naidu to lead the raid on the Dharasana Salt Works in May 1930. Kamla Devi spoke at meetings, produced salt, and picketed foreign fabric and liquor stores during the campaign. During this time, the Nari Satyagraha Committee, Mahila Rastriya Sangha, and Ladies Picketing Board all played vital roles.

Women were expressly addressed in the Quit India decision, which was adopted against the British, as "disciplined soldiers of Indian liberation" who were obliged to keep the torch of war burning. Usha Mehta, a devout patriot, established the "Voice of Freedom" radio transmitter to broadcast the "mantra" of the freedom-war. The public was informed of protests and arrests, as well as the actions of young nationalists and Gandhi's iconic "Do or Die" warning for the Quit India movement. Usha Mehta and her brother continued to broadcast until they were apprehended.

In India's war for independence, women played a crucial role. They organised public meetings, picketed stores selling foreign booze and items, sold Khadi, and actively participated in national movements. They fearlessly faced the police baton and were taken to jails. Hundreds of thousands of Indian women gave their lives to ensure the independence of their nation.

CLASS CAPTAIN

Brig Ranjit Borthakur (Retd)

212/Chilarai

“Why is the blackboard so dirty?”, “why isn’t there anychalk?”, “why has not the class room been cleaned?” The new teacher on his first day at the school continued with his endless monologue. In all probability, he was not expecting an immediate answer from any of the students. Then, again, in all probability, on his very firstday as aschool teacherhe was merely trying to assert himself and to show that he was a no-nonsense and a strict teacher.

The entire class was in pin-drop silence. Probably none of the students had expected that the teacher would be on the offensive from the very first day itself. While he was thus spewing out endless questions in “rapid fire” mode, I kept hoping and praying that he would not ask “Who is the class captain?”.

But even before my prayer had time to reach God, the new teacher with a seasoned look of a professional master suddenly asked, “Who is the shameless irresponsible class captain?Stand up,” he barked. Again, there was pin-drop silence. Most of the students looked down, while the others started looking at the blackboard and a few others looked quickly at me with what I though was compassion and empathy.

I had no alternative. It was a straight question from our new teacher and which had but only one answer. “Yes, Sir,” I said, the voice hardly above a shaky whisper, “I am the class captain.” Silence. I slowly proceeded towards the teacher,my heart beating faster with every step of mine. It was one of the most difficult phases of my life. I knew the new teacher extremely well. A strict disciplinarian, who would not hesitate

to slap any student for even the slightest of mistakes.

As I came up close towards him, he pulled my right ear and immediately raised his right hand, indicative of offering a tight slap. But I think better sense prevailed in him, having probably realized that he was in a school classroom and not in his own home. Nevertheless, during those days, ear-pinching, slapping, etcetera were common and accepted forms of disciplining young would-be stars.

Yes, the new teacher was my eldest brother. After appearing for his BSc final examination from J B College Jorhat, he had joined Mariani High school(his alma mater) as a stop-gap teacher. I knew that my brother would join the school temporarily but I had never even remotely imagined that he would be given the responsibility to take his first-ever period with our class. Later on, I learnt that he was assigned our class at the last moment since our regular mathematics teacher had to go on urgent leave.

It is also worth mentioning that during those days many of the students,

in the intervening period after their final degree examination and before going for their Master degree, (mostly to Guwahati University; Dibrugarh University was not established, then), taught in their respective alma mater. These young boys took it as a somewhat time-honored responsibility and duty to contribute towards their almatmater.

While the high voltage drama continued inside the class room with my brother giving a moral lecture to the students, my trusted friend, Maniram Gogoi, quickly managed a duster and started cleaning the blackboard while another friend, Mahendra Baruah, quietly went to the teachers' common room and hurriedly returned with a few pieces of chalk.

My return path to my desk after the encounter with the new teacher (aka my elder brother) was also not very comfortable. While most of my classmates looked at me sympathetically, and some of them even had guilty looks on their faces, two girls, namely, Niru and Anjana, were giggling as if they had just won a major war against me, atleast on that day. They were the most infuriatingly talkative

girls in our class. I, as class captain found great difficulty in controlling them and more often than not reported their unruly behaviour to our class teacher who would periodically try to discipline them but without success.

But, today,since the class captain, himself,had had a horrific moment with the new teacher (that, too,a teacher who happened to be my

eldest brother)Niru and Anjana just could not have asked anything more. I knew they would soon make the news go viral, much faster than what social media does these days.

What happened at home that evening between my eldest brother and me and in presence of my mother and other family members is of course, another tale. A tale best not told.

HIKING TO ANNAPURNA BASE CAMP, NEPAL

Achitra Borgohain
2558/Chilarai

What struck me most powerfully within the first moments of my hike to Annapurna Base Camp was the well-laid-out trek routes. It is almost impossible to get lost even if you are hiking alone. On the contrary, with so many hikers around you, it's energizing.

Speaking of other hikers, the other thing that strikes you are the high number of solo trekkers en route. Someone who is between jobs, a guy who is going back home to the UK from Australia and decides to do a trek in between, a 55-year Filipino lady who had been doing smaller treks but wanted to conquer ABC - everyone out there with a zeal and mission that's infectious.

The first day of our 10-day hike was welcomed by the blazing sun in the morning and a steep elevation of 1,000-meter after lunch. We made it to our hotel closer to sunset after hiking

around 10 km. I just needed a bed to crash. As soon as I checked into the room - there awaited my first surprise. Clean room, a couple of blankets, and clean bathrooms. In fact, every hotel that we stayed at during the whole trek was spotless.

That was a good start, I thought. I was excited about what else this trek would throw on us. I had done a few treks before. But Annapurna Base Camp was my moment seeking hiking nirvana. To experience trekking like never before.

As I walked with these thoughts, I heard a scream "Pemba, Pemba". Looking back, I assumed the worse. She was vigorously shaking her hands and thumping her legs. Pemba - our guide - rushed back, took out a small pouch, and began rubbing it on her hands and shoes. She was bleeding in her hands and ankles from bites. It was a leech attack.

Our guide's salt-packed pouch saved the day. From that moment on, we marched forward cautiously, stopping and checking every 15-20 minutes if one of these blood-suckers had managed to creep into our shoes. Leech - another surprise we did not plan in the trek.

As we hiked up, Pemba kept telling us that the hotels and food will keep getting more basic. That 'basic' was a hot-water shower (for a fee) that feels like heaven after 6-7 hours of hiking, coffee and tea stalls along the way, and warm food. At 3,000 meters in the middle of the mountains, call that basic if you want.

The default food during the trek was dal-bhat (rice, dal, vegetable curry, green leaves, and sometimes a pickle or *papad*). Cooked fresh, served warm - exactly what you need in the mountains. There is little to no chance that you will have an upset stomach the next day. *Dal Bhat Power, 24 Hour* - the mantra of Nepal's trekking community.

And the backbone of this community is the porters. Lugging 18-20 kg loads on their head and supported

on their back, they walk side-by-side with you for the entire route, often leading the way. You will have nothing but awe and respect for them. Please tip them well at the end of the trek.

Well-laid-out routes, clean rooms, warm food. And the occasional local drink 'Roxie' or Khukri Rum to beat the cold nights. I wasn't expecting anything more as we were closing the 4,000 meters mark. Seems I was wrong.

Before leaving for Nepal, I set an OOO message for my emails. A 10-12 days trek in the mountains away from work was something I had to plan for as an entrepreneur. But boy, was I in for a shock. Every hotel on the way to ABC had a Wi-fi connection (for a fee). *Kudos to the Nepal government*. You are never out of reach. Heck, I even made calls from the Base Camp. By the way, you can also buy local SIM cards at the airport and retail shops and is recommended.

Back home after two weeks, I knew I was bitten by the mountain bug, watching mountain movies on repeat - *14 Peaks, Broad Peak, and Everest*. I was sure of one thing - as much as they are challenging, mountains are *addictive*.

Unless you have experienced it first-hand, it is impossible to understand what drives someone to conquer a summit amidst hostile, war-like conditions, knowing fairly well that they may not make it back.

And hiking to Annapurna Base Camp has turned me into a mountain addict, too.

CAUGHT BETWEEN THREE LADIES

Brig Ranjit Borthakur (Retd)

212/Chilarai

The queue was unusually long at the Mumbai Airport for the early morning flight to Guwahati. More than thirty passengers were already waiting patiently in the long queue for completing the 'check in' formalities. We (self and wife) also joined the queue, hoping that the check in formalities were completed early. Observing the slow work by the airline employee, I presumed that the employee (a young girl) was either new or very casual in her job. My wife tired of waiting in the queue handed over her ticket and the defence identity card to me and decided to relax for a while. The defence identity card enables the defence personnel and their dependents concessions in the air fare and the production of the defence identity card at the airport is a must to avail this concession.

The queue was progressing slowly. I was last in the queue. After some time, a lady probably in her early forties joined the queue. When we glanced at each other, her mannerism indicated that she had met me earlier but I was not sure. Hence I decided that it was prudent to keep quiet and not try to strike any

conversation with her. Like many of us, she appeared to be upset with the slow movement of the queue. Moreover, unlike us, she did not have any luggage except a hand bag.

At last, my turn came for check in formalities. I handed over our tickets to the airline employee to do the needful. The lady passenger waiting impatiently for her turn was standing very close to me. Someone could mistake her as my wife or a relative or a companion.. While processing my (and my wife's) ticket, the airline employee demanded our defence identity cards. I took a little longer time to produce the same from my pocket.

The lady at the counter first examined my identity card. Then she started to examine my wife's identity card. From her mannerism it appeared that she has found some mistakes in my wife's identity card. After a few seconds, she glanced at me and the lady waiting closely behind me. Then she again observed my wife's identity card, probably she was closely examining the photograph on the identity card. Then, she suddenly got up from her seat, told us to wait and rushed towards the

airlines office. I was annoyed with her act. I could also make out that the lady passenger was also very annoyed. Both of us were complaining about the inefficiency of the airline.

After a few minutes, the airline employee came along with a few other staff. I could make out that they were her colleagues.. The lady employee looking at me and the lady behind accusingly asked, "Why is your wife travelling with some one's else identity card?" I could not comprehend what she was saying and asked her to repeat. She again asked the same question and this time in a much louder voice. She thought that the lady standing behind me was my wife but travelling with someone else identity card.

I told her that the identity card belongs to my wife. Almost at the same time the lady standing behind me got furious and charged the employee, "how dare you think that I am this person's wife" Both the ladies then started arguing and accusing each other. When I realized the confusion I tried to pacify the lady passenger and the airline employee, but they got further annoyed. The other passengers waiting close by were amused with the incident. Though some of them tried to diffuse the situation, the ladies continue to accuse at each other without any valid reason.

After sometime, a senior officer who appeared to be matured and responsible and understood the confusion tried to come down both the ladies but no one was willing to relent immediately.

By that time, my wife hearing the altercation came to the scene. Initially she could not make out anything. However, as soon as the airline employee saw my wife, she realized the faux pass and the matter was resolved amicably and the checks in formalities were completed without any further waste of time.

In the aircraft the lady was seated three rows behind us. After we set down it was my wife's turn to show her anger. She thought I might have contributed towards this commotion and confusion. When I tried to explain the whole thing, she won't listen. Every time she would complain, "*why did the lady stand behind you at the queue?*" My answer that I have no control on who stands behind or after me did not satisfy her and she continued to crib till we reached Guwahati.

At arrival terminal at Guwahati airport, I decided to immediately collect our luggage so as to avoid the lady passenger. Of course I knew that no amount of explanation will satisfy my wife. After all Women are Women.

CHANGING EMOTIONAL TIES POST COVID-19

Atreyee Dutta

D/O Mr. Indrajit Dutta

1337/Lohit

The insurgency of an unfamiliar virus that put our lives on hold, businesses standstill, and loved ones apart and tested our limits of resiliency; COVID-19 was nothing but a pandemic that arrived stealthily but went away with not just a multitude of human lives but also left the rest of us emotionally exhausted. Forging ahead since it has receded has proven to be a rather debilitating task. While we did acknowledge those lockdown days as a golden opportunity to spend ample time at home, around people we love and care for and also to reflect inwards and consider it a period of rest from the tedious world, we failed to acknowledge that human beings are naturally social animals and being confined to the four walls of their home by just abruptly putting a stop to their normal lives of hustle and bustle is going to elude all

senses of gratefulness in a jiffy.

If we try to trace a timeline of emotions since March 2020, we will notice the roller coaster that we went through. As the first 15 days of holidays were announced, we may recall the frenzy that some of us went through or the sense of happiness that set in in the rest of us, as who doesn't like a good fortnight of unannounced holidays? However, as the holidays kept spanning, we might have felt a sense of unrest, a need to get back to normal lives or even a thankful sigh that holidays aren't cut short and we get more days to just laze around. This emotional experience and the intensity with which we feel it determines how long we remember it and how well we do so. If it was distinctly coloured by a spiral of anxious moments, we might tend to think of it as a bad time. However, if we had a good time

with just a few grey areas, we tend to remember it as a generally good time. This is because we tend to modify our memories based on what information is fed to us later or how we choose to remember it, which is frequently referred to as the misinformation effect or false memory.

Post that, the acknowledgement of whatever emotions we felt is crucial in determining emotional expression. The viewpoint we're seeing things from reflects our emotionality. Hence, it's always reiterated to adopt a multiple perspectives approach. But is it really that simple? Is life only about putting on different coloured goggles that would change how we perceive the world? Sadly, it isn't. It's a strenuous process but it sure does help to keep our coloured shades handy!

Keeping all of these aside, if we ask ourselves how we are doing, what might the answer be? If the answer is good and it's genuine, it is indeed genuinely good! However, the trend of the times has shifted more towards the opposite end of the wellness continuum. While it isn't necessarily a

bad sign to be on the other side, it certainly isn't good to be there without asking for anybody's help. If anything the pandemic has taught us, it's the importance of a supportive social circle. Having close societal ties opens up a plethora of opportunities for us in terms of feeling wanted, maintaining good physical and psychological health, obtaining help, etc. As much as it's necessary to be able to enjoy our company, it's also quintessential to have somebody we can turn to from time to time.

COVID-19 has been a true test of our resilience. Amongst the hue and cry it manifested, it also necessitated the maintenance of calm and fortitude; with all the havoc it nuanced, it also demanded sanity be preserved; with the shutdown of everyday life activities, it also fostered creative alternatives to the same. Nonetheless, it would be an understatement to say that whilst it managed to offer a period of rejuvenation and introspection, it also brought along a magnitude of the catastrophe that expended all our energy reserves. Hence, to move

forward, we had to start from scratch and that takes strength and grit, endurance, putting up a brave front, acknowledging difficult emotions, allowing the self some space for growth, rumination and whatnot. It all sounds like sunshine and rainbows until the dark clouds appear; so, it is only wise to cognize our inability to run away from it and thus face it.

Since the pandemic has depleted our mental energy and we've failed to recuperate, we all walk down the streets, attend classes or work long hours without an ounce of true fulfilment. Social narratives have changed, emotional expressions have become multifold, communication has become tougher and mental fortitude has greatly been diminished. We tend to break down in small mishaps, have become more vulnerable, negatively interpret other people's expressions, coax ourselves for reacting a certain way and most importantly, keep ingeminating ourselves that this isn't whom we used to be. Because it is very hard to accredit ourselves for this shift, we blame everybody else for making us feel this

way. Therefore, it is paramount to owe ourselves the space to recoup and realize the massive life event that we went through but didn't adequately process.

Resilience is a key characteristic that individuals must possess to safeguard themselves from all sorts of physical, mental and social harm that is just out in the external as well as internal world waiting to pounce on its prey. So, what if, whenever we examined a situation, we used a perspective that encouraged development and adherence to our objectives rather than taking offence more privately? Acknowledging the issue, our assumptions about it, the effects of those, and the disconnect between our assumptions and the issue itself are likely to re-energize us and make us more open to accepting the next endeavour. Although we become tougher and more tolerant, life does not get any simpler or more merciful. Thus, building resiliency isn't an option but should indeed be a conscious decision.

We frequently assume as normal our capacity to experience emotion and

react to it. We hardly ever take time to pause and pay heed to our feelings. We do not think about the effects clinging to emotions has on our protracted health or how it affects our mental and physical beings. There is a danger (and frequently an actuality) of anguish, disagreement, and bereavement if we

seek a living filled with profound significance, genuine love, and mental fortitude.; but keep in mind that responding is better than reacting!It's about time we take charge and change the emotional tides that have been fostering our waves of life since 2020. As wise men say, "It's never too late!"

LIFE AFTER COVID

Juhi Dutta
D/O Sidhartha Dutta
2077/Chilarai

We all know the pandemic called " covid 19 " and how it changed our lives forever. And today we are going to talk about " LIFE AFTER COVID ". But before we get into the interesting part, I will love to introduce myself. Hi, I am Juhi. a normal 11-year-old who is trying to do something productive in her life. But back to the topic - as we all know covid 19 has changed a lot of things in my and in your life. The most common things that have happened to us are

A) Getting addicted to phone.

In the beginning of this un-forgetful pandemic many of us were stuck in our native place or in our own house. We had nothing to do but watch TV or phone. And thanks to Netflix, Prime video, Hotstar, etc. we became addicted to our devices. And personally, I thank covid for giving me a phone at a very young age of 7: shocking, isn't it? well to my surprise

many other kids also got it in a very young age

B) How we did not put attention in online classes

In covid19 we had no way to go to school, but our very smart schools found a way to teach us by making a new term called " ONLINE CLASSES". For a minute, I thought I could get a break from school, But I was proven wrong. To be honest, even though our teachers put a lot of effort teaching us half of the children didn't care to pay attention. But now when we are back to offline school, they have realised how hard it has become for them. For me, when in online classes I would wake up late, join the class in my bed [as being a couch and a bed potato], eat my breakfast, bath, sleep. I did everything but pay attention to my classes. But I think the same story for all kids of our age.

C) How we all evolved from humans to bed potatoes

There are some people who used this time to be productive by exercising, cooking, developing new hobbies, etc. but what about the rest of the population. Well, we made a new species called 'bed potatoes'. these are species who are super lazy and prefer being in the bed with their favorite Netflix series. But remember the days where we willingly go outside to play. Now our parents have to kick us out of the house just to go out.

D) Downfall in fashion

We all loved to dress - up before but what now well we still dress up but only in our pajamas. Nowadays we are so lazy to even go to our wardrobe, and wear something good for a chance. But no, now I don't even go to open the door cause my hair's a nest and my clothes are mismatched or way too loose for me, but I suppose same going on in other households too?

However, we are all glad (and also bit sad) that Covid is over, and we have to return back our non-online classes.

THE SLEEPY KID & FIFA WORLD CUP

Manish Das
3415/Chilarai

Sometime in the year 1990, I remember my father watching the football world cup. i have no recollection of the matches (being 6 years old at that time), i do remember the settings, the surroundings. The uncles, aunts, grandparents, we all stayed together back then. The TV (a black 'n' white) was stationed in the drawing room, with a set-up where one can literally close doors when the TV is not in use. Late night, he used to watch the games, and I (guessing this part) would tag along, and sleep in the bed in that room only to wake up when the match ends. Only remembrance had been the name "Maradona" from those days and a vague memory of the final, which Argentina lost.

That was the start of my love affair with "*La Albiceleste*".

Though I was more inclined towards cricket, I used to keep an eye on football related stuff, whenever I got the chance. "Sportstar" was regular those days in our house, and I read the

sports page of the newspapers first before going through the other pages.

1994 - USA came and went. The names, Romario, Bebeto became household names. Stoichkov of Bulgaria was a nightmare, remembering his name along with Salenko was tough, especially in the quiz completions. Didn't like the Germans one bit, was elated when they were eliminated and was devastated when Maradona was tested positive for drug use. Don't remember how Argentina went out of the tournament. Italy became my second favorite team and one Roberto "divine ponytail" Baggio was the center of attention. One of our neighborhood kid had a poster of him in his wall and I was so envious of him. Most of the people I knew were rooting for Brazil, and the Baggio's penalty miss in the final was something that was hard to cope with.

1998 - It was summer vacation, and being sleep deprived (one who was in class IX, fresh in the senior house, only the ones who went through that phase

knows, what it meant), watching late night matches were too much of a task. Ivan Zamorano & Salas were on fire at the start, Batistuta started to bang the goals and one Ronaldo was the hottest property back then. Ortega got that red card, and Bergkamp with the wonder goal knocked out Argentina. In between, I was introduced to the names Beckham (who was instrumental few years down the line when I started watching EPL and got hooked on with Manchester United). Had no idea who Zidane was or of the France team as a whole but was happy that they won. Ricky Martin would've shot me without second thoughts had he heard me belting out "Cup of Life".

2002 : Was, may be, the worst in terms of viewing experience. 'Ten Sports' got the broadcast rights, a new channel that came out of nowhere and it was chaos. The match timings didn't help either. Beloved Argentina didn't make to the first round, despite being the favorites with a star studded team. It was shambolic. Watched Ronaldinho's ridiculous goal vs. England in a fuzzy television-set inside a room packed with about 35/40 guys. Ronaldo came out with possibly "the haircut" of all times and went all the way. One guy who was the happiest then was Bitu, with whom I used to have those arguments on who would win. Since it was in the period between the Class XII boards and just

before joining college, we had time on our hand, but like I said, the broadcast ruined it.

2006 - Was probably the best one I have had. The buildup was classic. Those days, I was in Delhi, staying in rent with my friends and best part was no restrictions on watching matches. Even though it was exam season, like a brave soul, I had the notion that I would study in the day time and watch matches at night. On top of it, will pick n choose matches at nights prior to exams. Excellent plan, right, but then, one thing I didn't take into account, "Sleep". Every morning, I used to go and buy the "ananda bazaar patrika". Since they wrote things differently, the articles were excellent read. I had those papers for a long time, even after I shifted base to Guwahati. Remember telling Manoj Boro (3450) to lookout for this new kid "Messi". Don't recall what his reactions were at that time, but he surely took notice the day when Argentina scored 6 against Serbia & Montenegro. Germans again were the reason for despair but Italy gave me some respite. Once after watching the match, I woke up at around 9.20 / 25 when the exams were due to start at 10. Only plus point was, it took about 15 mints for me to reach the college, but that's where the luck ran out. That paper was my Achilles' heel and needless to say, I didn't exactly

came out with flying colors.

2010 - Was best remembered for the likes of Shakira (wakkawakka), K'naan (waving the flag), Zabulani and Nigel de Jong going full "kung fu" on Iniesta. Argentina again went out against the Germans and it was annihilation. Hand of God was unable to guide the team to the top like he did 24 years back in Mexico.

Bitu & I used to talk about going to Brazil to watch the 2014 edition. However, it turned out to be the upgraded version of "Goa trip". It never materialized. I shifted my gym timings so that I could watch the matches at night (time zones and its side effects). Smart phones meant there was this new bunch of "football fans" those who only knew the likes of Messi & Ronaldo, and started posting updates of matches like they are the only ones with access to match feed. A new menace where only the phones are smart and it was the updated version of fastest fingers first. The trend has gone viral since Messi scored a last gasp winner; someone posted "don't mess with Messi", and then conveniently crawled back under the rock, only never to be seen again. The call of sleep meant I missed most of the Germany 7 - Brazil 1 match and I screamed at the top of my voice early morning (may be 3.30/4 AM) when

Argentina won their semifinal. Lavezzi and Higuain, two persons I really hated that night when they missed their chances and for the 3rd time in a row, Germans were the wrecker in chief.

Wasn't keeping the hopes very high when it came to 2018, given the defense and mid-field were not stacked to compete against the likes of France & Croatia. Rojo's goal in the injury time meant there was a little glimmer of hope. Conference calls after each of Argentina's match were common between Abhra Das da (one of the best quiz masters in Assam), Sanjib Bhattacharya da (a brilliant writer) and yours truly (a nobody). No matter the time, we would go on & on, until we ran out of explicit to describe Argentina's performance. Sanjib da would wear his Argentina T-shirt to office (back in 2010, we all were working in the same organization) and the environment was something out of the world.

The latest edition starts tonight, and the roles are reversed. I'm now father of two; my elder daughter recognizes the likes of Messi & Ronaldo (thanks to youtube) and Manchester United & Liverpool (courtesy me and my brother). She knows that the 'do not disturb' sign is on when United plays. About time she gets a formal

introduction to the world of football. Got all the bases covered to watch, phones, TV, desktop, no stones unturned. And yes, once again sleep will be sacrificed. No matter when I sleep, I have to wake up at 6; the school bus reaches the pick-up point at 6.55 am. We all know the struggle. And on top, it is

the beginning of winter, the time when the blankets start to feel cozy and getting out of them becomes tad harder. Still I wish, like all the previous 7 editions I had before, *LaAlbiceleste* stands on top of the podium, Messi winning the ultimate prize and the sleep scarified is worth it. *Vamos Argentina*

Life Members

Old Boys Association, Sainik School Goalpara

Sl No	Name	Roll No	House	Mobile No	Life Member ID	Valid from
1	COL PADMALOCHAN BARMAN	759	Chillaral	9435403770	OBA/LM/1	#N/A
2	COL KAMAL KISHORE SINGH	1448	Chilarai	8769917638	OBA/LM/2	#N/A
3	NRIPENDRA LAL BARUAH	137	Lohit	9678871069	OBA/LM/3	#N/A
4	SUBHASH DAS, IAS	259	Chilarai	9954944044	OBA/LM/4	#N/A
5	DIGANTA GOGOI	1282	Lachit	9435047990	OBA/LM/5	#N/A
6	SARAT OZA	435	Udaygiri	9435718385	OBA/LM/6	#N/A
7	ER SAILESH SARMAH	2585	Lohit	9435035142	OBA/LM/7	#N/A
8	DIPU DEKA, ACS	2588	Lohit	9435395425	OBA/LM/8	#N/A
9	BHASKAR GOGOI	2879	Udaygiri	9435002031	OBA/LM/9	#N/A
10	NABANEET MAHANTA, APS	2505	Udaygiri	9435064321	OBA/LM/10	#N/A
11	COL MOHAN BARUAH	132	Lachit	8638379402	OBA/LM/11	#N/A
12	RAMESH SARMA	853	Lachit	9508054560	OBA/LM/12	#N/A
13	COL CHANDRA K BORA	84	Udaygiri	9435142356	OBA/LM/13	#N/A
14	NRIPENDRA CHOUDHURY	1	Lohit	9854583195	OBA/LM/14	#N/A
15	MAJ GEN ANANTA BHUYAN	780	Udaygiri	9435384786	OBA/LM/15	#N/A
16	ANIL SARMA	439	Lohit	9435102064	OBA/LM/16	#N/A
17	DR BIKASH CHOUDHURY	10	Lachit	9435044751	OBA/LM/17	#N/A
18	COL PANKAJ RAJKHOWA	2	Lohit	9435195106	OBA/LM/18	#N/A
19	CMDE KAMALESH CHOUDHURY	11	Lohit	9957576674	OBA/LM/19	#N/A
20	GP CPT DEBANANDA GOHAIN	17	Chillaral	9435130344	OBA/LM/20	#N/A
21	COL BIRENDRA BORA	72	Lachit	9435176542	OBA/LM/21	#N/A
22	BICHITRA SARMA	254	Lohit	9435113168	OBA/LM/22	#N/A
23	BENUDHAR ROY	443	Udaygiri	9435387870	OBA/LM/23	#N/A
24	SAHENSAR AKBAR MUSRIKIN	452	Lachit	9435100230	OBA/LM/24	#N/A
25	JAHANGIR ALAM SIKDAR	733	Lohit	9706356755	OBA/LM/25	#N/A
26	RAKIBUZ ZAMAN BORAH	761	Udaygiri	9678011456	OBA/LM/26	#N/A
27	PRADIP NATH	27	Chillarai	9957032117	OBA/LM/27	#N/A
28	DR SASANKA BARUAH	1537	Aniruddha	9864096583	OBA/LM/28	#N/A
29	LT COL BIDYUT BORGOHAIN	1501	Lohit	9797434315	OBA/LM/29	#N/A
30	BIJOY KAKOTY	925	Lachit	9435011026	OBA/LM/30	#N/A
31	ABHIJIT KR. DAS	2491	Lachit	9854019010	OBA/LM/31	#N/A
32	PRASANTA P BOROWA	957	Lachit	9706538522	OBA/LM/32	#N/A
33	C C S MAUNGLAM	916	Udaygiri	9435083289	OBA/LM/33	#N/A
34	JOGESH CH SARMA	428	Chillarai	9864042386	OBA/LM/34	#N/A
35	BIPUL SARMA	307	Udaygiri	9435369916	OBA/LM/35	#N/A
36	ANOWAR HUSSAIN SAIKJA	438	Lohit	9435147756	OBA/LM/36	#N/A
37	AMULYA SHARMA	218	Lohit	9435314766	OBA/LM/37	#N/A
38	TIMIRENDRA DAS	313	Lohit	9435023634	OBA/LM/38	#N/A
39	KARUNA KANTA BARMAN	1083	Udaygiri	9435340328	OBA/LM/39	Feb-13
40	GIRIJA KANTA BARMAN	1438	Lohit	9435046336	OBA/LM/40	Feb-13
41	WG COM (RETD) MANOJ BORA	50	Chillarai	9864065806	OBA/LM/41	Feb-13
42	DILIP BORAH	25	Lohit	9859926849	OBA/LM/42	Feb-13
43	UDAY CHANDRA BARMAN	265	Udaygiri	8876591173	OBA/LM/43	Feb-13
44	RAJU GOSWAMI	317	Lohit	9864073764	OBA/LM/44	Feb-13
45	JOY SHANKAR DAS	469	Lachit	7869978274	OBA/LM/45	Feb-13

46	JATIN CHANDRA MAZUMDAR	498	Lohit	9435085885	OBA/LM/46	Feb-13
47	RUPANJAN SARMA	1760	Chillarai	9864054710	OBA/LM/47	Feb-13
48	CAPT. HEKIYA SEMA	109	Lachit	9612164979	OBA/LM/48	Nov-13
49	HIRANYA KUMAR KALITA	2774	Lohit	9435012014	OBA/LM/49	Nov-14
50	MUNINDRA KUMAR BHUYAN	479	Lohit	9957032430	OBA/LM/50	Nov-14
51	KUMUD DEKA	13	Lachit	9435190291	OBA/LM/51	Nov-14
52	RAJIB HUZURI	2051	Lohit	93870806	OBA/LM/52	Nov-14
53	RATUL BORA	902	Udaygiri	9864261462	OBA/LM/53	Nov-14
54	DR ROOPJYOTI HAZARIKA	1455	Lohit	9957197001	OBA/LM/54	Mar-15
55	SATYENDRA NATH KALITA	838	Lachit	9435707814	OBA/LM/55	Dec-15
56	ALAKESH BARMAN	3129	Udaygiri	9435513822	OBA/LM/56	Dec-15
57	PALLAB BORDOLOI	1010	Lohit	9435105482	OBA/LM/57	Dec-15
58	AMARIYOTI KAKOTI	1342	Chillarai	9435065275	OBA/LM/58	Dec-15
59	MANASH KUMAR GOGOI	2750	Udaygiri	8473906039	OBA/LM/59	Dec-15
60	DIGANTA MEDHI	1507	Lohit	9435017009	OBA/LM/60	Dec-15
61	BHARADWAJ GOGOI	3165	Udaygiri	8876532729	OBA/LM/61	May-17
62	MRIDUL DEKA	3139	Udaygiri	9706084004	OBA/LM/62	May-17
63	JAMUNESWAR BISWAS	3206	Lohit	8011155744	OBA/LM/63	Jun-17
64	BRIG. RANJIT BORTHAKUR	212	Chillarai	9435408398	OBA/LM/64	Jun-17
65	SACHINDRA DAS	160	Udaygiri	9678010741	OBA/LM/65	Jul-18
66	LOKEN DAS	1704	Lohit	9903323043	OBA/LM/66	Oct-17
67	DEBAJIT SAIKIA	2054	Aniruddha	9435220055	OBA/LM/67	Oct-17
68	GAUTAM RAJKHOWA	3460	Chillarai	9707011858	OBA/LM/68	Oct-17
69	DIPANKAR SARMA	3464	Lohit	9888760142	OBA/LM/69	Oct-17
70	SIDHARTHA SANKAR BARUAH	1532	Chillarai	9435308186	OBA/LM/70	Oct-17
71	PRASANTA DEKA	1351	Udaygiri	9810077511	OBA/LM/71	Oct-17
72	DINESH DAS	1424	Lohit	9435080127	OBA/LM/72	Oct-17
73	MITHU AGARWAL	3455	Lachit	9435018249	OBA/LM/73	Oct-17
74	RANJAN K BARUAH	2981	Lohit	9864055558	OBA/LM/74	Oct-17
75	DIBAJYOTI BARMAN	2881	Lachit	9864134373	OBA/LM/75	Oct-17
76	PORAG SAIKIA	2562	Lohit	9435053554	OBA/LM/76	Oct-17
77	BISWAJIT PHUKAN	1958	Udaygiri	8638858598	OBA/LM/77	Nov-17
78	AMITABH BASUMATARY	2538	Udaygiri	9435127126	OBA/LM/78	Nov-17
79	KUSHAL KR DAS	592	Udaygiri	9435725813	OBA/LM/79	Nov-17
80	DR JATINDRA DEKA	1561	Lohit	9435400816	OBA/LM/80	Nov-17
81	SHAHNOWAJ ALAM	3241	Lohit	9954544220	OBA/LM/81	Dec-17
82	DIJU BHARALI	2454	Lachit	9954885747	OBA/LM/82	Jan-18
83	DIPAK TUMUNG	2428	Udaygiri	8721855844	OBA/LM/83	Sept-18
84	GOPI KANTA DEKA	310	Chillarai	9401886076	OBA/LM/84	Oct-18
85	SEKHAR JYOTI BORBORA	2803	Udaygiri	9886014549	OBA/LM/85	Oct-18
86	CDR. PRANAB SALOI	2495	Chillarai	7042878048	OBA/LM/86	Oct-18
87	BHABESH SARMA	673	Chillarai	9101400574	OBA/LM/87	Oct-18
88	LHOUBEILATUO KIRE	644	Lachit	9436001877	OBA/LM/88	Oct-18
89	UTPAL BAYAN	1405	Lachit	9101699507	OBA/LM/89	Oct-18
90	DULAN DEKA	1237	Chillarai	9435102092	OBA/LM/90	Oct-18
91	AMBIKA KR SALOI	836	Chillarai	9435116499	OBA/LM/91	Oct-18
92	PANCHAL BARUAH	3445	Lachit	9954089344	OBA/LM/92	Oct-18
93	PRANAM KUMAR BORAH	3673	Udaygiri	9127050065	OBA/LM/93	Oct-18
94	DR. WALLIUL ISLAM	1610	Lohit	7002073310	OBA/LM/94	Oct-18
95	BABUL CH. KALITA	1552	Lachit	9101317691	OBA/LM/95	Oct-18

96	DEBANGA GOGOI	3594	Lachit	9678248479	OBA /LM /96	Oct-18
97	KOUSHIK RAJKHOWA	3160	Udaygiri	8811079925	OBA /LM/97	Oct-18
98	KISHORI MOHAN MEDHI	2174	Chilarai	9864067984	OBA /LM /98	Oct-18
99	GP.CAPT.RANJIB SAHOO	1426	Chilarai	9470133326	OBA /LM /99	Oct-18
100	ABHIGYAN PRASAD	2256	Udaygiri	8638748251	OBA /LM /100	Oct-18
101	DIPAK GOGOI	1364	Lachit	9435188074	OBA/LM /101	Oct-18
102	UTPAL BARMAN	2479	Chilarai	8056230848	OBA /LM /102	Nov-18
103	MUNINDRA CHANDRA DEKA	119	Udaygiri	9435968768	OBA/LM /103	Nov-18
104	NANI KOJIN	1117	Lohit	9438041893	OBA /LM /104	Nov-18
105	RUPAM SARMA	3135	Lohit	9435492089	OBA /LM /105	Nov-18
106	INDRAJIT TALUKDAR	2484	Lohit	9967648988	OBA /LM /106	Nov-18
107	KULDEEP ROY	2467	Chilarai	2017798913	OBA /LM /107	Nov-18
108	PRAVIN KUMAR	1080	Lohit	9969220933	OBA /LM /108	Nov-18
109	K.V.REDDY	2400	Udaygiri	9733077309	OBA /LM /109	Nov-18
110	RINKLE BASUMATARY	2504	Udaygiri	447889151388	OBA /LM /110	Nov-18
111	RUNJUN GOGOI	2049	Chilarai	9864041433	OBA/LM /111	Nov-18
112	JYOTI PRAKASH GOGOI	2494	Lachit	9426612769	OBA /LM /112	Nov-18
113	AJOY KUMAR JHA	2502	Udaygiri	8120483036	OBA /LM /113	Nov-18
114	RUDRA DHAR TALUKDAR	788	Udaygiri	9936905362	OBA /LM /114	Nov-18
115	AKSHOY THAKURIA	505	Udaygiri	9435038472	OBA /LM /115	Nov-18
116	PRADYUT KR CHOUDHURY	241	Udaygiri	9435041799	OBA /LM /116	Nov-18
117	PRANJAL BARUAH	2480	Udaygiri	9435051353	OBA /LM /117	Nov-18
118	RAVI SHANKAR	2293	Chilarai	9920902930	OBA /LM /118	Nov-18
119	MUNINDRA KR DEKA	564	Chilarai	9435190141	OBA /LM /119	Nov-18
120	RANJIT TALUKDAR	393	Udaygiri	9957888697	OBA /LM /120	Nov-18
121	GOKUL CH BAISHYA	741	Lachit	8812834763	OBA /LM /121	Nov-18
122	LUINID DUTTA BORDOLOI	3446	Lachit	9678103660	OBA /LM /122	Nov-19
123	DAMODAR BARUAH	2487	Lohit	9706579687	OBA /LM /123	Dec-19
124	BANJUL BORTHAKUR	867	Lachit	9403687385	OBA/LM/124	May-19
125	JYOTIRMOY SARMA	3299	Chilarai	9854003299	OBA/LM/125	Nov-19
126	BIMAN G SONOWAL	2350	Chilarai	9101073170	OBA/LM/126	Nov-19
127	RAZA RAFIQUUL HOQUE	1658	Chilarai	9854035935	OBA/LM/127	Nov-19
128	ASHOKANANDA DAS	189	Chilarai	8447025252	OBA/LM/128	Nov-19
129	BIKRAMJIT NATH	2959	Lohit	7896544554	OBA/LM/129	Nov-21
130	MUID ZAMAN AHMED	3238	Udaygiri	7002379987	OBA/LM/130	Nov-21

New Life Members

131	COL. PRANAB CH. MALAKAR	364	Lohit	8472951597	OBA/LM/13	21-Nov	
132	DURJOY RABHA	2151	Anirudha	6000410005	OBA/LM/132	22-Aug	
133	JAGADISH NATH	2030	Chilarai	9854040350	OBA/LM/133	22-Sept	
134	BALEN CHANDRA DAS	258	Lohit	9458076369	OBA/LM/134	22-Sept	

Old Boys Association, Sainik School Goalpara

BANK DETAILS

Bank : State Bank of India
Branch : Six Mile
Account No. : 30641981434
IFSC : SBIN0010327
Registration No. : RS/KAM(M)240/A21/16
Website : www.obassg.com
Phone No. : +91 9365128843

OLD BOYS ASSOCIATION SAINIK SCHOOL GOALPARA

INCOME & EXPENDITURE ACCOUNT FOR THE YEAR ENDED 31.03.2022

FORM NO. 10B

[See Rule 17B]

Audit Report under section 12A (b) of the Income-tax Act, 1961 in the case of charitable or religious trusts or institutions

I have examined the balance sheet of OLD BOYS ASSOCIATION SAINIK SCHOOL GOALPARA AAAA03660R [name and PAN of the trust or institution] as at 31/03/2022 and the Profit and loss account for the year ended on that date which are in agreement with the books of account maintained by the said trust or institution

I have obtained all the information and explanations which to the best of my knowledge and belief were necessary for the purposes of the audit. In my opinion, proper books of account have been kept by the head office and the branches of the above-named trust visited by me so far as appears from my examination of the books, and proper Returns adequate for the purposes of audit have been received from branches not visited by me subject to the comments given below.

In my opinion and to the best of my information, and according to information given to me the said accounts give a true and fair view: -

- i. in the case of the balance sheet of the state of affairs of the above-named trust as at 31/03/2022
- ii. in the case of the profit and loss account, of the profit or loss of its accounting year ending on 31/03/2022

The prescribed particulars are annexed hereto.

For RAJ KUMAR JAIN & CO
Chartered Accountants

(K. P. SHARMA)
PARTNER

Membership No: 054479
Registration No: 0320024E

Place :GUWAHATI
Date : 04/07/2022
UDIN : 22054479AMEWPB7752

OLD BOYS ASSOCIATION SAINIK SCHOOL
MORNOL RAIPARA, GOALPARA-783133

BALANCE SHEET AS ON 31.03.2022

LIABILITIES	AMOUNT	ASSETS	AMOUNT
GENERAL FUND		FIXED ASSETS	
Opening Balance	15,16,614.37	Golden Jubilee Gate (Contribution)(OB)	
Add : Surplus	75,240.00	Opening Balance	13,83,597.00
	15,91,854.37	Less : Written Off	13,83,597.00
Add : IT Refund(AY2020-21)	15,363.00		
	16,07,217.37	Laptop & Accessories(OB)	10,152.00
Less; Written off Golden Jubilee Gate	13,83,597.00	Depreciation @ 40%	4,061.00
	2,23,620.37		6,091.00
		CURRENT ASSETS	
CORPUS FUND		FD with SBI(No.38161608774)	22,88,016.00
Building Fund (OB)	27,33,300.00	Add: Interest (26AS)	1,19,051.00
			24,07,067.00
		Less: TDS	11,906.00
			23,95,161.00
CURRENT LIABILITIES		CASH AT BANK	
Life Membership fee (to be refunded)	15,000.00	State Bank of India	
		CA A/C No 32161437121	89,741.50
		State Bank of India	
		SB A/C No 30641981434	4,64,355.87
		CASH IN HAND	16,571.00
	29,71,920.37		29,71,920.37

IN TERMS OF OUR SEPARATE REPORT OF EVEN DATE

FOR RAJ KUMAR JAIN & CO.
CHARTERED ACCOUNTANTS
FRN: 320024E

PLACE : GUWAHATI
DATE : 04/07/2022
UDIN : 22054479AMEWPB7752

(K. P. SHARMA)
PARTNER
M.No. 054479

OLD BOYS ASSOCIATION SAINIK SCHOOL
MORNOL RAJAPARA, GOALPARA-783133

INCOME & EXPENDITURE ACCOUNT FOR THE YEAR ENDED 31.03.2022

EXPENDITURE	AMOUNT	INCOME	AMOUNT
To Bank Charges	649.00	By Advertisement Receipt	25,000.00
To Music & Lights	36,000.00	By Corona Donation Receipt	18,400.00
To Tent House	18,500.00	By Interest on SB A/c (SBI)	12,621.00
To Catering	1,61,000.00	By Life Membership	45,000.00
To Misc. Exp	48,793.00	By Registration Fees Receipts	1,68,500.00
To Magazine Exp	25,000.00	By Interest on FD Accrued	1,19,051.00
To Corona Donation Expenses	-	By Int on Tax Refund	77.00
To Website Maintenance	7,500.00		
To Audit Fee	-		
To TDS AY 2021-22	11,906.00		
To Depreciation	4,061.00		
To Excess of Income over Expenditure transferred to Capital A/c	75,240.00		
	<u>3,88,649.00</u>		<u>3,88,649.00</u>

IN TERMS OF OUR SEPARATE REPORT OF EVEN DATE

FOR RAJ KUMAR JAIN & CO.
CHARTERED ACCOUNTANTS
FRN: 320024E

PLACE : GUWAHATI
DATE : 04/07/2022
UDIN : 22054479AMEWPB7752

(K. P. SHARMA)
PARTNER
M.No. 054479

OLD BOYS ASSOCIATION SAINIK SCHOOL
MORNOL RAJAPARA, GOALPARA-783133

RECEIPTS & PAYMENTS ACCOUNT FOR THE YEAR ENDED 31.03.2022

RECEIPTS	AMOUNT	PAYMENTS	AMOUNT
To Balance B/d		To Bank Charges	649.00
Cash in Hand	17,864.00	To Music & Lights	36,000.00
SBI CA A/c No.437121	90,390.50	To Tent House	18,500.00
SBI SB A/c No. 981434	<u>4,59,894.87</u>	To Catering	1,61,000.00
	5,68,149.37	To Misc. Exp	48,793.00
By Advertisement Receipt	25,000.00	To Magazine Exp	25,000.00
By Corona Donation Receipt	18,400.00	To Corona Donation Expenses	
By Interest on SB A/c (SBI)	12,621.00	To Website Maintenance	7,500.00
By Life Membership	45,000.00	To Audit Fee	
By Registration Fees Receipts	1,68,500.00	By Closing Balance C/d	
By Int on Tax Refund	77.00	Cash in Hand	16,571.00
By Income Tax Refund	15,363.00	SBI CD A/c No.32161437121	89,741.50
By Life Membership fee (to be Refunded)	15,000.00	SBI SB A/c No. 30641981434	<u>4,64,355.87</u>
			5,70,668.37
	<u>8,68,110.37</u>		<u>8,68,110.37</u>

IN TERMS OF OUR SEPARATE REPORT OF EVEN DATE

FOR RAJ KUMAR JAIN & CO.
CHARTERED ACCOUNTANTS
FRN: 320024E

PLACE : GUWAHATI
DATE : 04/07/2022
UDIN : 22054479AMEWPB7752

(K. P. SHARMA)
PARTNER
M.No. 054479

FORM NO. 10AC

(See rule 17A/11AA/2C)
Order for provisional registration

1	PAN	AAAAO3660R
2	Name	OLD BOYS ASSOCIATION SAINIK SCHOOL GOALPARA
2a	Address	
	Flat/Door/Building	0
	Name of premises/Building/Village	MORMAI RAJAPARA
	Road/Street/Post Office	Rajapara S.O
	Area/Locality	Dahikata
	Town/City/District	GOALPARA
	State	Assam
	Country	INDIA
	Pin Code/Zip Code	783133
3	Document Identification Number	AAAAO3660RE2021101
4	Application Number	434313790260322
5	Unique Registration Number	AAAAO3660RE20211
6	Section/sub-section/clause/sub-clause/proviso in which provisional registration is being granted	02-Sub clause (vi) of clause (ac) of sub-section (1) of section 12A
7	Date of provisional registration	04-04-2022
8	Assessment year or years for which the trust or institution is provisionally registered	From AY 2022-23 to AY 2024-2025
9	Order for provisional registration: a. After considering the application of the applicant and the material available on record, the applicant is hereby granted provisional registration with effect from the assessment year mentioned at serial no 8 above subject to the conditions mentioned in row number 10. b. The taxability, or otherwise, of the income of the applicant would be separately considered as per the provisions of the Income Tax Act, 1961. c. This order is liable to be withdrawn by the prescribed authority if it is subsequently found that the activities of the applicant are not genuine or if they are not carried out in accordance with all or any of the conditions subject to which it is granted, if it is found that the applicant has obtained the provisional registration by fraud or misrepresentation of facts or it is found that the assessee has violated any condition prescribed in the Income Tax Act, 1961.	
10	Conditions subject to which provisional registration is being granted The provisional registration is granted subject to the following conditions:-	

a. As and when there is a move to amend or alter the objects/rules and regulations of the applicant, prior approval of the Commissioner of Income Tax shall be sought along with the draft of the amended deed and no such amendment shall be effected until and unless the approval is accorded.
b. In the event of dissolution, surplus and assets shall be given to an organization, which has similar objects and no part of the same will go directly or indirectly to anybody specified in section 13(3) of the Income Tax Act, 1961.
c. In case the trust/institution is converted into any form, merged into any other entity or dissolved in any previous year in terms of provisions of section 115TD, the applicant shall be liable to pay tax and interest in respect of accreted income within specified time as per provisions of section 115TD to 115TF of the Income Tax Act, 1961 unless the application for fresh registration under section 12AB for the said previous year is granted by the Commissioner.
d. The Trust/ Institution should quote the PAN in all its communications with the Department.
e. The registration u/s 12AB of the Income Tax Act, 1961 does not automatically confer any right on the donors to claim deduction u/s 80G.
f. Order u/s 12AB read with section 12A does not confer any right of exemption upon the applicant u/s 11 and 12 of Income Tax Act, 1961. Such exemption from taxation will be available only after the Assessing Officer is satisfied about the genuineness of the activities promised or claimed to be carried on in each Financial Year relevant to the Assessment Year and all the provisions of law acted upon. This will be further subject to provisions of section 2(15) of the Income Tax Act, 1961.
g. No change in terms of Trust Deed/ Memorandum of Association shall be effected without due procedure of law and its intimation shall be given immediately to Office of the Jurisdictional Commissioner of Income Tax. The registering authority reserves the right to consider whether any such alteration in objects would be consistent with the definition of "charitable purpose" under the Act and in conformity with the requirement of continuity of registration.
h. The Trust/ Society/ Non Profit Company shall maintain accounts regularly and shall get these accounts audited in accordance with the provisions of the section 12A(1)(b) of the Income Tax Act, 1961. Separate accounts in respect of each activity as specified in Trust Deed/ Memorandum of Association shall be maintained. A copy of such account shall be submitted to the Assessing Officer. A public notice of the activities carried on/ to be carried on and the target group(s) (intended beneficiaries) shall be duly displayed at the Registered/ Designated Office of the Organisation.
i. The Trust/ Institution shall furnish a return of income every year within the time limit prescribed under the Income Tax Act, 1961.
j. Separate accounts in respect of profits and gains of business incidental to attainment of objects shall be maintained in compliance to section 11(4A) of Income Tax Act, 1961.
k. The registered office or the principal place of activity of the applicant should not be transferred outside the jurisdiction of Jurisdictional Commissioner of Income Tax except with the prior approval.
l. No asset shall be transferred without the knowledge of Jurisdictional Commissioner of Income Tax to anyone, including to any Trust/ Society/ Non Profit Company etc.
m. The registration so granted is liable to be cancelled at any point of time if the registering authority is satisfied that activities of the Trust/ Institution/ Non Profit Company are not genuine or are not being carried out in accordance with the objects of the Trust/ Institution/ Non Profit Company.
n. If it is found later on that the registration has been obtained fraudulently by misrepresentation or suppression of any fact, the registration so granted is liable to be cancelled as per the provision u/s section 12AB(4) of the Act.

o. This certificate cannot be used as a basis for claiming non-deduction of tax at source in respect of investments etc. relating to the Trust/ Institution.	
p. All the Public Money so received including for Corpus or any contribution shall be routed through a Bank Account whose number shall be communicated to Office of the Jurisdictional Commissioner of Income Tax.	
q. The applicant shall comply with the provisions of the Income Tax Act, 1961 read with the Income Tax Rules, 1962.	
r. The registration and the Unique registration number has been instantly granted and if, at any point of time, it is noticed that form for registration has not been duly filled in by not providing, fully or partly, or by providing false or incorrect information or documents required to be provided under sub-rule (1) or (2) of rule 17A or by not complying with the requirements of sub- rule (3) or (4) of the said rule, the registration and Unique Registration Number (URN), shall be cancelled and the registration and URN shall be deemed to have never been granted or issued.	
Name and Designation of the Registration Granting Authority	Principal Commissioner of Income Tax/ Commissioner of Income Tax (Digitally signed)

Signature Not Verified

 Digitally signed by
 SIBICHEN K MATHEW
 Date: 2022.08.10
 13:46:40 IST

Awards instituted by OBASSG Members for the cadets of SSG

Award instituted by	Winner	Field
Maj. Gen. Ananta Bhuyan Roll No. 780	Cdt. Anurodh Kumar 6110/Lachit House	Class XI Topper in Academics
Loken Das Roll No. 1704 (In memory of Late Nagendra Chandra Das)	2020 Cdt. Azmain Mehtab 6531 2021 Cdt. Rayan Haque 6666 2022 Cdt. Maharnab Gogoi 6808	SSG Entrance Topper from Vernacular Medium
1993-2000 Batch (In memory of Late Mridul Kalita 3252)	Cdt. Dipansu Kr. Singh 5978 Udaigiri House	Highest marks in PCM in Class XII

23RD AGM

23RD AGM

MANASH BORAH MEMORIAL DEBATING COMPETITION

31 MAY 2022

BLOOD DONATION

FLOOD RELIEF

দৈনিক নববর্তা প্রসঙ্গ

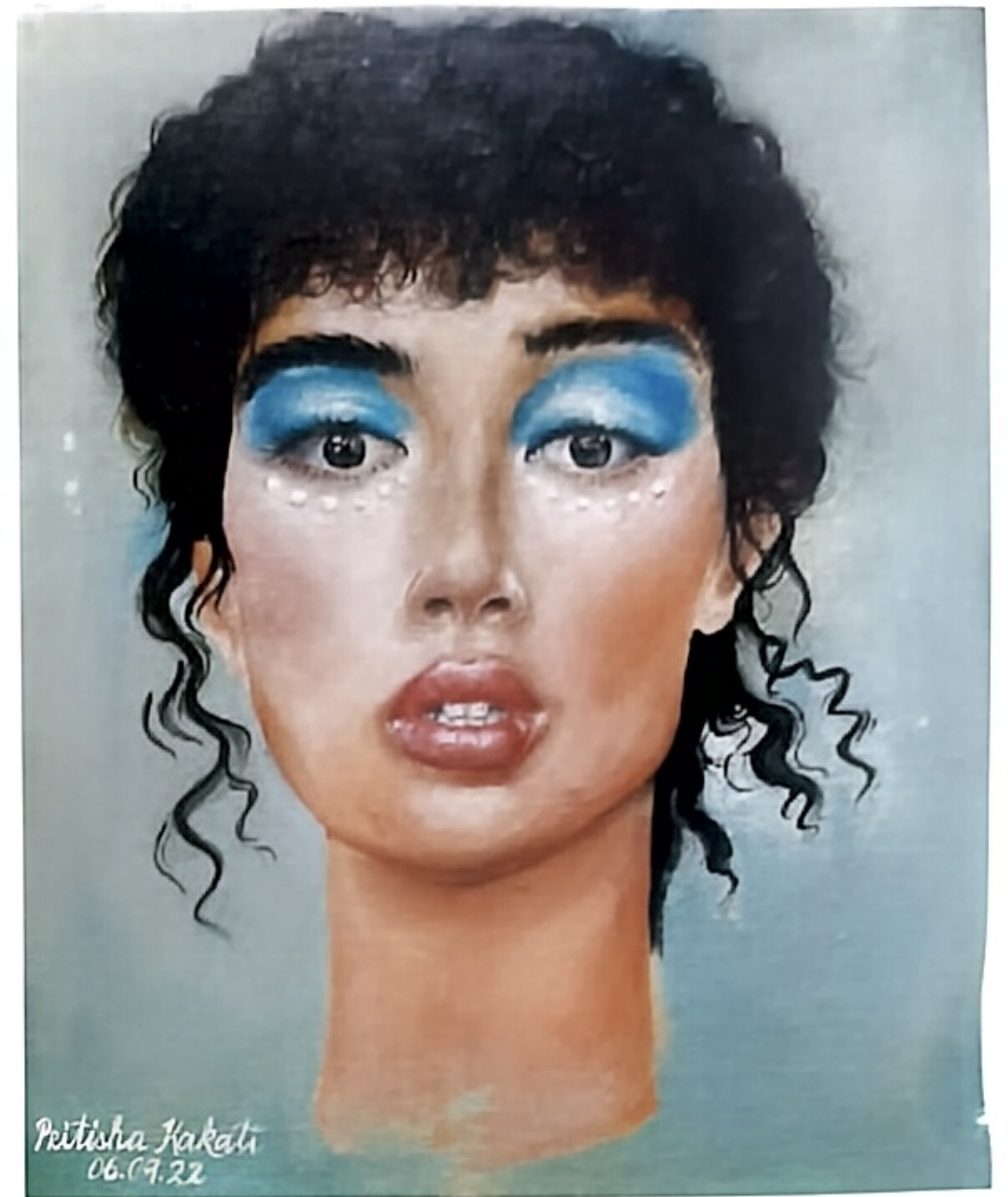
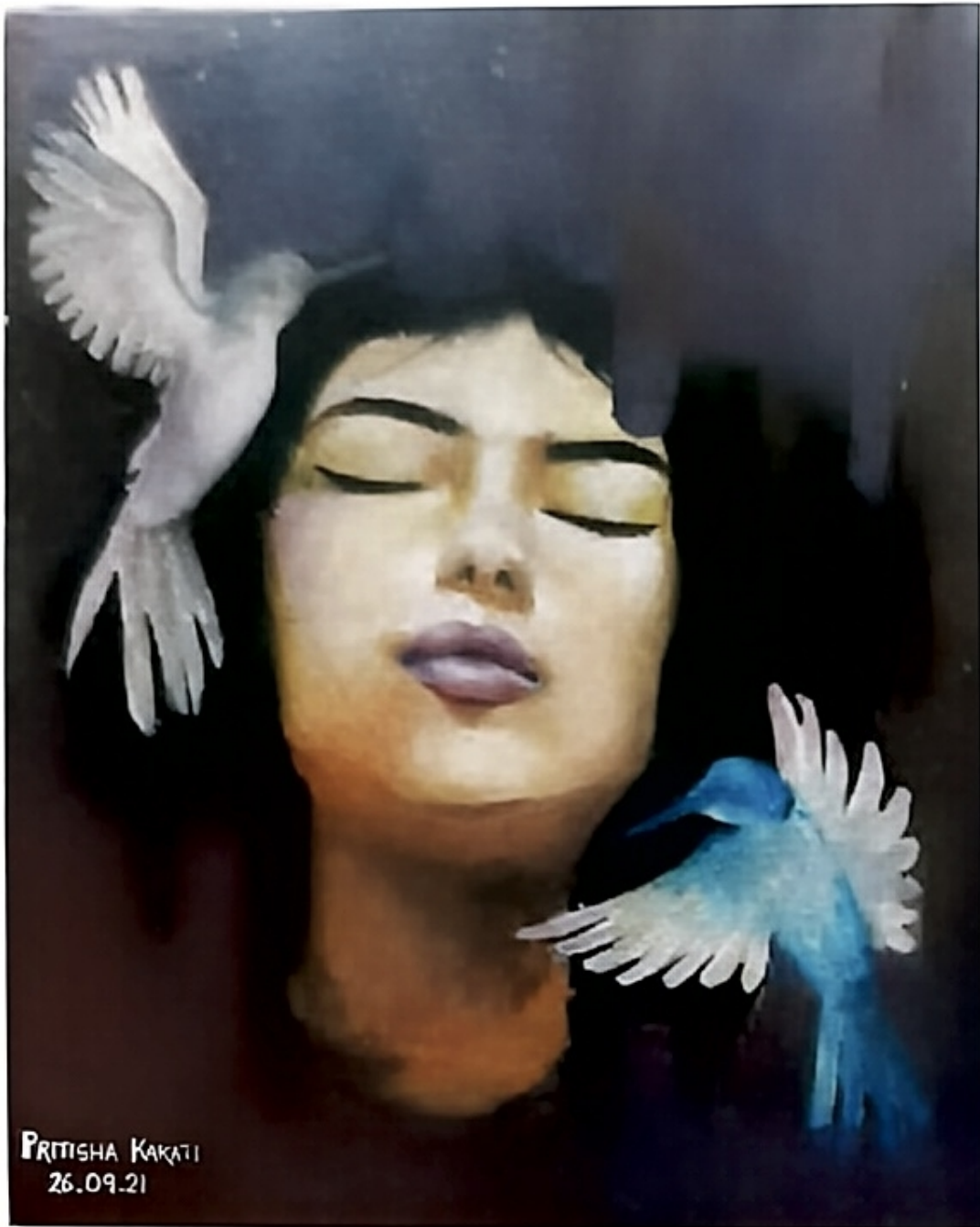
গোয়ালপাড়ার সৈনিক স্কুলের ওল্ড বয়েজ
অ্যাসোসিয়েশনের ত্রাণ বণ্টন শরিফনগরে

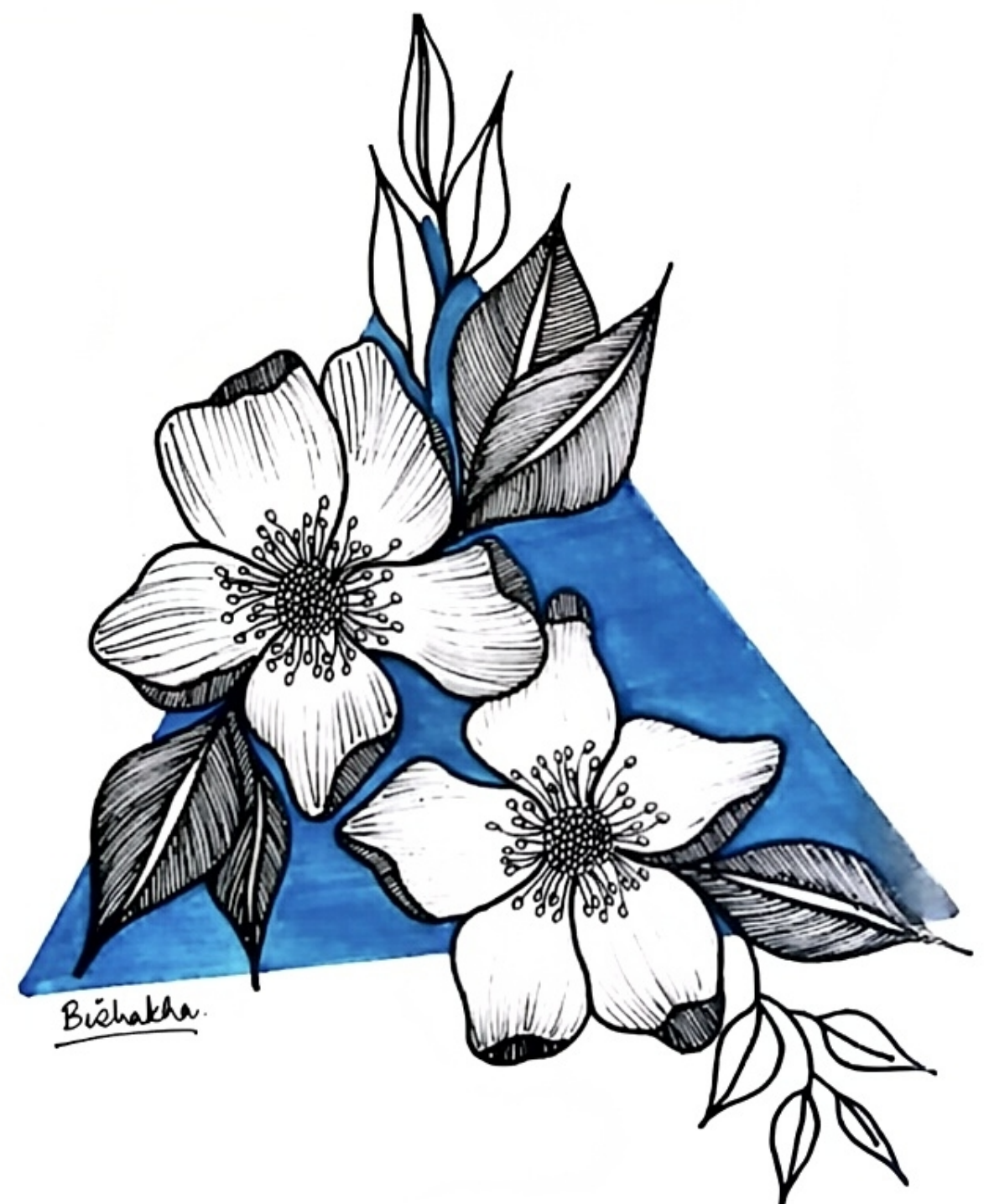
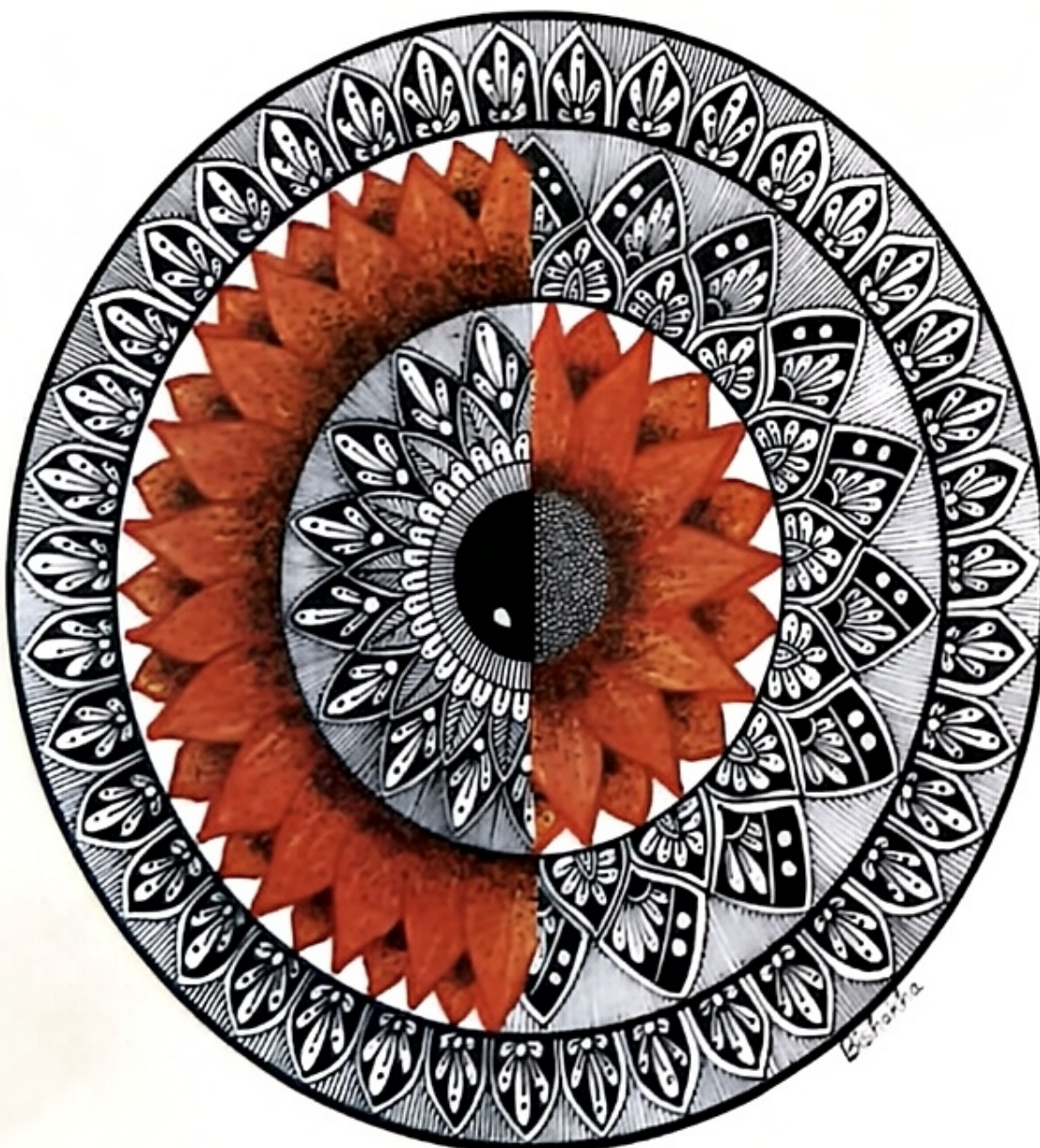
LAST YEAR AT A GLANCE

ART WORK

Pritisha Kakati, D/O Ganesh Kakati, 1175/Chilarai

Bishakha Phukan, D/O Bharat Phukan, 1943/Aniruddha

THANK YOU VALUED SPONSORS FOR PRASHNAM 2022

ऑयल इंडिया लिमिटेड
(भारत सरकार का ठेका)
Oil India Limited
(A Government of India Enterprise)

The banker to every **indian**

Best wishes from

AXEL PUBLIC SCHOOL

Affiliated to CBSE, New Delhi (230102)

Classes Preparatory to XII

Our City Office :

Axel Public School, Survey, Beltola, Ghy-40

6901116568, 9864264412, 0361-3581453

Our website : www.axelpublicschool.org; Join us @ facebook.com/axelpublicschool

With Best Compliments From:

**EASY-TO-USE DEVICES
FOR RELIABLE HEALTH
MONITORING @HOME !**

**GlucoCard
G+**
BLOOD GLUCOSE METER

**INSULIN
COOL
POUCH**

For 'in use' insulin only

**MAX
GLUCOCARD™
01-mini**

Blood Glucose Monitor you can TRUST

**TRUSTCHECK™
BPM 2.0**
AUTOMATIC UPPER ARM BLOOD PRESSURE METER

WhatsApp: +91 77770 53311
Email: customersupport@arkray.co.in

ARKRAY

arkray_official

